BAYKUŞ ÇIĞLIĞI

Patricia Highsmith

İngilizceden çeviren: Füsun Umar

AYRINTI

PATRICIA HIGHSMITH

Mary Patricia Plangman, 19 Ocak 1921'de Teksas'ta doğdu. New York'ta, Bernard College ve Columbia üniversitesinde eğitim gördü. 16 yaşında yazmaya ve Avrupa'yı tanımaya başladı. İspanya savaşı ve nazizmin yükseldiği yıllarda kendini şöyle tanımladı: "Politik açıdan solda yer alıyordum, hatta bir antifaşist kampanyaya katılmıştım." İngiltere'de oturduğu sıralarda ilk romanı *Strangers on a Train*'i hazırladı; ama kitap altı Amerikan yayınevi tarafından reddedildikten sonra ancak 1950'de yayınlanabildi. Yaşamının büyük kısmını başta Fransa ve İsviçre olmak üzere Avrupa ülkelerinde geçirdi.

Patricia Highsmith'in edebiyat alanındaki yerini en iyi saptayan kişi olan Graham Greene, *The Snail-Watcher* adlı kitaba yazdığı önsözde onu şöyle tanımlar: "Korkudan ziyade kaygının şairidir. (...) Highsmith eserleri birkaç kez okunan bir polisiye roman yazarıdır. Bu sık rastlanan bir durum değildir. Kendi evrenini, akıldışı ve klostrofobinin hüküm sürdüğü bir dünyayı kurar ve biz her yeni romanda, kendimizi de bir tehlikenin tehdit ettiğini fark etmeden bu dünyalara gireriz..." Highsmith genelde umutsuz, hatta marazi bir atmosfer yaratmakta emsalsizdir. Bir cinayet fonu önünde kişiler birbirlerini hırpalarlar. Genelde bir polisiye roman yazarı olarak değil ama yazar olarak kabul edilse de o kendini -büyük bir alçakgönüllülükle- bir "öykü anlatıcısı" olarak tanımlar. Kolaya kaçmamasına rağmen yazdıkları sık sık çok satan kitaplar listesine giren bir yazardır. Son sözü Fransız edebiyat profesörü, *Revolution* dergisi edebiyat eleştirmeni Denis Fernandez Recatala'ya bırakalım: "Acıma yok, öfke yok, itham yok, mesaj yok, sadece son derece tutarlı, kendi içine kapanan (ya da açılan) bir eser. Düz ve saydam, ama gizini de buradan alıyor."

BAŞLICA KİTAPLARI: Strangers on a Train, 1950/Trendeki Yabancılar, Çev.: Tomris Uyar, Metis Yay., 1991; *Deep Water*, 1957; *A Dog's Ransom*, 1972; *The Cry of the Owl*, 1962; *The Glass Cell*, 1964; *The Talented Mr. Ripley*, 1955/ Becerikli Bay Ripley, çev.: Armağan İlkin, Remzi Kitabevi, 1991/*Ripley's Game*, 1974/Ripley'in Oyunu, çev.: Armağan İlkin, Remzi Kitabevi, 1991; *Ripley Under Ground*, 1970/ Ripley Karanlıkta, Çev.: Armağan İlkin, Remzi Kitabevi, 1991; *A Suspension of Mercy*, 1965; *The Tremor of Forgery*, 1969/El Sürçmesi, çev.: Füsun Umar, Ayrıntı Y., 1994; *Carol*, 1952/Carol, çev.: Mehmet Harmancı, Remzi Kitabevi, 1992, *The Blunderer*, 1954; *Edith's Diary*, 1977; *Ripley Under Water*, 1992.

Ayrıntı: 112
Kara Ayrıntı dizisi: 6

Baykuş Çığlığı
Patricia Highsmith

İngilizceden çeviren
Füsun Umar

Yayıma hazırlayan
Ferma Lekesizalın

Kitabın özgün adı
The Cry of the Owl

The Atlantic Monthly Press/1989
basımından çevrilmiştir

Kapak
Sevinç Altan

Düzelti
Memet Celep

Basıma hazırlık
Renk Yapımevi (0 212) 516 94 15

Baskı ve cilt
Mart Matbaacılık Sanatları Ltd. Şti. (0 212) 212 03 39-40

Birinci basım
Haziran 1995

ISBN 975-539-102-9

Dizi yönetmeni
Hüseyin Boysan

AYRINTI YAYINLARI
Piyer Loti Cad. 17/2 34400 Çemberlitaş-İstanbul Tel: (0 212) 518 76 19 Fax: (0 212) 516 45 77

Patricia Highsmith

BAYKUŞ ÇIĞLIĞI

AYRINTI

K A R A A Y R I N T I D İ Z İ S İ

ÇİN GÖLÜ CİNAYETLERİ
Robert van Gulik

ŞAİRİN ÖLÜMÜ
Michel del Castillo

EL SÜRÇMESİ
Patricia Highsmith

GUERNICA'DA AĞAÇ VAR MI?
Juan Antonio de Blas

YANIK PORTAKAL SAPKINLIĞI
Charles Willeford

BAYKUŞ ÇIĞLIĞI
Patricia Highsmith

H A Z I R L A N A N K İ T A P L A R

BECERİKSİZ
Patricia Highsmith

KURBANIN SON GÜNLERİ
José Pablo Feinmann

NETCHAIEV DÖNDÜ
Jorge Semprun

D.W.'ye

1 Büro saat beşte kapanmıştı, ama Robert bir saat daha çizim masasının başından kalkmadı. Canı eve gitmek istemiyordu; daha geç çıkarsa, en azından, Langley Aeronautics şirketi elemanlarının saat beşle beş buçuk arasında otomobil parkında yarattıkları kargaşadan kurtulacağını düşündü. Jack Nielson da henüz gitmemişti, bürodan her gün en son ayrılan ihtiyar Benson da öyle. Robert masa lambasını söndürdü. "Beni bekle," dedi Jack. Sesi, boş büroda yankılanmıştı.

Robert dolaptan paltosunu çıkardı.

Benson'a iyi geceler dileyip, iki yanı camlı, uzun giriş holünden asansörlere doğru yürüdüler.

"Ayakkabıların yeni," dedi Robert.

"Hı-hı." Jack koca ayaklarına baktı.

"Öğlen yemeğinde giymemiştin ama, değil mi?"

"Hayır, dolaba koymuştum. Yeni ayakkabıları günde iki saatten fazla giymemeliymiş."

Birlikte asansöre girdiler.

"Pek güzeller," dedi Robert.

"Aslında hiç de güzel değiller, ama çok rahatlar, dostum." Jack güldü. "Aklıma gelmişken sorayım. Aybaşına kadar bana bir onluk borç verir misin? Şey, bugün ..."

"Tabii." Robert cüzdanına davrandı.

"... bizim evlilik yıldönümümüz, Betty'yi yemeğe götürmeyi düşünmüştüm de Bizimle birlikte içki içmeye ne dersin? Bir şişe şampanya açarız."

Robert, Jack'e on dolar uzattı. "Evlilik yıldönümünüz mü? Beni niye çağırıyorsun? Baş başa kutlamanız daha iyi olur!"

"Haydi, Robert! Bir kadeh! Betty'ye seni de getirmeye çalışacağımı söylemiştim zaten."

"Sağol Jack, ama gelmeyeyim. Bu yeter mi dersin?"

"On dolar mı? Tabii. Giderken çiçek alacağım sadece. Altı dolar bile yeterdi, ama yuvarlak hesap olsun dedim. Senden borç istemeden idare edecektim, ama bugün ayakkabıların son taksidini ödedim. Yetmiş beş papel, tabii rahat olacaklar! Haydi, Bob, birlikte gidelim."

Park yerinde durdular. Robert, daveti kabul etmek istemiyordu, ama aklına uygun bir bahane gelmemişti. Jack'in uzun, çirkin denebilecek yüzüne, kırlaşmaya başlayan kısa, siyah saçlarına baktı :

"Kaçıncı yıldönümünüz?"

"Dokuzuncu."

Robert başını iki yana salladı. "Eve gideyim, Jack. Betty'ye benden selam söyle, olur mu?"

"Dokuzuncu yıldönümüyle ne ilgisi var bunun?" diye arkasından seslendi Jack.

"Hiç. Yarın görüşürüz!"

Robert arabasına binip Jack'ten önce parktan çıktı. Jack'le Betty'nin Langley'de gösterişsiz, ufak bir evleri vardı, Jack'in annesiyle Betty'nin babasına da yardım ediyorlardı. Jack, yaşlıların durmadan hastalandıklarını, karısıyla birlikte tatile çıkmak veya

eve yeni bir şey almak için bir kenara ayırdığı parayı ya annesine ya da Betty'nin babasına harcamak zorunda kaldığını söylüyordu. Yine de beş yaşındaki kızlarıyla birlikte mutlu bir aileydiler.

Karanlık neredeyse gözle görülebilecek kadar çabuk çökmüş, koyu renk bir örtü gibi çevreyi kaplamıştı. Robert, Langley sahilindeki motellerle sosisçi kulübelerinin önünden geçerken, yaşadığı kente, oturduğu sokağa dönmekten nasıl tiksindiğinin farkına vardı. Benzin istasyonunda manevra yaparak geldiği yola saptı. Alacakaranlık, diye düşündü kendi kendine. Havanın ağır ağır karardığı yaz günlerinde bile alacakaranlık saatlerini hiç sevmezdi. Hele kışın, kendini yabancı hissettiği bu Pennsylvania ıssızlığında karanlık ürkütücü bir hızla her yanı kaplayarak insanın tepesine çöküyordu. Ani ölüm gibi bir akşamdı. İşe gitmediği cumartesi ve pazar günleri, saat daha dört olmadan jaluzileri indirir, içeride ışık yakardı. Saat altıyı epey geçtikten sonra pencereden dışarıya baktığında karanlık bastırmış, her şey geçmiş oluyordu. Robert, Langley'den on beş kilometre uzaklıktaki Humbert Corners adlı kasabanın çıkışında asfalt kaplı, dar bir arayola saptı.

Kızı tekrar görmek istiyordu. Belki son defa, dedi kendi kendine. Ama her seferinde son defa diye düşünüp sonra yine gitmişti. Büroda bu yüzden mi bir saat daha kaldığını düşündü. Çıkana kadar havanın iyice kararmasını mı beklemişti?

Robert, arabasını yakınlardaki bir orman yolunda park edip yürüyerek yola devam etti. Bahçe kapısına gelince adımlarını yavaşlattı. Eski bir basketbol potasının asılı olduğu duvarın yanından arka bahçeye saptı.

Kız yine mutfaktaydı; mutfak pencerelerinden süzülen ışık, evin arka cephesinde parlak iki dörtgen oluşturmuştu. Ara sıra, pencerelerden birinden bir gölge geçiyordu, ama kız genellikle, mutfak masasının durduğu sol pencere tarafındaydı. Robert, durduğu yerden pencereyi fotoğraf makinesinin merceğine benzetti. Görülmekten korktuğu için, genellikle eve daha çok yaklaşmıyordu. Polisin onu oralarda sinsi sinsi dolaşan biri ya da bir röntgenci diye yakalayıp götürmesinden ödü kopuyordu. Ama o gece çevre zifiri karanlıktı. Dikkatle pencereye yanaştı.

Dördüncü ya da beşinci gelişiydi bu. Ona ilk kez eylül ayının güneşli, pırıl pırıl bir cumartesi günü, nereye gideceğini bilmeden

arabasıyla çevrede tur atarken rastlamıştı. Kız verandadan ufak bir halı silkerken Robert evin önünden geçmiş, onu en çok on saniye boyunca görebildiği halde, kız onda sanki eskiden bildiği bir kişi ya da bir resim izlenimi bırakmıştı. Verandadaki karton kutulardan, perdesiz pencerelerden onun eve yeni taşındığı sonucunu çıkarmıştı. İki katlı, kahverengi panjurlu, dış cephesinin boyaları dökülen, beyaz bir evdi burası. Çimler uzun süredir biçilmemiş, girişteki beyaz parmaklık yıkılmaya yüz tutmuştu. Kız açık kumral saçlı ve uzun boyluydu. Yirmi metre öteden başka bir şey fark edilmiyordu. Güzel olup olmadığını çıkaramamıştı, önemli de değildi zaten. Önemli olan neydi öyleyse? Robert, ilk seferinde bu soruya karşılık bulamamıştı, ama iki-üç hafta arayla onu ikinci ve üçüncü görüşünden sonra neden böylesine etkilendiğini anladı: Kızın dingin, rahat hareketleri, harap denebilecek evine duyduğu gözle görünür sevgi, kısacası sürdürdüğü mutlu hayat onu büyülemişti. Bütün bunları mutfak penceresinden görebiliyordu.

Eve üç dört metre kala, pencereden yayılan aydınlığa yaklaşmamaya çalışarak durup dikkatle çevresine bakındı. Görebildiği tek ışık, arkasındaki geniş çayırın beş yüz metre kadar ötesindeki çiftlik evinden geliyordu. Kız mutfakta sofrayı hazırlamaktaydı. Sofra iki kişilikti. Herhalde erkek arkadaşını yemeğe bekliyordu. Robert onu da iki kez görmüştü; iri yarı, dalgalı siyah saçlı bir gençti. Bir seferinde öpüştüklerini gözlemişti. Birbirlerini sevdiklerini, evleneceklerini tahmin ediyor, kızın mutlu olmasını diliyordu. Yerdeki kuru dallara basmamak için dikkatle süzülerek pencereye biraz daha yaklaştı, durup bir eliyle bodur bir ağacın dalını tuttu.

Akşama kızarmış tavuk vardı. Masada bir şişe beyaz şarap duruyordu. Kız üstünü kirletmemek için önlük bağlamıştı. Ani bir hareketle bir adım gerileyip, kızgın yağ sıçrayan bileğini ovuşturdu. Robert, mutfaktaki küçük radyodan haberleri duyuyordu. Son gelişinde, kızın radyodaki şarkıya eşlik edişini dinlemişti. Sesi ne güzel sayılırdı ne de çirkin, sadece doğaldı. Boyu bir yetmiş kadardı, kolları, bacakları uzun, elleriyle ayakları biçimliydi. Yirmi-yirmi beş yaşlarında olmalıydı. Pürüzsüz ve berrak bir yüzü vardı, alnını hiç kırıştırmıyordu herhalde. Omuzlarına dökülen hafif dalgalı, açık kumral saçlarını ortadan ayırmış, kulaklarının üzerinde

altın sarısı iki tokayla tutturmuştu. İnce dudaklı, geniş ağzından tıpkı gri gözlerindeki gibi çocuksu bir ciddiyet okunuyordu. Gözleri fazla iri değildi. Robert'a özenle biçimlendirilmiş, dökme bir heykel gibi görünüyordu. Gözleri küçük de olsa, tipine uygundu; onun genel görünümünü güzel bulmuştu.

Robert onu iki-üç haftalık aradan sonra her gördüğünde, önce heyecandan kalbi duracak gibi oluyor, hemen ardından çarpıntılar geçiriyordu. Bir ay kadar önce bir akşam, kızın camdan dışarıya, tam durduğu yere baktığını sanmış, şaşkınlıktan soluğu kesilmişti. Korkmadan gözlerini kıza dikmiş, hareket etmezse görülemeyeceğini aklına bile getirmemişti; birkaç saniye içinde, gerçekten görüldüyse paniğe kapılacağını, her şeyin biteceğini, kızın polis çağıracağını, onunla yüz yüze geleceğini, kendisinin de röntgencilikten hapse atılacağını, böylece bu rezil hikâyenin son bulacağını gözünün önüne getirip rahatsız olmuştu. Neyse ki kız onu fark etmedi, anlaşılan rastlantı sonucu onun bulunduğu yöne bakmıştı.

Adı Thierolf'du -kapıdaki ufak posta kutusunda görmüştü- ve hakkında bildiği tek şey buydu, bir de açık mavi bir Volkswagen kullandığı. Evin garajı olmadığından arabasını yan bahçeye bırakıyordu. Robert, nerede çalıştığını öğrenebilmek için sabahları peşinden gitmemişti. Onu gözetlemekten zevk alması bir bakıma evle ilgiliydi. Kızın evcimenliği hoşuna gidiyor, perde dikmesinden, resim asmasından keyif alıyordu. En güzeli, onu mutfakta izlemekti; mutfağın bahçeye bakan üç penceresinin karşısında, ardına rahatça gizlenebildiği ağaçların bulunması da büyük şanstı doğrusu. Bahçede ayrıca ufak bir sundurmayla, kenarda basketbol potasının asılı olduğu yıkık bir duvar vardı; bir seferinde Thierolf'un erkek arkadaşının arabasını görünce, farların ışığına yakalanmamak için bu duvarın ardına gizlenmişti.

Bir keresinde adam evden çıkarken kızın ardından seslendiğini duymuştu. "Greg! Greg! Tereyağı da lazım! Hay Allah, aklım nerede, bilmem ki!" Greg arabasına atlayıp eksikleri almaya gitmişti.

Robert, alnını koluna dayayıp kıza son bir kez daha baktı. İşini bitirmiş, fırının yanında ayakta duruyordu. Bakışlarını yere dikmiş, uzaklara bakıyormuş gibi gözleri dalmıştı. Hareketsiz, âdeta cansız ellerinde mavi-beyaz bir bulaşık bezi tutuyordu. Birden gülümsedi,

tezgâha dayanarak döndü, bulaşık bezini katlayıp musluğun üzerindeki duvara takılı üç kırmızı sopadan birine astı. Robert, bir akşam bu sopaları duvara asışını da izlemişti. Doğruca Robert'ın önünde durduğu pencereye ilerledi, Robert son anda kendini bodur ağacın ardına atabildi.

Suçlu gibi davranmaktan nefret ediyordu, tam o sırada yerdeki kahrolası kuru dallardan birine bastı. Pencerede ufak bir çıtırtı duyar duymaz ne olduğunu anladı: Kızın tokalarından biri cama değmişti. Utançla gözlerini kapadı, tekrar açtığında camda kızın profilini gördü; karşı yöne, girişe doğru bakıyordu. Robert, basket potasına göz atıp, kız evden çıkmadan önce koşarak duvarın arkasına saklanmayı düşündü. Mutfak radyosunun sesinin yükseldiğini duyunca gülümsedi. Korkmuştu herhalde, kendini yalnız hissediyor olmalıydı, bu yüzden radyonun sesini açmıştı. Hem çok mantıksız hem de çok mantıklı ve dokunaklı bir davranıştı bu. Onu korkuttuğuna üzülmüştü. Üstelik bunun ilk korkutuşu olmadığının da farkındaydı. Son derece beceriksiz bir röntgenciydi. Bir seferinde ayağı, duvar dibindeki eski bir bidona çarpmış, salonda tek başına oturmuş manikür yapan kız yerinden fırlayıp dikkatle sokak kapısını açmıştı. "Kim o? Kimse var mı?" diye seslenmiş, sonra kapıyı kapayıp sürgülemişti. Son gelişinde, ağacın dallarından biri rüzgârdan mutfak camına sürtmüş, kız sesi duyup pencereye gelmiş, ama bir şey yapmadan televizyonun başına dönmüştü. Ne var ki dal, cama sürtünmeye devam etti. Robert sonunda dalı geriye doğru bükmüş, bu arada evin duvarına da değdirmişti. Sonra da bükülmüş, ama kırılmamış dalı öylece bırakıp gitmişti. Ya gördüyse, ya erkek arkadaşına da gösterdiyse ...?

Röntgenci olarak yakalanmak rezaletinden son derece korkuyor, aklına bile getirmek istemiyordu. Soyunan kadınları gözetleyenlere röntgenci denirdi. Robert, bunların ayrıca başka sapıkça alışkanlıkları olduğunu da duymuştu. Oysa içinden gelen, onu bu işe iten duygu, hemen dindirilmesi gereken korkunç bir susuzluğa benziyordu. Kızı mutlaka görmeli, gözetlemeliydi. Bu tutkuya kapıldığında yakalanma tehlikesini bile göze aldığının farkındaydı. Yakalanırsa işinden atılırdı. Camelot apartmanındaki tatlı ev sahibesi Bayan Rhoads o dakikada kontratını iptal ederdi. Ya bürodaki arkadaşları? Jack Nielson dışındakilerin, "Bu herifte bir

anormallik olduğunu daha gelir gelmez söylememiş miydim sana? Bizimle bir kere bile poker oynamadı, öyle değil mi?" dediklerini duyar gibi oluyordu Robert. Ne olursa olsun, bu rizikoya girmek zorundaydı. Gerçi kızın dingin ve telaşsız hareketlerle ev işlerini yapmasını izlerken kendisinin de rahatladığını, bazı insanlar için yaşamın anlamlı ve güzel olduğunu görüp, bu anlamı ve güzellikleri kendi yaşamında da bulabileceğine yeniden inanmaya başladığını hiç kimseye anlatamayacağını biliyordu. Kız ona yardımcı oluyordu.

Geçen eylül ayında, Pennsylvania'ya geldiğinde ne durumda olduğunu düşündükçe hâlâ tüyleri ürperiyordu. Eskiye oranla daha da güçlü bir bunalım geçirmesi bir yana, iyimserliğinin, iradesinin, hatta aklının son kırıntılarının kum saatindeki zerreler gibi akıp gitmekte olduğuna inanmıştı gerçekten. Tek kişilik bir orduymuş gibi, bütün günlük işlerini belli bir plana göre yapmaya başlamıştı: Yemek yemek, iş aramak, uyumak, yıkanmak, tıraş olmak, sonra baştan başlayıp yine her adımı tekrarlamak, aksi halde yıkılacağını hissediyordu. New York'taki psikiyatristi Dr. Krimmler planlı yaşadığını duysa memnun olurdu herhalde. Bu konuyu birkaç kere tartışmışlardı. Robert, "Bana öyle geliyor ki, insanlar birbirlerini izlemeseler, hep beraber delirebilirler. Belli davranış kuralları olmasa kimse nasıl yaşayacağını bilemez," demişti. Dr. Krimmler, kendinden emin bir tavırla, "Davranış kuralları diye tanımladıklarınız aslında kural değil, insan soyunun yüzyıllar boyunca edindiği alışkanlıklar," demişti. "Geceleri uyuyup gündüzleri çalışıyoruz. Bir ya da yedi öğün yerine günde üç öğün yemek yiyoruz. Bu alışkanlıklar ruh sağlığımızı korumamıza yardım ediyor, bu bakımdan haklısınız." Yine de tatmin edici bir karşılık sayılmazdı.

Bunun ardında ne olduğunu merak ediyordu Robert. Kaos mu? Hiçlik mi? Kötülük mü? Kötümserlik ve haklı görülebilecek bunalımlar mı? Yoksa sadece ölüm mü, herkesin sözünü bile etmekten korktuğu bir son, büyük bir boşluk mu? Şimdi düşündüğünde, Krimmler'le hiç susmadan saatlerce konuştuğunu sanıyordu, ama demek ki fikirlerini yeterince açıklayamamıştı. Üstelik Krimmler psikanalist değil, psikoterapistti. Yine de önerileri işe yaramıştı; Robert doktorun dediklerini yapmış, programına

uygun olarak yaşamıştı. Nickie'yle telefonlaşırken de doktorundan çok yardım gördüğüne inanıyordu. Nasılsa izini bulmuştu Nickie. Herhalde telefon şirketini aramıştı, belki de Robert'ın yeni numarasını bıraktığı New York'taki ortak dostlarından birini bulmuş ve numarayı almıştı.

Robert, çevresine bakınmadan bodur ağacın arkasındaki sığınağından çıktı, mutfak penceresinden yansıyan aydınlık dikdörtgenin çevresinden dolaşıp yan bahçeye ulaştığı sırada sokağın sağ tarafından bir çift far ışığının yaklaşmakta olduğunu gördü. Araba bahçeye girerken iki adımda basket potası duvarının ardına saklandı. Farların ışığı, iki metre enindeki ahşap duvarı yanlarına kadar aydınlatıyordu. Tahtaların aralıklarından gölgesinin dışarıya vurabileceğini düşündü Robert.

Farlar söndü, önce otomobilin kapısı, ardından sokak kapısı açıldı.

"Merhaba, Greg!" diye seslendi kız.

"Merhaba, sevgilim! Kusura bakma, biraz geciktim. Sana bir saksı çiçeği getirdim."

"Ah, sağol. Pek güzelmiş, Greg."

Sokak kapısı kapanınca sesler uzaklaştı.

Robert içini çekti. Onlar çiçekle uğraşırken rahatça kaçabilirdi, ama bir türlü gitmeye karar veremiyordu. Canı bir sigara çekti. Soğuk iliklerine işlemişti. Bir pencerenin açıldığını duydu. "Nerede? Dışarıda mı" diye sordu Greg.

"Evet, öyle gibi geldi, ama görmedim."

"Eh, bu gece de uygun doğrusu," dedi Greg neşeyle. "Zifiri karanlık. Belki gerçekten bir şey olur."

"Korkutup kaçırırsan, bir şey olmaz," dedi kız gülerek. O da Greg gibi yükses sesle konuşuyordu.

Kimseyi bulmak istemiyorlar, diye düşündü Robert. Kim isterdi ki zaten? Yan verandada adamın ayak sesleri duyuldu. Greg evin çevresini dolaştı. El feneri olmadığını görüp rahatlamıştı Robert. Yine de basket duvarının arkasına bakabilirdi. Kız aralık pencerede bekliyordu. Greg, turunu bitirip mutfak kapısından içeri girdi. Pencere indirildi, az sonra Greg gelip yeniden açtı, bu sefer alt camı eskisi kadar kaldırmamıştı. Greg gözden kaybolunca Robert geri dönüp aralık cama doğru yürümeye başladı. Birkaç dakikalığına

saklanmak zorunda kalmaktan hiç de korkmadığını göstermek istercesine dimdik, âdeta kibirle yürüyordu. Biraz önceki yerinde, ağacın öbür tarafında, pencerenin bir metre kadar ötesinde durdu. Dikkatsizlik, dedi kendi kendine, hem dikkatsizlik hem de küstahlık.

"... polis," dedi Greg önemsemez bir ses tonuyla. "Ama önce ben bakmak istiyorum. Bu gece salonda yatacağım sevgilim; buradan bahçeye fırlamak, yukarıdan inmekten daha kolay. Soyunmadan yatarım, birini yakalarsam ..." Yumruğunu yüzüne yaklaştırıp suratını buruşturdu.

"Adamı sopalamak için şöyle güzel, kalın bir odun ister misin" diye sordu kız yumuşacık bir sesle, gülümseyerek. Sözlerindeki acımasızlığın farkında bile değildi herhalde, ama üzülse de rahatça gülebilecek bir tip olduğunu sezince pek keyiflenmişti Robert. Kızın hiç sinirlenmemesi de hoşuna gidiyordu. Duyamadığı bir şeyler daha söyledi, Robert onun Greg'e sözünü ettiği odunları göstermek üzere salona geçtiğinden emindi. Şöminenin yanında, odun ve çıra dolu siyah bir kova duruyordu.

Salondan Greg'in neşeli kahkahası yükseldi.

Robert gülümseyerek omuz silkti. Paltosunun düğmelerini açtı, ellerini pantolon ceplerine sokup, kendinden emin adımlarla yan bahçeden sokağa doğru yürüdü.

Kız, birkaç tepe inip çıkarak sekiz kilometre kadar dümdüz uzayıp Humbert Corners'e ulaşan Conorack sokağında oturuyordu. Robert, herhalde orada da çalışıyordur, diye düşündü. Humbert Corners'tan kendi oturduğu Langley yönüne saptı. Langley, Delaware ırmağı kenarında, alış veriş merkezi olarak bilinen daha büyük bir kasabaydı. Yöredeki ikinci el otomobil satıcılarının en büyüğüyle -'Red Redding Otomobil Salonu'- spor uçak ve helikopter parçaları fabrikası Langley Aeronautics buradaydı. Robert, eylül ayının sonundan beri bu fabrikada endüstri mühendisi olarak çalışıyordu. İşi fazla ilginç sayılmasa da kazancı iyiydi. Daha önce, New York'ta, tost makinesi, ütü, radyo, teyp ve hemen her türlü elektrikli beyaz eşyayı ve alet edevatı Amerikan evlerinde kullanılmaya uygun bir biçimde tasarımlayan bir firmada önemli bir görevde çalışmış olduğu için, Langley firması Robert'ı seve seve işe almıştı. New York'tan ayrılırken özel işini de birlikte getirmişti,

Robert. Genç bir Fransızın Profesör Gombulowski adında biri için yapmaya başladığı, iki yüz elliyi aşkın, ayrıntılı böcek ve örümcek çizimini tamamlayacaktı. Arkadaşları Peter ve Edna Campbell, Robert'ı profesörle tanıştırmak üzere New York'ta bir akşam evlerine davet etmiş, yaptığı çiçek çizimlerini de getirmesini istemişlerdi. Profesör de bir Amerikan yayıneviyle sözleşmesini yaptığı kitabındaki çizimlerin bazılarını getirmiş, işe başlayıp çizimlerin yarısından çoğunu yapan genç Fransızın aniden öldüğünü söylemişti. Bu açıklama, Robert'ın teklifi reddetmesine yetti. Gerçi boş inançları yoktu, ama nedense konuyu can sıkıcı bulmuştu, zaten kendi sıkıntılarıyla başı yeterince dertteydi. Ayrıca böceklerle örümceklere özellikle ilgi duymuyordu. Ama profesör boş bir vaktinde aklına eserek yaptığı Nickie'yle birlikte oturdukları evdeki süsen çiçeklerine ait desenlere hayran kalmıştı. Robert'ın, böcek çizimlerini Fransızın stiline uygun olarak tamamlayabileceğinden emin olduğunu söyledi. Akşam sona ermeden Robert teklifi kabul etmişti bile. O güne kadar yaptıklarından gerçekten de çok farklı bir çalışmaydı, ama 'yeni' bir hayata başlamak istiyordu zaten. Nickie'den ayrılıp New York'ta bir otele taşınmıştı. İşini bırakmayı düşünüyor, yaşamına uygun, uzak bir yere yerleşmeyi planlıyordu. Böcek kitabını bitirirse, ileride benzeri çizim önerileri de gelebilirdi. Hoşuna gidecek miydi acaba, belki de nefret edecekti bu işten. Zaman gösterecek, diye düşünmüştü. Önce Pennsylvania'da Rittersville adlı, Langley'den daha büyük bir kentte on gün kadar kalmış, iş bulamayınca Langley Aeronautics firması hakkında bilgi edinmek üzere Langley'e gelmişti. Burası sıkıcı bir yerdi, ama New York'tan ayrıldığına pişman değildi. İnsan gerçi her gittiği yere kişiliğini birlikte götürüyordu, ama yeni bir çevre ne de olsa değişiklik demekti, biraz faydası oluyordu. Çizimleri bitirince sekiz yüz dolar alacaktı, şubat sonuna kadar süresi vardı. Haftada dört çizim yapmayı planlamıştı. Profesörün verdiği ayrıntılı taslaklara ve büyütülmüş fotoğraflara bakarak çalışıyordu. Çok geçmeden bu işten zevk aldığını fark etti; bitmek bilmeyen hafta sonlarında vakit geçiriyordu.

Robert, doğu yönünden Langley'e girip, 'Red Redding Otomobil Salonu'nun önünden geçti. Park yerindeki sıra sıra limuzinler, spor arabalar, dar arayollar boyunca dikilmiş sokak lam-

balarının ışığında hayalet gibi görünüyorlardı. Savaş alanında zırhlarının içinde yığılıp kalmış, koca bir orduya benziyorlardı. Her otomobilin anlatacak bir savaş hikâyesi yok muydu? Arabanın hafif atlattığı, ama sahibinin öldüğü bir kaza, bir aile babasının para sıkıntısına düşerek satmak zorunda kaldığı arabası?

Robert'in oturduğu Camelot apartmanı, kentin batısında, işyerinden iki kilometre uzaklıkta, dört katlı bir binaydı. Giriş holü, deve tabanı saksılarının ardındaki iki masa lambasıyla aydınlatılmıştı. Köşede eski telefon santralı duruyordu, devreden çıkarıldıktan sonra yerinden kaldırılmamıştı. Bayan Rhoads, dışarıdan arayanlar eskisi gibi not bırakamadıkları halde 'müşteri'lerinin özel telefon hattını yeğlediklerini anlatmıştı. Bayan Rhoads giriş katında, sağdaki dairede oturuyor, genellikle ya giriş holünde ya da kapısını açık bıraktığı oturma odasında bulunuyordu. Robert eve geldiğinde, ev sahibesi pirinç ibrikle holdeki deve tabanlarını sulamaktaydı.

"İyi akşamlar, Bay Forester. Nasılsınız" diye sordu

"Sağolun, iyiyim," dedi Robert gülümseyerek.

"Siz nasılsınız?"

"İdare ediyorum. Bu saate kadar çalıştınız mı?"

"Hayır, arabayla gezdim biraz. Çevreyi tanımak istiyorum." Bayan Rhoads, odasındaki radyatörlerden birinin yeterince ısıtıp ısıtmadığını sordu; Robert, o radyatörün farkında bile olmadığı halde ısıttığını söyledi. Merdivenden yukarıya çıktı. Apartmanda altı ya da sekiz daire bulunuyordu, asansör yoktu. Robert'ın dairesi en üst kattaydı. Komşularıyla -iki bekâr erkek, yirmi yaşlarında bir genç kız ve sabahları erkenden işe giden orta yaşlı bir dul kadınla- tanışmak zahmetine katlanmamıştı, ama karşılaştığı herkese selam veriyordu. Genç erkeklerden biri, Tom Shive, bir akşam birlikte bowlinge gitmeyi önermiş, Robert kabul etmişti. Bayan Rhoads, kimin gelip gittiğini dikkatle gözleyen, tipik bir ev sahibesiydi; ama Robert onu iyi niyetli buluyor, kendisiyle ilgilenen birinin olması ona iyi geliyordu. Yalnız mı, yoksa başkalarıyla mı olduğunu, eve beşte mi, yedide mi, yoksa gecenin birinde mi geldiğini kendine dert eden birinin bulunması hoş bir şeydi. Ayda doksan dolara burası yerine Langley çevresinde küçük, müstakil bir ev de tutabilirdi, ama yalnız kalmak istememişti. İki odalı dairesinin sı-

radan mobilyasıyla bile avunuyordu sırasında. Ondan önce başkaları burada oturmuş, kanepeyi yakmamaya dikkat etmiş, yazı masasına bir sigara yanığından başka zarar vermemiş, aynı koyu yeşil halıda yürümüş, belki çarşamba ve cumartesileri temizlik yapıldığını fark etmişlerdi. Ondan önce başkaları burada oturmuş, sonra çok normal, belki daha da mutlu bir hayat sürmek üzere başka bir yere taşınmışlardı. Bayan Rhoads'la aylık kontrat imzalamıştı. Burada bir iki aydan fazla oturmayı düşünmüyordu. Ya kent dışında bir ev kiralayacak ya da Langley Aeronautics'in merkezinin ve montaj fabrikasının bulunduğu Philadelphia'ya yerleşecekti. Bankada altı bin doları vardı, burada New York'a oranla daha az para harcıyordu. Boşanma davasının faturasını henüz almamıştı, ama Nickie'nin New York'taki avukatlarının nasıl olsa işi takip edeceklerini düşünüyordu. Nickie yeniden evlenmeye niyetliydi, nafaka da istemiyordu.

Robert, mutfak girintisindeki elektrikli fırını çalıştırdı, iki paket donmuş yemek ambalajının üzerini okuyup paketleri açtı, fırının ısınmasını beklemeden içine yerleştirdi. Saatine göz attı, Amerikan ağaçları konulu cep kitabını alıp koltuğuna yerleşti. Akağaç ve kızıl karaağaç bölümünü okumaya başladı. Metin basit, kuru anlatımıyla dinlendiriciydi.

> Karaağaç dallarının iç kabuğu eskiden boğaz ağrısı tedavisinde çiğnenirdi. Dallar ince tüylerle kaplı olduğu halde içleri mantarımsı değildir Karaağacın kaba, sert ve ağır tahtası çit kazıkları yapımında kullanılır

Konuya kendini kaptırıp zevkle okumaya devam ederken fırından gelen yanık kokusunu duydu ve yerinden fırladı.

2 On gün sonra, aralık ayının ortalarında bir akşam Jennifer Thierolf'la Gregory Wyncoop, Jenny'nin salonundaki kanepede oturmuş, kahve içip televizyon izliyorlardı. Jenny, Victoria stili eski kanepeyi müzayededen almış, keneviryağı ve döşeme te-

mizleyici spreyle adam etmişti. El ele oturuyorlardı. İzledikleri polisiye bir filmdi, ama aynı dizinin daha önceki bölümleri kadar heyecanlı değildi.

Jenny, ekrana baktığı halde bir şey görmüyordu. Aklı, o günlerde okumakta olduğu kitaba, Dostoyevski'nin *'Ecinniler'*ine takılmıştı. Kirilof'u anlamadığını düşündü, en azından son bölümdeki uzun monoloğunu anlamamıştı, Greg'e sormak da işe yaramayacaktı. Gerçi Greg kitabı okuduğunu söylemişti; ama Jenny, yemekten önce takılıp kaldığı sorunun ne olduğunu kesinlikle biliyorken şimdi aklı karışmış, sorusu iyice belirsizleşmişti. Yine de günün birinde, kitabı bitirdikten sonra banyo yaptığı ya da bulaşık yıkadığı bir anda her şeyin açıklığa kavuşacağından kuşkusu yoktu.

"Ne düşünüyorsun" diye sordu Greg.

Jenny sıkılganlıkla arkasına yaslanıp gülümsedi. "Hep bunu soruyorsun. Her dakika düşünmem mi gerekiyor?"

"Bu kahrolası evi düşünüp dertlendiğin sürece..."

"Lütfen 'kahrolası ev' deme."

"Pekâlâ." Greg, Jenny'ye sokuldu, gözlerini kapayıp burnunu kızın ensesine bastırdı. Ani bir sesle yerinden sıçrayıp ekrana döndü, ama bir şey olmamıştı. "Neresinden bakarsan bak, eski bir ev, her eski evde garip sesler duyulur. Bana kalırsa rüzgârda üst kat olduğu gibi hareket edince gıcırdıyor tabii."

"Dertlendiğim falan yok, bu konuda sen benden daha çok tedirgin oluyorsun," dedi Jenny beklenmedik bir inatla.

"Seslerden mi? Evet, ama dışarıdan gelen seslerden. Galiba buralarda bir röntgenci dolaşıyor. Dediğim gibi Susie'ye ortalıkta kimseyi görüp görmediğini sordun mu?"

Susie Escham, komşu evde anne ve babasıyla birlikte oturuyordu.

"Hayır, unuttum," dedi Jenny.

"Sor bakalım. Böyle ıssız bir eve ancak senin gibi romantik biri taşınır zaten. Hele bir kar yağsın, borular patlasın da, o zaman anlarsın."

"Scranton'da hiç kar görmediğimi mi sanıyorsun?"

"Scranton'da böyle bir evde oturmuyordun ama. Biliyorum, çünkü evi gördüm."

Jenny içini çekerek annesiyle babasının Scranton'daki iki katlı, bakımlı, güzel evlerini düşündü, taş yapı her türlü fırtınaya dayanıklıydı. Jenny yirmi üç yaşındaydı. Üniversiteyi üçüncü sınıfta bırakıp Scranton'da bir şirkette muhasebe sekreteri olarak iş bulmuş, geçen yaza kadar anne babasıyla birlikte oturmuştu. Birdenbire bağımsız ve yalnız yaşamak isteğine kapılınca, biriktirdiği parayla Avrupa gezisine mi çıkacağına, yoksa San Francisco'ya mı taşınacağına karar verememiş, sonunda küçük bir yere yerleşmek düşüncesiyle Humbert Corners'ı seçmişti. İstediği gibi dayayıp döşeyerek tek başına oturacağı, ilginç bir ev aramıştı, Scranton'daki gibi iki adım ötesinde komşu olmamalıydı. Burası tam istediği gibi bir yerdi. Geceleri sık sık korkuyla uykudan sıçradığı garip seslere rağmen evini çok seviyordu.

"Bu eve alışmak gerekiyor," dedi Jenny ciddi bir tavırla: "Başka kusuru yok."

"Tamam, Jenny. Ama evlendikten sonra burada ya da buna benzer bir evde oturacağımı sanma sakın. Kısmetse en geç mayıs ayında evleneceğiz."

"Kabul, oturmanı istemedim zaten. Bırak da, o zamana kadar evimin tadını çıkarayım."

"Çıkar sevgilim." Greg uzanıp Jenny'yi yanağından öptü. "Tanrım, ne de tatlı bir çocuksun!"

Jenny çocuk sözünden hiç hoşlanmamıştı, Greg kendisinden sadece beş yaş büyüktü! "Haberler başlıyor," dedi.

Haberlerin ortasında, dışarıdan öksürüğe benzer bir ses duydular. Jenny yerinden sıçradı, Greg hemen mutfağa koşup masanın üzerinde duran el fenerini kaptı, salondan geçerek sokak kapısını açtı.

"Kim o?" diye seslendi. Feneri önce çıplak katırtırnağı dallarına, boyu iki metreyi bulan kızılçama, oradan da yan bahçeyle sokak arasına tuttu, sonra karşı yönü aydınlattı, ama yıkılmış çitle tepesindeki lambasının camı kırılmış, eğri bir bahçe fenerinden başka bir şey göremedi.

"Bir şey var mı" diye sordu hemen arkasında duran Jenny.

"Hayır, ama gidip bir bakayım." Greg merdivenlerden hızla indi, evin köşesine gelince fenerle arka bahçeyi aydınlattı, yavaşça ilerledi, birinin rahatlıkla gizlenebileceği çalıların arkasını kontrol

etti. Basket potasının olduğu duvarın ardına baktı, sundurmanın çevresini dolaştı, hatta içine bile göz attı. Sonra fenerle bahçenin iki yanını tarayarak geri döndü.

"Kimse yok," dedi içeri girerken. Televizyon artık kapanmıştı. Dalgalı siyah saçlarının bir buklesi alnının üzerine düşmüştü. "Öksürüğe benziyordu, değil mi?"

"Evet," dedi Jenny kesin ve umursamaz bir tavırla.

Greg, Jenny'nin rahatlığına içinden gülerek geceyi yine onun yanında geçirmeyi düşündü. Pijamalarını giyip kanepeye şöyle bir yan yana uzansalar Sevişmedikleri takdirde sabaha kadar gözünü kırpamayacaktı, bu konuyu yeterince tartıştıklarını düşündü. Şimdiye kadar iki kez yatmışlar, bunu nikâhtan önce tekrarlamamaya karar vermişlerdi. Aralarında Jenny'nin karakterine uygun, bağlayıcı olmayan, basit bir anlaşma vardı, Greg istese sözünden dönebilirdi, ama dönmeyecekti. En azından salon perdesinin arasından içeriyi dikizleyen ya da dikizlemeye çalışan biri olduğunu düşündüğü sürece anlaşmayı bozmayacaktı. "Tamam!" dedi birden. "Sana bir köpek alalım. Ben bulurum. En iyisi bir Dobermann, bekçi köpeği."

Jenny arkasına yaslandı. "Bütün gün dışarıdayım. Hayvanı evde sekiz saat yalnız bırakmaya yüreğim elvermez."

Greg üstelemedi, başaramayacağını anlamıştı. Jenny her öneriyi kabul edebilirdi, ama kendisi yüzünden acı çekeceğini düşündüğü bir hayvanı asla eve almazdı. "Hayvanlar yurdunda ölmek yerine başını sokacak bir evi olmasını isteyen birden fazla köpek vardır mutlaka."

"Bu konuyu kapayalım." Jenny ayağa kalkıp mutfağa yöneldi.

Greg düşünceli bir tavırla arkasından baktı, canını mı sıkmıştı acaba? Jenny'nin erkek kardeşi üç yıl önce menenjitten ölmüştü. Jenny günlerce hastanede, yatağının başucunda beklemiş, bu olaydan fazlasıyla etkilenmişti. Onun yanında ölümden söz etmemeliydi.

"Canım ne istiyor, biliyor musun?" diye seslendi mutfaktan. "Bir fincan sıcak kakao. Sen de ister misin?"

Greg gülümsedi, yüzündeki düşünceli ifade silinmişti. "Yaparsan isterim tabii," dedi. Jenny'nin tencereye süt koyduğunu, evin tek modern aleti olan elektrik ocağını açtığını duydu. Bir si-

gara yaktı, mutfak kapısında durup Jenny'yi izlemeye başladı.

Jenny ağır hareketlerle sütü karıştırıyordu.

"Bence insanın işleyebileceği en büyük suç nedir, biliyor musun" diye sordu.

"Cinayet", diye düşündü Greg. Gülümsedi. "Neymiş bakalım?"

"Birini haksız olarak tecavüzle suçlamak."

"Ha ha!" Greg gülerek elini alnına vurdu. "Nereden aklına geldi bu?"

"Gazetede buna benzer bir haber okudum. Kızın biri bir adamı suçlamış. Şimdiye kadar adamın aleyhinde delil bulamamışlar."

Greg, ocak başındaki Jenny'nin genç, diri bedenini ayağındaki topuksuz, süet ayakkabılara kadar tepeden tırnağa süzdü. Ayakkabıları ne çocuksu ne de şık, ikisinin arası bir şeydi. Günün birinde ırzına geçilecek olursa, herifi gebertirim, kendi ellerimle gırtlağını sıkarım, diye düşündü.

"Jenny, buralarda dolaşan birini görmedin, değil mi? Görseydin bana söylerdin herhalde."

"Tabii söylerdim. Saçmalamaya başladın."

"Saçmalamıyorum. Benim bilmediğim bir sürü sırrın var, yavrum. Belki onun için bu kadar çekici bir dişisin." Kollarını arkadan Jenny'nin beline dolayıp ensesine bir öpücük kondurdu.

Jenny hafif utangaç bir kahkaha atarak olduğu yerde döndü. Greg'in boynuna sarılarak öptü.

Mutfakta oturup kakaolarını içerek teneke kutudaki kahverengi bisküvilerden yediler. Greg saatine baktı, gece yarısına geliyordu. Sabah dokuzda Philadelphia'da olmak için altı buçukta kalkması gerekiyordu. Bir ilaç firmasının satış temsilciliğini yapıyor, her gün arabayla müşterilerini ziyaret ediyordu. Yeni Plymouth'uyla iki yüz bin kilometreye yakın yol yapmıştı. Jenny'nin evinden sekiz kilometre uzaklıktaki Humbert Corners'da, Bayan Van Vleet'in garajının üzerinde küçük bir daire kiralamıştı; gün boyunca iki yüz elli, üç yüz kilometre yol katettikten sonra akşamları Jenny'e giderken bu sekiz kilometre hiç fazla gelmiyor, hatta hoşuna bile gidiyordu. Tıpkı Jenny'yle ilişkisinin de hoşuna gittiği gibi; bütün gün sattığı şu uyku verici, insanı uyanık tutan, sigarayı bıraktıran, içkiden vazgeçiren, iştah kesen, bazı sinirleri devreden çıkarıp bazılarını uyaran hapları düşününce, bu tuhaf bir karşıtlıktı. İnsanın,

dünyada hastalıktan başka bir şey olmadığına inanacağı geliyordu, aksi halde işsiz kalabilirdi. Greg, içinde ilaç örneklerinin bulunduğu çantasını açıp, sattıklarını Jenny'ye ilk gösterişinde, "Aman Tanrım!" diye bağırmıştı kızcağız. Her renkte, her boyda haplarla dolu, her birinin etiketinde uyduruk adlarıyla, kimsenin dilinin dönmediği ham maddeleri özenle belirtilmiş yüzlerce şişe. Jenny'nin ecza dolabındaki tek ilaç, yılda en çok iki kere, soğuk algınlığı başlangıcında bir tane yuttuğu Aspirin'di. Greg, öteki özelliklerinin yanı sıra bu kadar sağlıklı olmasını da seviyordu. Bir kızı sağlıklı olduğu için sevmek duygusuzluk sayılabilirdi belki, ama Jenny, sağlığından ötürü böyle güzel ve çekiciydi. Bu yönüyle Greg'in o güne kadar arkadaşlık ettiği ya da sevdiği bütün kızlardan üstündü. Daha önce ikisi de Philadelphia'dan, iki kız arkadaşı olmuş, ikisi de yaptığı evlenme teklifini geri çevirmişti. Jenny'yle karşılaştırıldıklarında, hastalıklı denebilecek tiplerdi. Jenny yuva kurmak, çocuk sahibi olmak istiyordu. Greg, ona bakarken, sık sık *çocuklarımın anası* diye düşünürdü. Jenny'yi iki, üç ya da dört yaşında bir çocukla gözünün önüne getirir, yaramazlık bile yapmış olsa onunla büyük adam gibi konuştuğunu, birlikte güldüğünü, her zaman sabırlı ve sevecen davrandığını, hiç kızmadığını hayal ederdi. Jenny'nin günün birinde dünyanın en iyi annesi olacağını düşünüyordu.

Jenny'nin, bankadaki arkadaşı Rita konusunda anlattıklarını biraz sinirlenerek dinledi. Rita kasada çalışıyor, öğlen yemeği molasından her seferinde geç dönüyordu; bu yüzden Rita yokken onun yerine bakan, yemeğe de Rita'dan sonra çıkan Jenny'nin öğlen tatili kısalmış oluyordu. Jenny halinden şikâyet etmiyor, aksine, gülüp geçiyordu. Şefi Bay Stoddard'ın dün kendisini öğlen yemeğine davet ettiğini, ancak Rita dönmeden gidemediğini, Bay Stoddard'ın Rita'nın gecikmesine kızdığını, sonunda elinde bir sürü paketle kapıdan içeri giren kızı fena halde haşladığını anlatırken de gülüyordu.

Greg kollarını kavuşturdu. Jenny'nin bu münasebetsiz işi neyse ki fazla sürmeyecekti. Şubat, en geç mart, dedi kendi kendine, sonra evleneceklerdi. "Bay Stoddard neden seni yemeğe davet ediyor? Hiç hoşuma gitmedi bu."

"Aman Greg! Adam kırk iki yaşında!"

"Evli mi?"

"Bilmiyorum."

"Nasıl bilmiyorsun?"

"Bilmiyorum işte, ayrıca umurumda bile değil."

"İlk yemek daveti mi bu?"

"Evet."

Greg, ne diyeceğini bilemediği için sustu. Bir süre sonra evine dönmek üzere ayağa kalktı. Mutfak kapısında Jenny'yi sevgiyle öptü. "Mutfak kapısını kilitlemeyi unutma sakın. Ön kapıyı ben kilitledim."

"Başüstüne."

"Neyse ki Noel'e de bir şey kalmadı." Noel gecesini Philadelphia'da Greg'in ailesiyle geçirdikten sonra ertesi gün Scranton'a, Jenny'nin annesiyle babasını ziyarete gitmeyi kararlaştırmışlardı.

"Bir Noel daha," dedi Jenny gülümseyerek, her anlama gelebilen bir tonda. Sonra da içini çekti.

"Yorgunsun. Hemen yat. İyi geceler, sevgilim."

Greg hızla kapıdan çıktı. Karanlık merdivenlerde neredeyse tökezleyip düşecekti. El yordamıyla arabasının kapısını açtı.

Jenny hemen yatmadı. Ağır hareketlerle bulaşıkları yıkayıp kuruladı, kaldırdı. Hiçbir şey düşünmüyordu. Bazen en parlak, en hoş fikirler, bir şey düşünmediği sırada aklına gelirdi. Bu akşam gerçekten mutlu, biraz da yorgundu. Gözünün önünde güzel bir resim ya da görüntü denilebilecek bir şey canlandı: Kırmızı balıklara benzeyen, daha iri, renkleri daha canlı balıklar, son derece nefis bir sualtı ormanında otlar arasında yüzüyorlardı. Dipteki kumlar, sanki güneş ışınları suyun derinliklerine kadar ulaşıyormuşçasına, altın gibi parlıyordu. Sessiz, rahatlatıcı, uyku getiren bir görüntüydü bu. Yatağına uzanıp gözlerini kapadığında aynı görüntü bir kez daha gözlerinin önüne geldi.

3 Robert, cumartesi günü Nickie'den ya da avukatından mektup almayı ummuştu, ama cumartesi postasından bir şey çıkmadı.

Gömlekleriyle çamaşırlarını yıkatmaya götürdü, elbisesini temizleyiciden aldı, Langley'deki eski kütüphanede bir saat kadar oturup kitap okudu, sonra da John O'Hara'nın bir romanıyla nedense sabahtan beri aklından çıkmayan Franz Schubert'in biyografisini alıp eve döndü. İkiden dörde kadar eklembacaklı hayvanlardan biri olan *Collembolen*'in çizimiyle uğraştı. Profesör Gumbolowski'nin yaptığı *Collembola Protura*'nın eskizi istemediği halde pek gülünç olmuştu. Böceğin ön ayakları, banderilla'larını boğanın sırtına saplamaya hazırlanan bir matadorun kolları gibi havaya kalkmıştı. Robert üşenmeden *Protura*'yı bir kartpostala yeniden çizdi, kısa bacaklarına matador pantolonu giydirdi, başına üç köşeli şapka oturtup ellerine de renkli kurdelelerle süslenmiş birer banderilla tutuşturdu. Kartın arkasına Edna ve Paul Campbell'ın adresiyle birlikte, "Hızla ilerliyorum. İkinize de sevgi ve selamlar, Bob" sözlerini yazdı.

Canı, kızın evine gitmek istiyordu. Altı gündür gitmemişti. Salı ya da çarşamba günü, içinden gelen isteğe başarıyla karşı koymuş, bir daha yapmayacağına yemin etmişti. Başı derde girecekti. Ya Nickie duyarsa? Kim bilir ne sevinir, avaz avaz bağırarak nasıl da dalga geçerdi! Şimdiye kadar yakalanmamasını şansa bağlıyor, artık bu işe son vermek gerektiğini düşünüyordu. Tıpkı alkoliklerin içki tutkusu gibi bir bağımlılıktı bu. Artık bir damla bile içmeyeceklerine yemin eder etmez elleri yine şişeye uzanıverirdi. Kim bilir, belki de çevresinde Thierolf adlı bir kızdan başka dikkatini çekecek, yaşamını dolduracak bir şey olmamasındandı bütün bunlar. Tıpkı alkolikler gibi, onların da yaşamlarını dolduracak bir şey bulamadıkları için içtikleri söylenirdi. Cumartesi akşamı, saat altıyı on gece odasında volta atıp dururken, şeytana uymak üzereydi yine. Karşı koyabilirim, dedi kendi kendine, hiçbir şey yapamasam sinemaya gider, enayi bir film izlerim ya da Campbell'lara mektup yazıp hafta sonunda buraya davet ederim. Gerçi konuklarını evinde ağırlayamazdı, ama kentteki Putnam İnn adlı, küçük, temiz otelde kalabilirler diye düşündü. Önemli olan oyalanmaktı. Evinde tek başına oturan bir genç kızı gözetlemek gibi deli fikirler, insanın düzenli bir hayat sürmesine yardımcı olamazdı. Ruh sağlığına da. Robert hafifçe güldü. Doktorun talimatlarına karşı geliyordu.

Hava kararmıştı. Saat altıyı çeyrek geçiyordu. Haberleri dinlemek üzere radyoyu açtı.

Divana oturmuş, yarım kulakla kısa haberleri dinlerken kızı görmeye gidip gitmemeyi düşünüyordu. Son bir sefer. Belki evde değildi, günlerden cumartesiydi. Robert, kişiliğinin bir bölümünün uzun süre sustuktan sonra yeniden dili açılan bir konuşmacı gibi ayağa fırlayıp "Neden gitmeyeceksin? Ne var bunda? Bugüne kadar yakalanmadan idare ettin. Üstelik görse de ne çıkar? Psikopata benzer bir halin mi var?" dediğini duyar gibi oldu. (İkinci ses: "Psikopatlar hep psikopat gibi mi görünür? Hiç de değil!" diye karşılık verdi.) "Yakalanıp yakalanmamak vız gelir sana! Kaybedecek neyin var ki? Hep böyle demiyor muydun?" Konuşmacı oturdu. Hayır, hep böyle demiyordu elbette, kızın onu görüp görmemesi *umurundaydı*. Yine de o akşam evde kalmak ölüm gibi geldi; yavaş, sessiz bir ölüm gibi. Oysa kızı görmek yaşamın ta kendisiydi. Hangisini seçeceksin, Robert Forester? Yaşamak neden bu kadar zor?

Langley'den çıkan ana caddeden Humbert Corners'a kestirmeden ulaşan, kaplaması bozulmuş dar bir sokağa saptı. Yol boyunca tek bir sokak lambası bile yoktu; çevredeki tek tük bahçeli evler yoldan epey geride olduklarından uçsuz bucaksız bir karanlığın içinden geçtiğini hissediyordu. Asfalttaki çukurlardan kaçabilmek için yavaş gidiyordu. Humbert Corners'da, mavi-kırmızı posta kutulu bankanın önünden sağa saptı, arabayı ikinci vitese alıp dik bir yokuşu çıkmaya başladı. Soldaki beyaz panjurlu evin önünden geçti. Her gelişinde arabasını bıraktığı orman yoluna yaklaşmıştı. Yavaşladı, kısa farları yaktı, yola saptı, on metre kadar gittikten sonra durup indi. Şoför kapısındaki gözden el fenerini aldı. Yolda, karşıdan gelen otomobil farları gözünü kamaştırırsa, bastığı yeri görebilmek için arada bir feneri yakıyordu, ama buralarda fazla trafik yoktu. Ön pencerelerden birinde ışık gördü. Salon penceresiydi bu. Mutfak da aydınlıktı. Robert ağır adımlarla ilerlerken, isterse hemen geri dönebileceğini, henüz geç kalmadığını düşünüyordu, yine de dönmeyeceğinden emindi. İçeriden klasik müzik sesi geldi kulağına, önce Schubert olduğunu tahmin etti; ama yanılmıştı, bir Schumann senfonisiydi galiba. Salon penceresinin yanından hızla geçip, basket potasının olduğu duvarın ya-

nından evin arkasındaki bodur ağaçlara doğru saptığı sırada mutfak kapısının açıldığını, ahşap verandada ayak seslerinin yaklaştığını duydu. Kızın ayak sesiydi bu. Basket potasının olduğu duvara doğru geliyordu. Elinde büyük bir kutu vardı. Rüzgâr, boynundaki beyaz eşarbı geriye savuruyordu. Kutuyu yere bıraktı. Yan bahçenin solundaki tel sepette çöp yakacağını anladı Robert. Bu rüzgârda kâğıdı tutuşturması uzun sürmüştü. Bir süre sonra alevler yükselip yüzünü aydınlattı. Robert'ın tam karşısında durmuş, ateşe bakıyordu. Aralarında en çok beş metre vardı. Kutuyu kaldırıp içindekileri ateşe boşalttı, aniden yükselen kıvılcımlardan bir adım geriye kaçtı. Büyülenmiş gibi, gözlerini ayırmadan ateşe bakıyordu. Robert'ın kaç kere gördüğü, mutfakta işine ara verip uzaklara daldığı zamanki ifade vardı yüzünde.

Birdenbire başını kaldırdı, Robert'ın yüzüne baktı. Ağzı açıldı, elindeki kutu yere düştü. Donakalmıştı.

Robert, çaresizlikle, özür dilemek istercesine kollarını iki yana açtı. "İyi akşamlar."

Kız korkuyla çığlık attı, kaçmaya kalktı, ama yerinden kıpırdayamadı.

Robert bir adım yaklaştı. "Adım Robert Forester," dedi neredeyse otomatik, ama anlaşılır bir sesle.

"Burada ne işiniz var?"

Robert sustu, bir ayağı ileride, atacağı adımı tamamlamaya cesaret edemiyormuş gibi, kıpırdamadan duruyordu.

"Buralarda mı oturuyorsunuz?"

"Pek sayılmaz. Langley'de oturuyorum." Kaderi artık kızın elindeydi, hoşgörülü davranmazsa her şey bitmiş demekti. Kollarını yine hafifçe yana açarak, "Sizi korkutmak istemedim," dedi.

"Eve girmek istersiniz belki."

Kız yerinden kıpırdamadı. Robert'ın yüz hatlarını ezberlemek istermiş gibi dikkatle bakıyordu, ama ateş sönmeye yüz tutmuştu. Karanlık yoğunlaşıyordu. Robert ise mutfaktan yansıyan aydınlığın dışına çıkmıştı.

"Olduğunuz yerde durun," dedi kız.

"Nasıl isterseniz."

Kutuyu bırakıp ağır adımlarla ilerledi. Gözünü Robert'tan ayırmıyordu. Robert da bakış açısından çıkmamak için biraz ge-

risinden peşi sıra yürüdü, evin köşesine geldiler. Kız verandaya çıktı, kapının tokmağını yakaladı.

"Adınız ne?"

"Robert Forester. Herhalde polise haber vereceksiniz."

Kız dudaklarını ısırdı, "Buraya daha önce de geldiniz, değil mi" diye sordu.

"Evet."

Kapı tokmağı gıcırdadı, ama kapıyı açmamıştı.

"Sanırım polis çağıracaksınız. Haydi, çağırın. Bekliyorum." Mutfağın yan penceresinden gelen ışıkta durup sakin bir tavırla kıza baktı. Böylesi de ancak benim başıma gelir zaten, diye düşündü. Bir daha gelmemeye yemin ettiği akşam yakalanmak, karanlık arka bahçede gizleneceğine ateşin başında durmak, bütün bunlar yetmiyormuş gibi bir de polis gelene kadar bekleyeceğine söz vermek!

"Polise haber verecek değilim," dedi kız yumuşak ve ciddi bir sesle. O güne kadar konuştuğunu kaç kere görmüş, ama yakından hiç duymamıştı.

"Fakat evimin çevresinde kimsenin dolaşmasını da istemiyorum. Beni bir daha rahatsız etmeyeceğinizden emin olsam ..."

Robert gülümsedi. "Emin olabilirsiniz." Ona söz verdiğine sevinmişti. "Sizi korkuttuğum için çok üzgünüm, gerçekten. Ben ..." Sonunu getiremedi.

Kız soğuktan titriyordu. Bakışlarını Robert'ın yüzünden bir an bile ayırmamıştı, ancak gözlerindeki korkunun yerini bir gerginlik ve şaşkınlık almıştı. "Ne diyordunuz?"

"Özür dilemek istiyordum. Sizi mutfakta çalışırken izlemek öyle hoşuma gidiyordu ki. Yemek yapmanız, perde dikmeniz. Nedenini açıklamaya kalkışmayacağım, gereği de yok zaten. Ama kesinlikle sizi korkutmak istemedim. Ben suçlu değilim. Sadece yalnız ve bunalımlı bir insan olarak genç bir kızın mutfakta iş yapmasını izledim. Anlıyor musunuz?" Susmasından anlamadığı, anlayamadığı sonucunu çıkardı. Kim anlayabilirdi ki zaten? Çeneleri birbirine vuruyordu, bedeni terden buz gibi olmuştu. "Anlayış göstermenizi ya da affetmenizi beklemiyorum," dedi. "Sadece açıklamak istiyorum, ama beceremiyorum. Çünkü nedenini ben de

bilmiyorum. Gerçek nedenini." Dilini buz kesmiş dudaklarının üzerinde gezdirdi. Kendini hiçe saydırmıştı işte. Bundan sonra kızı düşünürken, kendisini tanıyan ve küçümseyen biri olduğunu unutması mümkün olmayacaktı. "İçeri girin. Üşüyeceksiniz."

"Kar yağıyor," dedi kız hayretle.

Robert başını çevirip yan bahçeye baktı, ince ince kar yağıyordu. Yüzünden belli belirsiz bir gülümseme geçti. Kar gerçek değildi sanki, ondan söz etmek büsbütün anlamsız kaçmıştı. "İyi geceler, Bayan Thierolf, hoşça kalın."

"Durun!"

Olduğu yerde dönüp kıza baktı. Kapı tokmağını bırakmıştı,

"Bunalım geçiriyorsanız ... bana kalırsa ... bu yüzden derdinize dert katmayın, ben ..."

Robert anlamıştı. "Teşekkür ederim," dedi.

"Bunalımlar insanı kahreder. Hastalık gibidirler. Bazı insanlar aklını bile kaçırır."

Robert ne diyeceğini bilemiyordu.

"Sakın daha fazla bunalıma düşmeyin," diye ekledi kız.

"Umarım sizin asla başınıza gelmez," dedi Robert, dilek dilercesine. Gereksiz bir dilek, diye düşündü.

"Ben de atlattım. Üç yıl kadar oluyor, ama çok şükür kurtuldum artık!"

Alçak sesle, sözlerini vurgulayarak konuşması Robert'ı rahatlatmıştı. Uzun süredir tanıdığı biriyle konuşuyordu sanki. Robert gitmek istemiyordu.

"İçeri gelmek ister misiniz" diye sordu kız. İçeri girip kapıyı açık tutarak bekledi.

Robert şaşkınlıktan ne yapacağını bilemeden peşi sıra ilerledi. Mutfağa girdi.

Kız, paltosuyla beyaz eşarbını çıkarıp kapının yanındaki dar gömme dolaba asarken, hâlâ biraz çekiniyormuş gibi ürkek gözlerle omzunun üzerinden Robert'a baktı.

Robert ortada kalakalmıştı.

"Madem konuşuyoruz, bari soğukta durmayalım diye düşündüm," dedi kız.

Robert başını salladı. "Sağolun."

"Paltonuzu çıkarsanıza! Bir fincan kahve ister misiniz? Taze yaptım."

Paltosunu çıkardı, astarı dışarı gelecek şekilde özenle katlayıp kapının yanındaki iskemleye bıraktı. "Teşekkür ederim," dedi, "ama kahve içmiyorum artık. Uykumu kaçırıyor." Gördüklerine inanamıyordu. O yumuşacık saçlar, mavi benekli o gri gözler en çok iki metre ötesindeydi. Elini uzatsa onun pencerelere asmasını izlediği beyaz perdelere, yemek yaparken kaç kere açtığını gördüğü fırın kapağına dokunabilecekti. Bir şeyin daha farkına varmıştı: Onu yakından görmekten duyduğu zevk, pencereden gözetlerken duyduğu kadar büyük değildi. Onu biraz daha yakından tanıyacak olursa, kızın kişiliğinin de, Robert için o güne kadar temsil ettiği mutluluk, barış, ruh dengesi gibi kavramların da gözünde değeri azalacaktı.

Genç kız kahve hazırlarken birkaç kere arkasına dönüp Robert'a baktı. "Sizi içeri aldığım için deli olduğumu sanıyorsunuz herhalde," dedi.

"Ama korkum birkaç dakikada geçti. Buralı mısınız?"

"New York'luyum."

"Sahi mi? Ben Scranton'luyum. Buraya geleli dört ay oldu." Fincana kahve koydu.

Neden geldiniz, diye soracaktı Robert, ama ilgisini çekmediği için sormaktan vazgeçti. Cebinden sigara paketini çıkardı. "İçebilir miyim?"

"Tabii ki," dedi kız. Robert'ın ikram ettiği sigarayı başını iki yana sallayarak almadı.

"Langley'de mi çalışıyorsunuz?"

"Evet. Langley Aeronautics'te. Üç ay oluyor. Camelot apartmanında oturuyorum."

"New York'tan neden ayrıldınız? Bence ..."

"Değişiklik istedim. Biraz da başka yerleri görmeli."

"Tıpkı benim gibi. Benim de başka nedenim yoktu. Üstelik Scranton'da daha çok kazanıyordum. Herkes işi bırakmamın delilik olacağını söylüyordu, ama annem ve babamla oturacak yaşı geçtiğim kanısına vardım," dedi ürkek bir gülümsemeyle.

Robert kızın saflığına öyle şaşırmıştı ki, ne diyeceğini bilemiyordu. Bazı kelimeleri uzatarak söylemesinin nedeni poz yapmak değildi, sadece bir çocuk gibi konuşuyordu. Bu da alışkanlıktan olsa gerekti. Yirmisini geçmiş olmalı, diye düşündü; ama

daha da genç görünüyor, on sekizinde gibi.

Kız kahve fincanını masaya getirip koyu mavi bir Amerikan servisin üzerine koydu. "Küllük burada," dedi onu Robert'a doğru iterek. "Otursanıza."

"Teşekkür ederim." Robert, kızın karşısındaki iskemleye oturur oturmaz birden tekrar kalkıp gitmek istedi. Utanıyor, utandığının anlaşılmasından korkuyordu. Sigarasını bitirince gitmeye karar verdi. Kaşığı ince, biçimli parmaklarıyla hafifçe tutarak kahvesini karıştırmasını izledi.

"Kaderin oyunlarına inanır mısınız?"

Robert dikkatle yüzüne baktı. "Ne demek istediniz?"

"Yani rastlantılara. Örneğin bu akşam sizinle tanışmış olmam. Büyük romanlardaki gibi. Hepsinde değilse bile birçoğunda. İki insanın rastlantı sonucu birbiriyle karşılaşması kaderlerinde yazılıdır. Bu bence birbirlerine tanıştırılmalarından çok daha önemli; çünkü, o zaman, sadece ikisini de tanıyan biri onları birbirleriyle tanıştırmış demektir. Örneğin Greg'i, yani nişanlımı bana çalıştığım bankadaki arkadaşım Rita tanıştırdı, ama en sevdiğim arkadaşlarımdan bazılarını rastlantı sonucu tanımıştım." Sakin bir sesle, acele etmeden konuşuyordu.

"Yani ... Siz kadere inanıyorsunuz?"

"Tabii. Ayrıca her insanın bir diğeri için belli bir anlamı olduğuna da." Gözleri dalmış, hüzünlenmişti.

"Evet," diye mırıldandı Robert. Birbirleriyle tek kelime bile konuşmadan önce kızın belli bir anlamı vardı. Oysa şimdi? Pencereden gördüğü insanda bulduğunu sandığı akıl ve sağduyuya sahip değilmiş gibi görünüyordu. "Ya ben sizin için neyim?"

"Henüz bilmiyorum. Herhangi bir şey. Yakında bulurum. Belki yarın ya da öbür gün." Sonunda kahvesinden bir yudum aldı. "Bunalım geçirdiğim sırada, babamın bir arkadaşı geldi, birkaç gün bizde kaldı. Adamı hiç sevmemiştim. Bana sanki ölümü temsil ediyormuş gibi geliyordu. Gittikten bir hafta sonra küçük kardeşim menenjit oldu ve çok geçmeden de öldü."

Robert şaşırmıştı, sesini çıkarmadı; ölümden söz etmesini hiç beklemiyordu. Kızın sözleri, sık sık gördüğü o kahrolası rüyayı hatırlatmıştı.

"Peki ya ben sizin için neyi temsil ediyorum" diye sordu kız.

Robert sıkıntıyla hafifçe öksürdü. "Güzel bir evi, işi ... nişanlısı olan, mutlu ve hayatından memnun birini."

Yumuşacık bir kahkaha attı kız. "Oysa ben hayatımdan memnun olduğumu hiç düşünmemiştim."

"Çoğu insan düşünmez zaten, ama siz bende bu izlenimi bıraktınız. Ben bunalım geçiriyordum, oysa siz öylesine mutlu görünüyordunuz ki. Bu yüzden sizi izlerken çok mutlu oluyordum." Davranışları yüzünden utanması ya da özür dilemesi gerektiğini düşünmüyordu artık. Kız, herhalde kendisini soyunurken gözetlediğini sanmıyordu. Bunu düşünmeyecek kadar masumdu.

"Neden bunalım geçiriyordunuz" diye sordu.

"Ah, bu konuyu açmasak daha iyi olur," dedi Robert alnını kırıştırarak. "Anlatması insana saçma geliyor, yalnız şu kadarını söyleyeyim: Başka biri için yaşamadıkça hayatın anlamı yok bence. Eylülden beri sizin için yaşadım; oysa sizi tanımıyordum bile." Kaşlarını çatıp önüne baktı. Fazla tumturaklı sözler kullanmıştı. Kız, ya dalga geçecek ya hiç üstünde durmayacak ya da "hmhm" diyerek geçiştirecekti.

Kız içini çekti. "Ne demek istediğinizi anlıyorum. Gerçekten, sizi çok iyi anlıyorum."

Robert başını kaldırdı, ciddi bir tavırla, "Humbert Corners'da mı çalışıyorsunuz" diye sordu.

"Evet. Bankada veznedarım, aynı zamanda muhasebe yardımcısı. Üniversitede muhasebe dersi almıştım da. Sosyoloji okumaya başlamıştım, ama yarım bıraktım. Galiba, ben de, çocuklarını büyüttükten sonra üniversiteyi bitiren kadınlardan olacağım."

Biraz ağırkanlı galiba, diye düşündü Robert, biraz da rahatına düşkün. "Yakında evlenecek misiniz" diye sordu.

"Hmhm. İlkbaharda. Greg, daha önce evlenmek istiyor, ama tanışalı daha dört ay oldu. Adı Greg Wyncoop. İlaç şirketi temsilcisi."

Robert birden huzursuzlandı. "Bu akşam gelecek mi?"

"Hayır, bugün yolda. Yarın dönecek." Yine gözleri dalmıştı, Robert'ın uzattığı sigarayı aldı, ateş vermesini bekledi, sigara içmeye alışık olmayan hareketlerle yaktı.

"Onu çok seviyor musunuz?" İçinden öyle olmasını diliyordu.

"Sanırım," dedi kız. "Gerçi bundan önceki gibi sırılsıklam âşık

değilim ... Scranton'da bir çocuk tanımıştım, onu daha çok seviyordum. İki yıl kadar oluyor, ama sonra başkasıyla evlendi. Greg çok iyi bir insan. Ailelerimiz de birbirlerini beğendiler, bu da çok önemli. Benimkiler Scranton'daki arkadaşımı kabul etmemişti. Gerçi önemsemedim, ama sorun oldu tabii."

Robert, bütün bunları pek tatsız bulmuş, üzülmüştü. Sözlerinden Greg'e pek fazla düşkün olmadığı anlaşılıyordu, ama bu kız ölesiye sevmediği, ancak beğendiği bir erkekle iyi bir evlilik sürdürebilecek tiplerdendi. Nickie'yle evliliği çılgınca bir tutkuyla başlamıştı da sonu ne olmuştu? Tam iskemlesini geriye itip kalkmak üzereyken kız, "Galiba evlilikten korkuyorum," dedi. Yumruğunu sıkıp başına dayamış, bakışlarını sigara tablasına dikmişti.

"Bunu şimdiye kadar evlenmek üzere olan birçok kızdan duydum," dedi Robert. "Erkeklerden de."

"Hiç evlendiniz mi?"

"Hayır."

"Greg tam evlenilecek insan. Evlenmeye karar verdiğimde, seçeceğim kişi mutlaka onun gibi biri olurdu."

"Umarım çok mutlu olursunuz." Robert ayağa kalktı. "Çok teşekkürler ... her şey için ..."

"Bisküvi sever misiniz?"

Kalkıp fırının kapağını açtı. Yağlı kâğıt rulosundan bir parça kopardı. Her bisküvinin ortasına bir kuruüzüm oturtulmuştu. Bir düzine kadarını kâğıda sardı.

"Biliyorum," dedi utangaç bir tavırla, "aklımdan zorum olduğunu düşüneceksiniz, ama Noel'in yakın olması insanı etkiliyor. Birine bisküvi vermekten ne çıkar?"

"Benim çok hoşuma gitti," dedi Robert, ikisi birlikte güldüler. Robert bisküvileri dikkatle paltosunun cebine koydu. "Teşekkür ederim." Kapıya yöneldi.

"Canınız biriyle konuşmak isterse ... bir telefon ediverin ya da kalkıp gelin. Greg'i tanımanızı isterim. Ona bu şekilde tanıştığımızı söylemek zorunda değiliz. Herhalde anlayamaz. Örneğin ... Rita tanıştırdı derim."

Robert başını salladı. "Sağolun, Bayan Thierolf. Greg'in anlayış göstermeyeceğinden eminim. Bana kalırsa bir daha görüşmememiz yerinde olur." Sözünü bitirir bitirmez, kızın alınacağını düşündü,

ama artık bu kadarını kabullenmek zorundaydı.

"Telefonunuzu beklerim," dedi kız, onunla birlikte kapıya gelirken. "Arabanız var mı?"

"Yolun sonunda." İçini yine baştan aşağı utanç kaplamıştı:

"Hoşça kalın."

"Güle güle." Kız verandanın ışığını yaktı.

Işık, yan bahçenin bir bölümünü de aydınlatıyordu. İleride el fenerini yaktı. Sokağa çıkınca ıslık çalmaya başladı. Sinirden mi, yoksa utançtan ya da öfkeden mi? Belki hepsinin karışımı, diye düşündü.

Yarım saat sonra eve varmıştı. Bir sigara yaktığı sırada telefon çaldı. Nickie'ydi arayan. New York'tan telefon ediyordu.

"Nerelerdeydin bakayım?"

Robert, neşeli ve sakin bir sesle konuşabilmek için koltuğuna rahatça yerleşti. "Biraz çıkmıştım," dedi. "Kusura bakma. Daha önce de aradın mı?"

"Saatlerdir arıyorum. Sana iyi bir haberim var. Bir ay sonra özgürlüğüne kavuşacaksın. Ben de hemen Ralph'la evleneceğim."

"Çok güzel. İlerleme kaydettiğimize sevindim. Avukatından ses seda çıkmadı."

"Neden çıkacakmış? Ne yapacağına ben karar veriyorum." Sesinden içkili olduğu anlaşılıyordu.

"O halde iyi habere teşekkürler."

"İş bitince faturayı alacaksın. Yarı yarıya, tamam mı?"

"Tabii."

"Aklın ne âlemde canım? Yoksa onu tümüyle yitirdin mi?"

"Sanmıyorum." Nickie'ye "akıl sağlığından" söz ettiğine bin pişman olmuştu. Bir seferinde, bunalımlarından söz ederlerken ağzından kaçırıvermişti. Bunalımın korkunç bir işkence olduğunu, insanın aklını kaybedebileceğini ya da buna benzer bir şeyler anlatmış, Nickie o zamanlar bunu anlayışla karşılamıştı. Ruh doktoruna gitmesini önermiş, Robert da bu öneriye uymuştu. Aradan birkaç gün geçtikten sonra Nickie, Robert'ın sözlerini değiştirip kendisine karşı kullanmaya başlamış, aklını kaçırdığını itiraf ettiğini, demek ki gerçekten kaçırmış olacağını, onunla aynı evde yaşamaktan korktuğunu, insanın bir deliyi sevmesinin ya da ona güvenmesinin söz konusu olamayacağını ileri sürmüştü.

Nickie, "Hâlâ o sıçan deliğinde mi oturuyorsun" diye sorarken çakmağının sesini duydu Robert.

"Şehir hiç de fena sayılmaz," dedi. "Üstelik ömrümün geri kalanını burada geçirmek niyetinde değilim."

"Niyetin beni hiç ilgilendirmiyor."

"Tamam, Nickie."

"İlginç kızlar tanıdın mı?"

"Veronica, resimlerinle ve Ralph'la uğraşsan da beni rahat bıraksan, daha iyi olmaz mı?"

"Bırakacağım zaten, merak etme. Sen sürüngenin birisin, sürüngenler de canıma yetti artık. Tablolarıma gelince, bugün iki tuval boyadım, birinin de yarısına geldim. Ne diyorsun buna, hıı? Görüyorsun ya, Ralph beni esinlendiriyor. Senin gibi kabuğuna çekilip surat asmıyor ..."

"Evet, biliyorum. Anladım."

Aşağılayıcı bir edayla güldü. Aklına başka bir şey gelene kadar Robert hemen atılıp, "Telefon edip haber verdiğin için tekrar teşekkürler, Nickie," dedi.

"Hoşça kal!" Nickie öfkeyle telefonu kapamıştı.

Robert kravatını çıkardı, banyoya girip yüzünü yıkadı. Neden bu kadar kötü davranıyor, diye düşündü, niçin hep böyle alay ederek başkalarını kırmak istiyor? Kendine hep aynı soruyu sormaktan bıkıp usanmıştı, ama sormak da hakkı değil miydi? Peter Campbell bile -yoksa Vic McBain miydi?- Robert'ın Nickie'yle yaptığı kavgalardan birini anlatmasından sonra aynı şeyi sormuştu. Robert bu kavgayı, divan örtüsünün rengi gibi incir çekirdeğini doldurmayacak bir bahaneden çıktığı için anlatmıştı. Ama sonu bir türlü tatlıya bağlanmamıştı; Nickie bütün gün, bütün gece ve ertesi gün söylenip durmuştu. Bütün bir hafta sonu. Robert olayı Peter'a anlatmıştı. Peter'ın yüzündeki gülüşün birden nasıl silindiğini, "Peki, ama neden bu kadar kızdı" diye sorduğunu şimdi hatırlıyordu. Robert bu soruya kendine göre birkaç karşılık bulmuştu. Örneğin sık sık bunalım geçirdiği, belli bir nedeni yokken melankoliye kapıldığı için Nickie onu artık sevmiyor olabilirdi, haksız da sayılmazdı. Belki de Nickie iddialı bir ressam olduğu için hayatına giren erkeklerin hem zamanını hem de kişiliğini olumsuz yönde etkilediklerini düşünüyordu (Kanıt mı? Son koca adayı

Ralph Jurgen oldukça zayıf karakterli, Nickie'nin kolayca hâkim olabileceği bir tipti). Belki de Nickie'nin egosu eleştiri kaldıramayacak kadar zayıf ve duyarlıydı. Her neyse, sonunda Nickie, Robert'ın söylemediği sözleri söylediğini iddia ederek ona karşı kullanmaya başlamış, Robert kendini savunmaya kalkıp böyle demediğini ileri sürünce de onu aklını kaçırmakla suçlamıştı. Robert, aralarında geçenleri durmadan gözünün önüne getiriyor, baştan hatırlıyor; ama Nickie'nin bu müthiş öfkesinin nedenini bir türlü çıkaramıyor, bulabildiği açıklamalar yetersiz kalıyordu. Zincirin bir halkası eksikti, bulmaktan da umudunu kesmişti, günün birinde beyninde bir kıvılcım çakıp da, "Anladım, şimdi her şey gün gibi apaçık!" diyebileceğini hiç sanmıyordu.

Pencerede durup yolun karşısındaki iki katlı beyaz evin çiçeklerle dolu birinci kat penceresine baktı. Ara sıra çiçeklerin hemen ardındaki koltukta yaşlı bir adam oturup gazetesini okuyordu, ama koltuk bugün boştu. Balkonda üç tekerlekli bir çocuk bisikleti vardı. İleride, sol köşede, içindeki kafeteryasının çikolata sosu koktuğu bir market vardı; Robert oradan bir iki kere diş macunuyla jilet almıştı. Karşı köşede, görüş alanının dışında kara suratlı bir gençlik yurdu, aynı yolun devamında, iki-üç blok ileride de Nickie'nin New York'tan gönderdiği sandığı teslim aldığı istasyon binası bulunuyordu. Sandıktan sadece unuttuğu birçok şey değil, ortak yaşamlarında kullanmak üzere aldığı ufak tefek de çıkmıştı; pahalı bir elbise fırçası, bir vazo, büyük bir kristal sigara tablası, antikacıda bulduğu yirmi beş santim boyunda bir Maya heykelciği. Nickie, bunları arkasından yollamakla "Aramızda her şey bitti. Eşyalarını al, git!" demek istemişti. İşte böyle aniden son vermişti ilişkilerine; tıpkı tablolarının altına imzasını attığı değişik isimleri bir süre kullanıp bırakıverdiği gibi. Şu sıralarda dördüncü ya da beşinci takma ismi kullanıyordu: Amat. Ralph'tan mı ilham almıştı? Ralph'la oynamaya ne zaman başlayacaktı acaba? Canı istediği zaman kaşla göz arasında sevişmeye zorlamaya, hiç yoktan kavga çıkarmaya, öfke krizlerine kapılıp arkasından özür dilemeye Ralph, banyo küvetinde, salondaki kanepede, hatta kendi yatağında sızıp kalmış sarhoşlara ne kadar dayanabilecekti?

Robert küçük mutfağa girip sodalı bir viski hazırladı. Nickie'nin özür dilerken, onu sevdiğini, yine birbirlerine döneceklerine inan-

dığını söylerken, gerçekten gözyaşı dökecek kadar güzel rol yaptığını ancak son altı ayda anlayabilmişti. Her seferinde yeniden umutlanmış, "Tabii döneceğiz, çünkü Tanrı hatırı için birbirimizi seviyoruz!" demişti. Nickie'nin isteği üzerine yerleştiği otelden yine Nickie'nin arzusuyla eve dönmüş, ama hiç yoktan çıkarılan kavgalarla her şey yeniden başlamıştı. *"Cehennem ol, o pis otel odasına dön! Bu gece seni görmeye bile tahammülüm yok! Kendine bir orospu bul, vız gelir!"* Bu arada Ralph Jurgen ağır, fakat kesin adımlarla aralarına girmiş; Nickie, Ralph'a söz geçirmeye başladıkça Robert'la oynadığı oyundan bıkmıştı.

Oysa Nickie'yle ilişkisi bambaşka bir şekilde başlamıştı, birbirlerine fena halde aşıklardı. Nickie her fırsatta, "Seni hayatımın sonuna kadar seveceğim. Benim için dünyadaki tek erkek sensin," demiş, Robert da inanmıştı. Ortak arkadaşları, Nickie'nin kendilerine de aynı şeyleri söylediğini anlatıyorlardı. Bu Nickie'nin ikinci evliliğiydi, ama ilk kocasını tanıyan dostları - Nickie, Orrin Desch'le evliliği süresince tanıdığı insanların çoğuyla görüşmüyordu, geriye iki ya da üç kişi kalmıştı, Orrin'i pek sevmediğini söylüyorlardı. Robert'la Nickie, iki yıl sonra bir dünya gezisine çıkmayı planlamışlardı. Ayrılmasaydık, sadece bir yıl kalmış olacaktı, diye düşündü Robert. Nickie'nin aklına koyduğu bir kalem ucunu alabilmek için bir gün ta Brooklyn'e gittiğini hatırladı. Başlangıçta, belki bir yıl boyunca Nickie onu sevmişti. Sonra basit nedenlerden tatsızlık çıkararak bağırıp çağırmaya başlamıştı. Marion'un mektuplarının yazı masasının çekmecesinin en dibinde ne işi var, diye tutturmuştu bir seferinde. Marion, Robert'ın dört yıl önceki sevgilisiydi. Nickie, Robert'ın çoktan unuttuğu mektupları bulup, hepsini okumuştu. Robert'ı, bu arada evlenmiş olan Marion'la New York'ta gizlice buluşmakla, belki öğlen yemeğine gitmekle, fazla mesai yaptığını iddia ettiği akşamlar birlikte çıkmakla suçluyordu. Robert sonunda dayanamamış, mektupları alıp çöp bacasına atmış, sonra da pişman olmuştu. Yazı masasını karıştırmaya ne hakkı vardı Nickie'nin? Robert, Nickie'nin kendine güvensizliğinin asıl nedenini -güvensizlikten başka bir şey değildi bütün bunlar- yaptığı tabloları beğenmemesine bağlıyordu. Tanıştıkları sıralarda Nickie, galeri sahiplerine ve eleştirmenlere gösterişli partiler düzenlemenin tablolarını tanınmış ga-

lerilere sokmaya yetmeyeceğini anlamaya başlamıştı. Nickie'nin ailesinden ufak bir geliri vardı, Robert'ın aylığıyla birlikte parti giderlerini karşılayacak durumdaydı, ama anlaşılan her galeri sahibi, önce Onuncu Cadde'de şansını deneyip, zamanla yükselmeye çalışmasını tavsiye etmişti. Nickie, sonunda başka yol olmadığını anladı. Onuncu Cadde'de dükkânlara bile tablo satabilmek pek kolay sayılmazdı. İki buçuk yıllık evlilikleri boyunca Nickie, en çok üç sergiye tablo gönderebilmişti, bunların hepsi de Onuncu Cadde'de açılan ortak sergilerdi. Eleştirmenler tablolarıyla fazla ilgilenmemişlerdi.

Robert dolaptan paltosunu çıkarıp cebinde bisküvi kâğıdını aradı. Elle tutulacak, hatta yenecek bir armağan almıştı. Hafifçe gülümsedi. Dünyada cana yakın insanlar da var, diye düşündü, iyi insanlar, kavga ettiklerinde eşlerine can düşmanı gözüyle bakmayan evli insanlar. Nickie'den ayrılmak, her ikisini de ilgilendiren bir konu olduğu için böylesine ağırına gidiyor, ayrılık acısını ise sadece kendini düşünerek hazmedemiyor, bu tutumu yüzünden kendini suçluyordu. Kendi kendine, olayları birbirleriyle kıyaslamak gerekiyor, aklı başında olanlarla olmayanlar arasındaki tek fark bu, unutma, dedi.

Bisküvilerden birini ısırırken Noel'i düşündü. Jack Nielson, tatil günlerini onlarla birlikte geçirmesini önermişti. Robert bu daveti kabul etmeyi düşünüyordu. Jack'le Betty'nin küçük kızları için sürüyle oyuncak alacaktı. Dünyanın yolunu teperek, Chicago'ya, annesiyle üvey babası Phil'i görmeye gitmekten daha akıllıca bir karardı bu. Robert'ın annesi fazla soru soran bir tip olmadığı halde, Chicago'ya giderse onlara Nickie'den ayrıldığını anlatması gerekecekti. Üvey babasının ilk evliliğinden, yetişkin, çoluk çocuk sahibi iki kızı vardı, evleri Noel'de kalabalık olacaktı zaten. Jack Nielson'un daveti, New York'tan, Nickie'yle ortak arkadaşları olan iki üç kişiden aldığı davetlerden daha sempatik gelmişti.

4 "Alo, nasılsınız?"

"Tanıyamadım, kimsiniz?"

"Jenny Thierolf," dedi sakin, tatlı ses. "Merhaba deyip hatırınızı sorayım dedim. Noel'i iyi geçirdiniz mi?"

"Çok iyi geçti, sağolun. Ya sizinki?"

"Evet. İyiydi. Greg'le ailelerimizi ziyaret ettik. Sakin geçti."

"Noel'in öyle olması gerekir. Kardan eve kapanıp kaldınız mı?"

"Kaldınız da ne demek? Hâlâ öyleyim. Ay'da mı yaşıyorsunuz?"

Robert güldü. "Hayır, şehirde. Burada o kadar kar yok."

"Yarın sabah yolu açacaklarmış. Sekiz dolar! Hem de üçüncü sefer. Tanrım, ne kış! Tek şansım, telefon kablolarının sağlam kalması, ama buna karşılık geçenlerde elektrik hatları koptu."

Uzunca bir sessizlik oldu. Robert ne diyeceğini bilemiyordu. Birkaç saniye boyunca, Noel'de ona çiçek göndermediğini düşündü. Neredeyse gönderecekti, ama son anda vazgeçmişti. Hiçbir şey göndermemişti.

"Sesiniz daha iyi çıkıyor," dedi kız.

"Gerçekten daha iyiyim."

"Bu hafta içinde bir gün akşam yemeğine gelmek ister misiniz? Çarşamba akşamı iyi mi?"

"Çok teşekkür ederim, ama ben sizi davet etsem daha iyi olmaz mı? Birlikte bir yere gitsek?"

"Sevinirim."

"Yakınlarda oldukça iyi iki restoran var. Cromwell'deki Jasserine Chains'i biliyor musunuz?"

"Jasserine Chains mi?"

"Otelin adı bu. Restoranının çok iyi olduğunu duydum. Orada buluşalım mı?"

"Olur."

"Saat yedi uygun mu?"

"Tamam, yedide."

Telefon görüşmesi bir süre için Robert'ın moralini yükseltmişti. Bir aralık Jenny'nin Greg'le geleceğini, Greg'in de polise haber vereceğini düşündü, ama üzerinde fazla durmadı. Bunu yapacak bir tip değildi kız. Kötü niyetli olmadığından yüzde yüz emindi. Onu evden almak yerine restoranda buluşmalarını önermekle iyi yapmıştı. Teklifsiz bir buluşma olacaktı.

Çarşamba akşamı, on gündür erimemiş karların üzerine sulu kar yağmaya başladı, yollar tehlikeli denecek kadar kayganlaşmıştı. Robert, kızın ya gecikeceğini ya da telefon edip gelemeyeceğini haber vermesini bekliyordu, ama Jenny telefon etmedi, saat tam yedide Jasserine Chains'e geldi. Robert maun kaplı merdivenler, halılar, aynalar ve duvarlardaki tablolarla bir evin giriş holünü andıran lobide bekliyordu. Jenny lastik çizme giymiş, topuklu ayakkabılarını elinde getirmişti. Vestiyerde Robert'ın koluna tutunarak çizmelerini çıkardı ve ayakkabılarını giydi.

"Bu çizmeler feciiii," dedi özür dilercesine.

Restoranda, şömineden uygun uzaklıkta bir masa buldular. Robert yemekten önce birer aperitif almayı önerdi. Jenny bir kadeh Manhattan istedi. Kendini olduğundan yaşlı gösteren mavi-siyah desenli bir elbise giymiş, kulaklarına yarım ay biçimli, gümüş küpe takmıştı. İlk on beş dakikayı havadan sudan konulardan konuşarak geçirdiler. (Jenny, "çamurdan etkilenmeyen bir araba varsa, o da Volkswagen'dir," dedi.) Robert, saçlarındaki kokudan dolayı kendini rahatsız hissediyordu; yemeğe gelmeden az önce saçını kestirmiş, berberin ağır kokulu bir losyon kullanmasına engel olamamıştı. Kız gözlerini ayırmadan dikkatle yüzüne bakıyordu, ama Robert onun ne düşündüğünü tahmin edemiyordu, anlattıklarından da bir ipucu çıkaramamıştı. Scranton'daki ailesinden, babasının eski kafalı biri olduğundan, onu üniversiteye göndermek istemediğinden, sonra sosyoloji dışında ticarete de kaydolmaya zorladığından söz ediyordu. Robert'ın nereden mezun olduğunu sordu. "Colorado Üniversitesi", dedi Robert. Maddi sorunlar yüzünden tahsilini ancak yirmi dört yaşında bitirebildiğini anlattı. Oysa asıl nedeni, on dokuzundayken, annesinin ikinci evliliğinden bir yıl sonra geçirdiği depresyondu. Robert bu dönemin hayatının zayıf bir dönemi olduğunu düşünüyor ve bundan söz etmekten hafifçe utanıyordu. Annesinin evliliğini onayladığı, üvey babasını da benimsediği halde birden yıkılıvermişti. Öz babası alkolik, kazandığını çarçur eden biriydi. Üç kişilik aile -başka kardeşi yoktu- babasının trafik kazasında ölümünden sonra sadece annesinin gayretiyle ayakta durmuştu. Robert o sırada on yedi yaşındaydı. Jenny'ye bunlardan hiç söz etmedi.

"Langley'de ne kadar kalacaksınız" diye sordu Jenny.

"Bilmiyorum. Neden sordunuz?"

"Fazla dayanacak gibi görünmüyorsunuz da ondan. Büyük şehirlerde daha mutlu olacak bir tipsiniz."

Robert kızın bardağına yarıya kadar şarap doldurdu. Birden Nickie'nin birinci evlilik yıldönümlerinde armağan ettiği altın kol düğmelerini taktığını fark etti ve ceketinin kollarını çekiştirdi. "Greg'le evlendikten sonra nerede oturmayı düşünüyorsunuz?"

"Ah, Greg işi yüzünden Trenton'a taşınmak istiyor. Princeton'a göre daha çirkin bir şehir, buna karşın Princeton çok pahalı. Trenton'da ev bile bulmuş. Haziran başında devralabileceğimizi söyledi."

"Evi beğendiniz mi?"

Jenny uzun süre durakladıktan sonra ciddi bir tavırla, "Sanırım burada asıl sorun, benim Greg'le evlenmeye karar veremiyor olmam," dedi.

"Öyle mi? Neden?"

"Onu yeteri kadar sevdiğimden emin değilim."

Robert ne diyeceğini bilemedi. Kız yemeğini bitirmişti.

"Evlenmeyeceğim," dedi.

"Bu kararı ne zaman verdiniz?"

"Noel'den hemen sonra." Sigarasının ateşini tablanın içinde sağa sola yuvarlıyordu.

Garson servisi toplamak ve tatlı siparişi almak üzere geldi. Robert tatlı yemek istemiyordu, ama Jenny restoranın spesiyalitesi olan sıcak elmalı turtadan isteyince kahveyle birlikte iki porsiyon da turta söyledi.

"Fikrimi soracak olursanız, önce nikâhı birkaç ay erteleyin," dedi. "Belki de Greg'in bu kadar acele etmesinden rahatsız oluyorsunuz."

Jenny'nin ince kaşları hafifçe çatıldı.

"Ertelemenin faydası yok. Kararım kesin."

"Bunu Greg'le konuştunuz mu?"

"Evet, ama fikrimi değiştireceğime inanıyor. Noel'le yılbaşı arasında konuştuk."

Kahvelerle elmalı tartlar geldi. Robert iki Courvoisier sipariş etti. Nasıl olsa sonunda Greg'le evlenir, diye düşünüyordu.

"Özel bir soru sorabilir miyim?" dedi Jenny.

"Neden olmasın? Sorun bakalım."

"New York'tan bir kadın yüzünden mi ayrıldınız?"

Dikkatle Jenny'ye baktı. Yüzünde hiç açık vermeyen bir ifadeyle "Hayır," dedi. "Bürodaki bir anlaşmazlık yüzünden. Ayrıca oturduğum evi yıkmaya karar verdiler, taşınmam gerekti."

Jenny üstelemedi, ama Robert yalanının anlaşıldığını hissetmişti. Sessizce konyaklarını yudumladılar.

"Kalkalım mı?" diye sordu Jenny.

"Tabii, nasıl isterseniz." Garsona bakındı, çıkışta hesabı ödeyip bahşiş bırakmak üzere masaya döndü. Vestiyerde Jenny'nin paltosuyla çizmelerini giymesine yardım etti.

"Arabayla biraz dolaşsak, ne dersiniz?" dedi Jenny.

"Bence uygun." Robert şaşırmıştı. "Sizin arabanızla mı, benimkiyle mi?"

"Sizinkiyle."

Robert bu garip isteğe ne anlam vereceğini bilemiyordu. Jenny arabasını otelin otoparkına bırakmıştı. Robert, Nickie'yle evliliklerinin son yılında birlikte aldıkları, tenteli bir Oldsmobile kullanıyordu. Ayrılırken Nickie arabayı istememişti. Ralph Jurgen'in iki otomobili vardı. Kapıyı açıp Jenny'nin binmesine yardım etti.

"Nereye gideceğiz?"

"Fark etmez."

Sadece otoyollar kar ve buzdan adamakıllı temizlenmişti, tekdüze ve can sıkıcı bir gezi olacağa benziyordu. Jenny'nin paltosuna iyice sarındığını görünce kaloriferi sonuna kadar açtı. Kız gözlerini yola dikmiş, kıpırdamadan oturuyordu. Robert sesini çıkarmamaya karar verdi, ama çok geçmeden huzursuzlanmaya başladı. Böyle bir gecede, bu havada -sulu kar şimdi buz gibi bir yağmura dönmüştü- amaçsız, anlamsız bir yolculuğa çıkmayı neden istemişti? Bir park yerinde durup sarkıntılık etmesini mi bekliyordu? Genç bir kız, röntgenci gibi davranan bir erkekle birlikte arabayla gezmeye çıkmak ister miydi? Robert birden son derece sıkıldığını hissetti. "Hiç gezinti havası değil," diyerek yol kenarındaki benzin istasyonuna girdi. "Dönsek iyi olmaz mı?" Manevra ederek geldikleri yöne doğru yola devam etti.

"Hava hiç önemli değil. Ara sıra içimden bir yerlere gitmek geliyor, nereye olursa olsun." Hâlâ yola bakıyordu. "Bazen bu duyguya kapılınca uzun bir yürüyüşe çıkarım."

Robert'ın sıkıntısı, direnişi yavaş yavaş hafiflemekteydi. Kızın aklı onda değildi, sadece kendi düşüncelerine dalmıştı. Birden acıma duygusuyla karışık garip bir sempati duyduğunu hissetti; o da kim bilir kaç kere aynı durumda kalmıştı. Nickie bu haline "Gerçekten uzaklaşmak" derdi.

Restoranın otoparkına girdiler, araba durur durmaz kız kapıyı açtı.

Robert da indi. "Dönüş yolunu bulabilecek misiniz? Yeterince benzininiz var mı?"

"Merak etmeyin." Sesi biraz hüzünlüydü.

Gecenin böyle sonuçlanması Robert'ı düş kırıklığına uğrattı. Jenny'nin neşeli ve konuşkan olacağını, yemekten sonra birer konyak daha söyleyip on bire kadar masalarından kalkmayacaklarını hayal etmişti. Oysa saat daha on bile değildi. "Bu akşam için teşekkürler," dedi.

Kız onu duymamış gibi arabasına bindi.

"Jenny, bu akşam sizi kıracak bir şey söylediysem özür dilerim. Greg'den söz etmemeliydim. Beni hiç ilgilendirmez."

"Hayır," dedi Jenny, "beni kırmadınız, gerçekten. Bazen böyle oluyorum, ağzımdan tek söz çıkmıyor. Çok kötü, biliyorum, ama elimde değil."

Robert gülümsedi. "Ziyanı yok."

"Beni ziyarete gelir misiniz?"

"İsterseniz gelirim tabii. Belki Greg'in de olduğu bir gün. Beni Rita'nın arkadaşı olarak tanıştırırsınız, olur mu?"

"Greg'le ancak yirmi ocakta görüşeceğiz. Öyle kararlaştırdık. Doğum gününde."

"Peki, öyleyse ayın yirmisinden sonra."

"Gelecek hafta olmaz mı" diye sordu Jenny içten bir gülümsemeyle. "Örneğin pazartesi? Ya da pazar? Oldukça iyi yemek yaparım, biliyor musunuz?"

Bilmez olur muydu? Ama Jenny yalnızken eve adımını atmamaya karar vermişti. Kızın davranışlarına değişik bir anlam vermeye başlıyordu. Sesine zorla kesin bir ifade vermeye çalışarak "Ayın yirmisini beklemek daha iyi olacak," dedi.

"İnat etmeyin, ben sizi *davet ediyorum*. Yoksa bu kadar meşgul biri misiniz?"

"Hayır. Hayır, değilim."

"Öyleyse pazar günü akşam yemeğine gelin. Şöyle beşe doğru. Öğleden sonra bir arkadaşımla kayağa gideceğim, ama en geç dörtte dönmüş olurum. Siz de kayar mısınız?"

"Eskiden kayardım, ama artık kayağım bile yok."

"Gittiğimiz yerde kayak da kiralanıyor. Pazar günü siz de gelin. Vareckville'in nerede olduğunu biliyor musunuz?"

Bilmiyordu, ama Jenny anlattı, kentin girişindeki teleferiğe giden yolu tarif etti. Geleceğine o kadar sevinmişti ki, Robert onu kırmaktan korkarak hayır diyemedi. Öğleden sonra ikide buluşmayı, akşama da Jenny'nin evinde birlikte yemek yemeyi kararlaştırdılar.

Robert o gece çok kötü uyudu. Ya kahveyle konyaktan ya da bütün akşamın üzerinde yarattığı etkiden. New York'tan getirdiği Seconal haplarını bitirmiş, Langley'de yeniden reçete yazacak bir doktor aramaya üşenmişti. Artık uyku ilacına gerek duymadığını sanmıştı, ama belli ki yanılıyordu.

5 Jenny'nin arkadaşı Susie Escham adında yirmi yaşlarında bir kızdı. Jenny'nin yanında, yolun beş altı yüz metre ilerisindeki evde oturuyor, Langley'deki ticaret okuluna gidiyordu. Bu bilgileri sorulara gerek kalmadan, kendiliğinden vermişti. Robert bu konuşmadan sonra her dakika, hatta yumuşak eğimli yamaçtan orman kenarına kadar kayıp yandakı iplere tutunarak tekrar yukarı çıkarken bile Susie'nin ilgi ve merak dolu bakışlarının üzerinden ayrılmadığını fark etti. Anlaşılan Susie Greg'i tanıyor, Jenny'nin onunla nişanlı olduğunu biliyor, başka bir 'arkadaş'ı olmasına anlam veremiyordu. Robert, gençler arasında kendini iyice yaşlı hissetmeye başlamıştı.

Jenny'ye fazla yakınlık göstermemeye, resmi davranmaya dikkat ediyordu. Jenny'nin keyfi yerindeydi; Robert düştükçe kahkahayı basıyor -iki kere düşmüştü-, hızla kayarak yanına gelip kalkmasına yardım ediyordu. Oldukça iyi kayıyordu, bundan çok daha dik yamaçlarla bile baş edebilirdi.

"Greg'i tanıyor musunuz" diye sordu Susie Robert'e.

Susie'nin termosta getirdiği kahveyi içiyorlardı. Jenny kahvesini bitirmiş, birkaç adım ötede yeniden aşağıya kaymaya hazırlanıyordu.

"Hayır," dedi Robert. "Henüz tanışmadık."

"Öyle mi? Oysa Jenny'yi uzun zamandır tanıdığınızı sanıyordum."

Jenny ona ne anlatmıştı acaba? Susie cin gibi kara gözlerini Robert'e dikti. Küçük ağzı, sık sık gülen dolgun dudakları büzülmüş, yüzünü haince bir gülümseme kaplamıştı. "Hayır, çok olmadı," dedi Robert. Çokluk ya da azlık, hele zamanla ilgiliyse, kişiye göre değişen kavramlardır, diye düşünüyordu.

"Jenny'yle nasıl tanıştınız?"

Meraklı soruları Robert'ın hem komiğine gidiyor hem de sinirine dokunuyordu. "Ortak dostlar aracılığıyla," dedi. Tahta sıradan kalkıp sigara paketini aradı. "İster misiniz?"

"Teşekkür ederim, içmiyorum. Langley'de mi çalışıyorsunuz" diye sordu Susie.

"Evet. Langley Aeronautics'te." Robert, kiralık kayak ayakkabılarına rastgele tıkıştırdığı pantolon paçalarına baktı. "Bakalım bir daha inebilecek miyim?" diyerek piste doğru ilerledi. Jenny kenardaki ipe tutunarak yukarı çıkıyordu.

"Langley'de eviniz mi var?"

"Hayır, kirada oturuyorum," diye seslendi omzunun üzerinden. Birkaç adımda Susie'nin sesini duyamayacak kadar uzaklaşmıştı.

Jenny ipi bırakıp elini uzattı. Yanakları kıpkırmızı olmuştu. "Uff!" dedi soluk soluğa,

"Neden telesiyej yok acabaaa?"

Robert, Jenny'nin elini yakalayıp çekerek son birkaç metreyi çıkarmak isteğini güçlükle bastırdı. "Artık inmesem iyi olacak," dedi Robert. Alnını kırıştırarak aşağıya baktı. "Yoruldum."

"Yaşlanıyorsunuz," dedi Jenny.

"Olabilir."

"Kaç yaşındasınız?"

"Haziranda otuz olacağım."

Saat dörde doğru dönüş yoluna çıktılar. Susie, Jenny'nin arabasına binmişti, Robert biraz geriden peşlerinden geliyordu. Jenny,

Susie'yi bırakmak için evin önünde durmadan yola devam etti, araba gözden kaybolduktan sonra Robert yan bahçeye saptı. Akşam yemeğine kalacağını Jenny'nin Susie'ye anlatmadığını umuyordu. Ayrılırken Jenny'ye uzaktan seslenerek vedalaşmıştı. Sözlerinden o gün birbirlerini bir daha görmeyecekleri anlamı da çıkabilirdi. Jenny'nin Volkswagen'i yanında durana kadar arabadan inmedi.

"Şömineyi yakalım," dedi Jenny.

Evin her köşesinden hava girdiğini, durmadan sağa sola cam yünü tıkayıp izole bant yapıştırdığını anlatmıştı, ama içerisi sıcacıktı. Salondaki şömineyi yaktılar, Robert dışarıdan odun getirirken Jenny mutfağa girip tavukla patates köftesi hazırladı. Salonda birer Martini içerek Jenny'nin albümüne baktılar. Aile fotoğraflarının arasında Jenny'nin eski arkadaşlarının resimleri de vardı.

"İşte sevdiğim çocuk buydu," dedi Jenny, resimdeki smokinli, iri yapılı, genç erkeği göstererek.

Robert adamı beğenmemişti. "Ailenizin tutmadığı mı?" diye sordu.

"Evet. Ayrıldığımız isabet olmuş. Geçen yıl bir enayi bulup evlendi. Düşünüyorum da, fena halde kapılmıştım, o kadar."

Öteki resimlere geçtiler. Jenny'yle erkek kardeşi, ailenin Scranton yakınlarındaki yazlık evinde mayoyla poz vermişlerdi. On iki yaşında ölen erkek kardeşi Eddie'ydi bu.

"Eddie çok güzel resim yapardı. Yaşasa belki ressam olurdu," dedi Jenny. "Eskizlerinden bazılarını hâlâ saklıyorum."

Robert göz ucuyla Jenny'ye baktı, üzgündü ama ağlamıyordu.

"Geçen gün kardeşiniz hastalanmadan önce eve ziyarete gelen bir adamdan söz etmiştiniz," dedi Robert. "Nasıl biriydi?"

"Ha ..." Gözleri dalmıştı. "Sıradan biriydi," dedi. "Kumral, kahverengi gözlü. Kırk beş yaşlarında. Tıknazca. Takma dişli."

Robert gülümsedi, nedenini bilmediği halde rahatlamıştı. Bu adam, düşlerindeki Ölüm Kardeş'e hiç benzemiyordu. Ama öyle olacağından çok korkmuştu.

"Neden sordunuz?" dedi Jenny.

"Şey ...Ara sıra garip bir düş görüyorum da. Papaz cüppesi giymiş, masada tek başına oturan birine yaklaşıyorum. 'Siz Green Kardeş misiniz' diye soruyorum ya da Smith Kardeş, Jones Kardeş, buna benzer bir ad. Gülümseyerek bana bakıyor.

'Hayır, ben Ölüm Kardeş'im' diyor."

"Sonra?"

"O kadar. Burasında uyanıyorum."

"Nasıl bir tip bu adam?"

"Düz siyah saçlı. Şakakları hafifçe kırlaşmış. Ağzında bir altın dişi var. Siyah çerçeveli gözlük takıyor." Robert omuz silkti. Başka ayrıntılar da anlatabilir, bir parça kâğıt olsa Ölüm Kardeş'in resmini bile yapabilirdi. Bakışlarını Jenny'nin gergin yüzünden ayırdı.

"Bu yüzden mi bunalım geçiriyorsunuz" diye sordu Jenny.

"Evet, ama uzun sürmüyor. En çok iki dakika," dedi Robert gülerek. Ayağa kalktı. "Mutfakta yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Hayır, sağolun. Ben ölümün gerçekten böyle, insan görünümünde geldiğine inanıyorum. Onunla karşılaşan hemen kim olduğunu anlar, ne de olsa kendi ölümüdür söz konusu olan."

Robert, "Amma da saçma!" demek üzereyken kendini zor tuttu. Jenny'nin düşüncelerini ciddiye aldığını anlamıştı. "Henüz üst katı görmedim. Gösterir misiniz?" dedi.

Yukarıda ufak bir holün çevresinde dört odayla bir banyo vardı. Odalar az eşyayla, ama sevimli döşenmiş, her köşeye saksı içinde çiçekler konmuştu. Saksıların bazıları Victoria stili, yüksek sehpalarda duruyordu.

"Tornavidanız var mı" diye sordu Robert.

"Tabii. Ne yapacaksınız?"

Aralık duran dolap kapağını gösterdi, birkaç kere denemiş, ama kapatamamıştı. "Bunu iki dakikada yaparım. Yatak odasındaki pencereyi de. Sürgüsünü tamir edersem, altına kitap sıkıştırmanız gerekmez."

Jenny mutfağa indi, tornavidayla birlikte çekiç ve bir kutu çivi getirdi.

Aradan bir saat geçmeden, Robert iki kapı tokmağıyla pencerenin sürgüsünü tamir etmiş, banyoda tehlikeli denecek kadar eğri duran cam rafı indirip ilaç dolabının altındaki ahşap kaplamaya asmıştı. Jenny, yapılanları gözden geçirmek üzere yukarıya çıktı.

"Aman Tanrım, ben yapacak olsam bir haftada bitiremezdim," dedi.

Robert'ın burnuna hafif bir parfüm kokusu geldi. "Biraz şarap

getirmiştim," dedi. Ayağına botlarını geçirip şişeyi almak üzere arabasına gitti. Beyaz şarap getirmekle isabet etmişti, tavuk yiyeceklerdi.

Sofraya oturalı henüz beş dakika olmuştu ki, yan bahçeye bir otomobil girdiğini duydular.

"Hoppala, böyle tepeden inme gelen de kim acaba?" dedi Jenny kapıya giderken.

Frenler gıcırdadı, bir kapı kapandı.

"Greg, hani söz vermiştin ..." dedi Jenny. Robert yerinden kalktı.

Greg asık suratla kapıdan içeri girdi.

"Greg, bu ... bu ..."

"Robert Forester," diye kendini tanıştırdı Robert.

"Memnun oldum." Greg'in bakışları sofraya, Jenny'ye, sonra tekrar Robert'e yöneldi. "Ne yaptığına bir bakayım demiştim."

"İyi, baktın işte. Yemekteyiz, Greg." Jenny son derece mutsuz görünüyordu. "Hemen gitsen nasıl olur? Bu seferlik."

Bundan daha yanlış bir şey söyleyemezdi, diye düşündü Robert. Greg'in gözlerinde öfke kıvılcımları parladı.

"Sizi yemekte rahatsız etmek niyetinde değilim, ama neden gitmem gerektiğini de anlayamadım. Salonda bekleyemez miyim?"

Jenny, çaresizliğini gösteren bir hareketle Robert'a döndü.

Greg kapıda botlarını çıkarmıştı, çorapla salona doğru yürüdü.

"Greg, lütfen yukarıda bekler misin?" diye arkasından seslendi Jenny.

Robert sinirden gülümsedi, Jenny'yi erkek kardeşinden yardım isteyen bir kıza benzetmişti.

Greg uzun boylu, iri yapılı bir tipti. Dalaşacak olsalar zararlı çıkacağını düşündü.

"Hayır," dedi Greg. Salondan kâğıt hışırtısı duyuldu.

Hiç değilse mutfakta ne yaptıklarını göremeyecekti. Jenny tekrar yerine geçti, Robert da iskemlesine oturdu. Jenny'nin gözleri yaşlarla dolmuştu. Robert omuz silkip gülümsedi. Çatalını eline aldı, bakışlarıyla onun da aynı hareketi yapmasını istedi. Jenny de çatalını aldı ve tekrar tabağına bıraktı. Salona gidip pikaba bir plak koydu. Masaya döndüğünde Robert yerinden kalktı.

"Gitsem daha iyi olmaz mı?" diye fısıldadı.

"Hayır, kesinlikle olmaz."

Tabaklarındaki yemeği ufak lokmalarla yemeye koyuldular. Arka planda çalan Kuğu Gölü bale müziği Robert'a bu ortamda pek garip gelmişti, ama Jenny'nin olanları fazlasıyla ciddiye aldığını görünce gülümseyemedi. Cebinden mendilini çıkarıp uzattı.

"Merak etmeyin," dedi sakin bir sesle.

"Birazdan gideceğim. Beni bir daha görmeniz gerekmeyecek." Jenny'nin bileğini tuttu, yatıştırmak için hafifçe sıkıp bırakmak üzereyken Jenny eline yapıştı.

"Ne kadar hain," dedi. "Üstelik haksızlık ediyor. Bunlar Susie'nin başının altından çıktı, biliyorum. O kahrolasıca Susie'nin!"

"Bu kadar üzerinde durmayın." Robert elini çekmeye çalıştı, ama ancak ikinci denemede kurtarabildi. Kahvenin hazır olduğunu görünce yerinden kalkıp makinenin düğmesine bastı. Jenny tabağına eğilmiş oturuyordu. Geçerken hafifçe omzuna dokundu. "Gidiyorum," derken, Greg'in kapıda durduğunu gördü. Pikabı kapamıştı.

"Bay ... Bay

"Forester," dedi Robert.

"Aslında kimseyi rahatsız etmek istemem, ama bu durum biraz farklı ... Ben Jenny'nin nişanlısıyım da ..."

"Biliyorum," dedi Robert.

Jenny oturduğu yerde birden döndü. "Greg, lütfen olay çıkarma!"

"Hayır, çıkarmıyorum, merak etme," dedi Greg öfkeden soluğu kesilerek. "Ama bana bir açıklama borçlu olduğunu düşünmüyor musun?"

"Ne açıklaması?"

"Beni görmek istemeyişinin, evlenmekten vazgeçmenin nedeni *bu* mu?"

"Greg, artık can sıkmaya başladın. Burası benim evim, buna hakkın yok ..."

"Açıklama istemeye hakkım var!"

"Greg, Jenny'ye göz koymuş falan değilim," diye araya girdi Robert.

"Yok canım! Sahi mi?"

"Onun da bende gözü olmadığına eminim. Neler duyduğunuzu bilmiyorum, ama ..."

Greg yutkundu. "Onu ne zamandır tanıyorsun, Jenny?"

Jenny, Greg'e dik dik bakarak, "Bu soruya karşılık vermek istemiyorum, Greg," dedi.

"Sen bilirsin. Susie gerekeni anlattı bile."

"Buna engel olamam. Susie'ye hiçbir şey söylemedim, kehanetini nereden çıkardığını bilmiyorum. Bana kalırsa kendi işleriyle uğraşsa daha iyi olur." Jenny oturduğu yerde iskemlenin arkalığını tutuyordu.

"Ben kendim bunu yapıyorum," dedi Greg.

"Kendi işlerimle uğraşıyorum. Bence nişanlı bir kızın gönlünü bir başkasına kaptırması ya da ya da kaptırdığının söylenmesi ve onunla gizlice buluşması hiç de yakışık almıyor."

"Kim söylemiş bunu? Susie mi? Ona tek söz bile etmedim."

"Susie'nin gözleri kör değil."

Robert eliyle alnını sıvazladı. "Greg, Susie'nin söyledikleri doğru değil," dedi. "Bunca tatsızlığa yol açacaksa, Jenny'yle bir daha görüşmeyeceğime şeref sözü veriyorum size."

"Demek bunca tatsızlığa yol *açacaksa*, ha?"

Robert dolaptan paltosunu aldı.

"Kimsiniz siz, Bay Forester? Nereden geliyorsunuz?"

"Langley'de oturuyorum," diye karşılık verdi Robert.

"Öyleyse evinizden epey uzakta sayılırsınız."

"Greg, bu tavrın hiç hoşuma gitmiyor," dedi Jenny, "konuğuma hakaret ediyorsun."

"Nişanlımın benimle neden haftalardır görüşmediğini, neden nişanı bozmak istediğini bilmek benim hakkım," dedi Greg.

"Nedeni kesinlikle ben değilim," dedi Robert botlarını giyerken. "Hoşça kalın, Jenny. Her şeye teşekkürler." Greg'e döndü.

"Hoşçakalın."

Jenny ayağa kalktı. "Özür dilerim; terbiyesiz bir dost adına özür dilerim," dedi. "Gerçekten çok üzgünüm, Robert."

Robert gülümseyip, "Ziyanı yok," diyerek dışarı çıktı. Kapanan kapının ardından Greg'in sesini duydu: "Haydi, anlat bakalım, kimmiş bu?"

Bir gaf daha, diye düşündü arabasına binerken. Kim bilir, belki de böylesi daha iyi olmuştu. Greg, Jenny'yi yola getirecek, ne bir daha telefonlaşacaklar ne de görüşeceklerdi. Robert, yemek da-

vetini kabul ettiği için kendini suçluyordu. Jenny birlikte kayağa gitmeyi önerdiğinde kesinlikle 'Hayır, teşekkür ederim' demesi gerekirdi. Greg'in genç, asık suratı gözünün önüne geldi. Kavisli, iri bir burun, kalın kara kaşlar. Elleri de iri ve kemikliydi. Robert'ın daha önce gördüğü gri, tüvit takım elbisesini giymişti (yakasındaki yağ lekesini bu akşam fark etmişti Robert), pantolon kemeriyle yeleği arasından gömleği görünüyordu. Damarlarında İrlanda kanı olduğu belliydi.

6 Robert eve geldikten on beş dakika sonra telefon çaldı.

"Alo, Robert, ben Jenny. Greg az önce gitti. Robert, akşam olanlar için tekrar özür dilemek istiyorum."

"Özür dilemeniz gerekmez," dedi Robert. "O güzel akşam yemeğini berbat ettiğim için asıl ben özür dilerim."

"Ziyanı yok, önümüzdeki günlerde tekrarlarız. Dinleyin, Robert, sizinle mutlaka konuşmak istiyorum. Saat daha sekiz buçuk, çok geç sayılmaz. Ziyaretinize gelebilir miyim? Az önce Greg'le de konuştum. Onunla evlenmeyeceğimi biliyor artık; bu yüzden ne yaptığım, kiminle buluştuğum onu ilgilendirmez. Sonunda ciddi olduğumu anladı."

Jenny'nin bu akşam evden çıkıp çıkmayacağını kontrol ediyordur herhalde, diye düşündü Robert. Belki de Jenny çıkar çıkmaz peşine düşmek için evi gözetliyordu. "Jenny, bana kalırsa sinirleriniz henüz yatışmamış. Bu akşam evde otursanız daha iyi olmaz mı?"

Jenny inledi. "Robert, ne olur, sizi mutlaka görmeliyim. Lütfen gelmeme izin verin," diye diretti.

Bu konuyu bir an önce kapatmanın tek çıkar yolu vardı, Robert da buna göre hareket etmeye karar verdi. Jenny'ye gelebileceğini söyleyerek Camelot apartmanını tarif etti. Jenny hemen yola çıkacağını söyledi.

Beş dakika sonra yine telefon çaldı. Robert, Jenny'nin arayıp fikrini değiştirdiğini söyleyeceğini tahmin etti, gelemeyecekti herhalde.

Arayan Nickie'ydi. Ralph'la birlikte gittiği bir kokteylden telefon ettiğini, hafif çakırkeyif olduğunu anlattı; üçüncü evlilik yıldönümlerini kutlamak istiyordu, gerçi üzerinden birkaç hafta geçmişti, ama hiç hatırlamamaktansa geç kutlamak daha iyiydi.

"Sağol," dedi Robert. "Çok teşekkürler, Nickie."

"İkinci yıldönümümüzü hatırlıyor musun" diye sordu Nickie.

Çok iyi hatırlıyordu. "Birinciyi düşünmeyi yeğlerim," dedi.

"Duy-gu-sal. Ralph'la konuşmak ister misin? *Ralph*!"

Robert'ın içinden telefonu kapamak geldi, ama korktuğunu sanacaklardı. Ahizeyi bırakmadan, gözlerini tavana dikip bekledi. Çok uzaklardan, Manhattan'dan gelen mırıltılar, hışırtılar, kaynamakta olan bir düdüklü tencerenin çıkardığı sese benziyordu. Hatta hafif bir çıtırdı oldu, ardından düdük sesi geldi. Nickie ya da bir başkası telefonu kapamıştı.

Robert sulu bir viski hazırladı. Evet, ikinci evlilik yıldönümlerini hatırlıyordu. Dostlarından sekiz-on kişiyi evlerine davet etmişler, Robert Nickie'ye kucak dolusu kırmızı gül ve şakayıkla bir de altın bilezik getirmişti. Kokteylin saat sekizde başlayacağı, arkasından da soğuk büfeye geçileceği bildirildiği halde sekizi çeyrek gece ortalarda kimse yoktu. Robert, "Hay Allah, acaba yanlış tarih mi verdik" diye sormuş, Nickie ise ellerini beline dayayıp, "Kimse gelmeyecek, sevgilim," demişti. "Bu parti yalnız ikimiz için, sen ve ben baş başa olacağız. Haydi, şimdi şu göz kamaştırıcı soframızın başına otur da anlatacaklarımı dinle." Hazırladığı kokteyle elini bile sürmemişti. Karısının kaç kadeh içtiğini kolayca tahmin edebilirdi Robert. On gün önce bu daveti planlarken sarhoş değildi; o zamandan beri de hiç sarhoş olmamıştı. Nickie o akşam bir saat boyunca ara vermeden konuşmuş, Robert'ın itirazlarını sesini yükselterek bastırmıştı. Tıraş makinesini banyo dolabına kaldırmak yerine bazen lavabonun kenarında bıraktığına, birkaç hafta önce Nickie'nin elbisesini temizleyiciden almayı unuttuğuna varıncaya kadar Robert'ın bütün hatalarını birer birer sayıp dökmüştü. Hatta yanağındaki gamzeyi bile; başlangıçta pek ilginç bulduğu, üç milimetre çapındaki gamzeyi (bir gün banyo aynasının karşısında cetvelle ölçmüştü Robert) giderek beğenmemeye başlamış, sonunda hastalık belirtisi olduğunu, ameliyatla alınması gerektiğini iddia etmişti. Karısının bit-

mez tükenmez monoloğunu dinlerken ikinci bir içki hazırladığını hatırladı Robert, hem de alkolü bolca tutmuştu; zira bu durumda en akıllı davranış sabır göstermek olacaktı, alkol de sinirlerini yatıştırıyordu. Sabrıyla onu öylesine çileden çıkarmıştı ki, Nickie gece yatmadan önce yatak odasında soyunurken, "Bana vurmayacak mısın? Vur, vursana haydi, Bobbie!" diyerek üstüne yürümüştü. İşin garibi, her zamankinin aksine, Nickie'ye el kaldırmak içinden gelmiyordu, sakin bir tavırla "Hayır," demişti. Bu sefer de anormallikle suçlamıştı Nickie onu. "Günün birinde zorba olacaksın, bak görürsün, bu sözlerimi unutma," demişti. Yattıktan sonra da, sevgiden değil, sırf Robert'ı kızdırmak, uyanık tutmak için elini uzatıp yanağına dokunarak, "Ne eğlenceydi ama, değil mi, Bobbie" diye sormuştu. "Ne muhteşem bir eğlenceydi, değil mi, sevgilim?" Robert, salondaki kanepede kendine yatak yapmaya çalışırken peşinden gelmiş, sonunda sabah beşe doğru yatak odasında uyuyakalmıştı. Robert işe gitmek üzere hazırlanırken uyanmıştı. Akşamdan kalma, berbat bir haldeydi; her içkili gecenin sabahında olduğu gibi yaptıklarına pişman olmuş, Robert'ın ellerine sarılıp öperek çok iğrenç davrandığını, bir daha yapmayacağını söyleyerek özür dilemiş, onun dünyadaki kocaların en iyisi olduğuna, bir gece önce hataları konusunda söylediklerinin hiçbirinin doğru olmadığına, aslında bunların minicik hatalar olduğuna yeminler etmişti.

Dışarıdan ırmaktaki sahil koruma botlarının sireni duyuldu. Anlaşılan yine biri girdaba kapılmıştı ya da teknelerden biri tehlikedeydi. Sirenin acıklı, ısrarlı, umutsuz sesi kesilmek bilmiyordu. Robert, gözünün önüne kayalara savrulduğunu getirdi; yarı baygın halde kayalara tutunmaya çalışıyor, ya yorgunluktan ya da taşların kayganlığından bir türlü tutunamıyordu. Kurtarma gemilerinin fenerleri Delaware ırmağının yüzeyini tarayıp aradıklarını bulamazken, siren sesi hâlâ devam ediyordu. Bürodaki arkadaşları, girdaba kapılan birinin -Delaware üzerinde düzinelerce girdap vardı- en ufak bir kurtulma şansı olmadığını söylemişlerdi. Olsa olsa sahil koruma bir süre sonra cesedini bulabiliyordu. Bürodakilerden biri, bahçesinin arkasındaki kıyıda ırmağın otuz kilometre yukarısında suya düşen yaşlı bir adam cesedinin bulunduğunu anlatmıştı. Cesetler bazen ta Trenton'a kadar

sürükleniyordu. Robert dişlerini sıktı. Yazın yüzmeye, kürek çekmeye ve balık tutmaya niyeti olmadığına göre bunları neden düşünüyordu sanki?

Yazı masasının başına geçti. Bloknotuna çizdiği, penceresinin önündeki karaağacın eskizine baktı. Temiz, titiz, eskiz denemeyecek kadar özenli bir çalışma, diye düşündü. Ne de olsa mühendisti, dikkat kanına işlemişti.

Bir sonraki sayfayı boş bırakmıştı. Daha sonra, ilkbaharda karaağaç yaprağını çizecekti.

Kapı vuruldu. Robert içki bardağını bırakıp kapıyı açtı.

"Merhaba," dedi Jenny.

"Buyurun," dedi kenara çekilerek. "Paltonuzu alabilir miyim?" Jenny'nin uzattığı paltoyu dolaba astı. Jenny çizme değil, topuklu ayakkabı giymişti. "Eviniz pek güzelmiş," dedi.

Robert sessizce başını salladı.

Kız kanepenin ortasına oturdu.

Robert bir sigara yakıp koltuğuna geçti, yazı masasındaki bardağını almak üzere tekrar kalktı.

"Bir şey içmek ister misiniz? Kahve? *Espresso* var, ama normal kahve de yapabilirim."

"Hayır, sağolun. Robert, az önce Greg'e asıl nedenin siz olduğunuzu söylemedim. Ama hepsi bu değil."

Robert gözlerini yere çevirdi.

"Daha önce bilmediğim bir şeyi açıkça görebilmemi sağladınız. Katalizör gibi. Yok, galiba yanlış bir benzetme oldu bu, katalizörün önemi yoktur, sadece değişimi sağlar. Oysa siz önemlisiniz. Ben size çok önem veriyorum. Nasıl isterseniz öyle anlayın; ama durum bu."

"Hakkımda hemen hemen hiç bir şey bilmiyorsunuz ki," dedi Robert. "Örneğin evli olduğumu bilmiyorsunuz. Size gerçeği söylemedim. Üç yıldır evliyim."

"Ya. Demek gerçekten bir kadın yüzünden New York'tan ayrıldınız. Karınız yüzünden."

"Evet." Jenny, beklediğinden daha az şaşırmış gibiydi. "Anlaşamadık. Ayrıca on dokuz yaşındayken buhran geçirdiğimi de bilmiyorsunuz. Bir süre tedavi gördüm. Kişiliğimin yerinde olduğu pek söylenemez. Geçen eylül ayında hastalığım New York'ta tekrarladı. Onun için buraya geldim."

"Bütün bunların size önem vermemle ne ilgisi var?"

Robert, seven bir genç kızın her şeyden önce sevdiği erkeğin evli olup olmadığını bilmek isteyeceğini açıkça söyleyemedi.

"Boşanmadığımız sürece olay biraz karmaşık demek istiyorum," diyebildi.

"Boşanacak mısınız?"

"Hayır, sadece bir süre birbirimizden ayrı oturmaya karar verdik, hepsi bu."

"Ya Lütfen aranıza girmek istediğimi sanmayın. Başkasını seviyorsanız yapabileceğim bir şey yok demektir. Size sadece duygularımı açıklamak istedim. Sizi seviyorum."

Robert göz ucuyla Jenny'ye baktı. "Bence bu duygudan ne kadar çabuk kurtulursanız o kadar iyi olur."

"Asla kurtulamayacağım, biliyorum. Günün birinde eğer âşık olursam, bunu hemen anlayacağımı eskiden beri biliyordum zaten. Şanssızlığım sizin evli oluşunuz, ama bu gerçeği değiştiremez, sizi seviyorum."

Robert gülümsedi. "Ama daha o kadar gençsiniz ki! Kaç yaşındasınız?"

"Yirmi üç. Pek de genç sayılmaz."

Robert'ın tahmininden fazlaydı. Oysa her karşılaşmalarında gözüne biraz daha genç görünüyordu. "Greg konusunda bir şey söyleyemem," dedi. "Belki de gerçekten size uygun değildir. Ama ben de değilim. Ben çok zor bir insanım, Jenny. Kendime göre bir sürü sivri tarafım var. Biraz da kaçık sayılırım."

"Bırakın da buna ben karar vereyim, olur mu?"

"Pencereden genç kızları gözetlemek pek de iyi bir referans sayılmaz, öyle değil mi? Karımın hakkımda neler söylediğini bir duysanız! Tımarhanelik olduğuma inanıyor." Güldü. "Bir sorun isterseniz."

"Karınızın sözleri beni ilgilendirmez." Jenny dirseğini kanepeye yaslayıp rahatça uzandı, yüzünden kesin kararlı olduğu anlaşılıyordu. Gözlerini Robert'a dikti.

"Oyun oynamaktan hoşlanmam, Jenny."

"Oynadığınızı sanmıyorum. Son derece açıksözlüsünüz."

Robert aniden ayağa kalkarak kadehini kanepenin yanındaki sehpaya bıraktı. "Ama başlangıçta değildim, öyle değil mi? Jenny, ger-

çeği söylemek gerekirse ben nasıl desem bilmem ki? Akıl sağlığını korumakta güçlük çeken biriyim." Omuz silkti. "Bu nedenle New York'tan ayrılıp buraya geldim. Burası daha sakin. İş arkadaşlarımla iyi geçiniyorum. Noel tatilini onlardan birinin evinde, karısı ve minik kızıyla birlikte geçirdim, her şey yolunda gitti. Ama kendime ne ölçüde hâkim olmam gerektiğini kimse bilmiyor, bazen öyle zorlanıyorum ki, artık dayanamayacağımı hissediyorum." Susup Jenny'ye baktı. Sözlerinden etkileneceğini umuyordu.

Jenny'nin yüz hatları biraz gevşemişti sadece. "Hepimiz her an kendimize hâkim olmaya çalışıyoruz. Ne var bunda?"

Robert içini çekti. "Ben uzak durulması gereken bir insanım, size bunu anlatmaya çalışıyorum. Aklım tam yerinde değil."

"Kim söylüyor bunu? Doktorlar mı?"

"Hayır, doktorlar değil. Karım. Onun bilmesi gerek, ne de olsa birlikte yaşadık."

"Ya tedavi gördüğünüz sırada? On dokuz yaşındayken?"

"O zaman mı ne dediler? 'Zayıf bir karakterin zorlu bir çocukluk dönemine tepki göstermesi' dediler. Pes etmiştim, evet. Bu da zayıflık sayılır, değil mi?"

"Ne yaptınız?"

"Üniversiteye ara vermek zorunda kaldım. Bir gece aklıma estiği için soyunmadan göle girdim. İntihar etmeye yarı yarıya kararlıydım, yarı yarıya da denedim sayılır, ama tam değil. Bir polis memuru engel oldu. Sarhoş olduğumu sandılar. Geceyi nezarette geçirip para cezası ödeyerek kurtuldum. Sarhoş olduğumdan o kadar emindiler ki, sonunda diretmekten vazgeçtim. Beni neden sarhoş sandıklarını biliyor musunuz? Saçma sapan sözler ediyordum da ondan." Jenny'nin fikrini değiştirmek imkânsız gibi görünüyordu. Kendini zorlayarak başka nedenler bulmaya çalıştı.

"Bir keresinde de karıma silah çektim. Öğlen uykusuna yatmıştı. Ona doğru tuttuğum dolu bir tüfekle yatağın karşısındaki sandalyeye oturmuştum." Gerçekte tüfek dolu değildi. Soluk almak için susup Jenny'ye baktı. Kız hafifçe kaşlarını çatmıştı, ama yüzünde korkudan eser yoktu, sadece dikkat kesilmişti.

"Sonra ne oldu?"

"Hiç. Tetiği asla çekemeyeceğimden emin olmak için yaptım. Bir süre önce kavga etmiştik. O gün, 'Ondan öylesine nefret edi-

yorum ki yüzüme söylediklerine karşılık onu öldürebilirim,' diyordum kendi kendime. Ama tüfeği elime alıp, oturduğum yerde vizörden ona baktığımda, bu dünyada hiç kimsenin, hiçbir şeyin bir insan hayatına değmediğini düşündüm."

"İyi ya! Anlamışsınız işte!"

"Evet, ama uykudan uyandığınızda karşınızda birinin size silah çektiğini gözünüzün önüne getirebiliyor musunuz? Karımın o anda ne düşündüğünü tahmin edebiliyor musunuz? Ya bu olayı anlattığı insanlar ne düşündüler acaba? İşin kötüsü, çok kişiye anlattı. Bunalım geçirdiğimi, komplekslerimi yenemediğimi, günün birinde adam öldürebileceğimi söyledi. Onu öldürmek istediğimi söyledi. Belki de doğruydu, kim bilir?"

Jenny sehpadaki sigara paketine uzandı, Robert ona ateş uzattı.

"Beni dehşete düşürecek bir şey söylemediniz hâlâ," dedi Jenny.

"Sahi mi?" Robert güldü. "Ne bekliyordunuz? Vampir öyküsü falan mı?"

"Üniversiteyi bıraktığınızda ne oldu?"

"Sadece bir yarı yıl kaybettim, bu süre içinde tedavi gördüm. Birkaç yerde çalıştım. Üniversiteye yeniden başlayınca Kermit adlı bir arkadaşımın evine taşındım. Ailesiyle birlikte okulun yakınlarında oturuyordu. Kendinden küçük bir erkek, bir de kızkardeşi vardı. Evin içi bu yüzden karmakarışıktı." Robert gülümsedi. "Ama en azından bir yuvaydı. Bunu anlayabilmeniz için yuvasız kalmanın ne olduğunu bilmeniz gerekir. Bana küçücük bir oda vermişlerdi, çocuklar bir saat bile rahat bırakmıyor, çalışmama engel oluyorlardı; ama Kermit'le gece yarılarına kadar çalıştığımız zamanlarda, annesi bize sütle kek getirirdi. Belki saçma gibi gelecek, ama kendimi evimde bu kadar rahat hissetmemiştim. Annemi suçladığımı sanmayın. Babamı idare etmek kolay değildi, annem elinden geleni yaptı, ama elindeki imkânlarla sağlam bir yuva kuramadı. Babam gece gündüz içiyor, annemi her an boşanmakla tehdit ediyordu. Ne demek istediğimi anlatabildim mi, bilmiyorum. Anlatamadım herhalde."

"Kermit şimdi nerede?"

"Öldü." Robert bir sigara daha yaktı.

"Alaska'da bir kazada öldü. Birlikte askerliğimizi yapıyorduk,

aynı bölüğe alınmayı başarmıştık. Kore'ye gönderileceğimizi sanmıştık, ama ne Kore'de ne de başka bir yerde savaşa katıldık. Kermit bir mancınık kazasında öldü. Sırtına rastladı. Sabah erkendi. Birer kahve almaya gitmiş, beş dakikalığına yanından ayrılmıştım. Geldiğimde yerde yatıyordu, ölmüştü. Başında birkaç asker vardı." Jenny'nin değişmeyen, ciddi bakışlarını görünce utandı birden. Yıllardır kimseye Kermit'ten söz etmemişti, New York'taki arkadaşlarına bile. "Terhis olur olmaz New York'a gittim," dedi.

Jenny başını salladı. "Demek siz de ölümün ne olduğunu biliyorsunuz?"

"Bir dost kaybetmenin ne olduğunu biliyorum. Ama ölümü? Savaştaki gibi çevremde tanıdığım insanların birer birer öldüğünü görmedim. Hayır, ben ölümü bilmiyorum." Robert başını iki yana salladı.

"Akıl sağlığınızı korumakta güçlük çektiğinizi söylerken ne demek istediğinizi çok iyi anlıyorum," dedi Jenny. "Benim de başımdan geçti. Üç yıl önce kardeşim öldüğünde her şey boş diye düşünmeye başladım. Sanki benden başka herkes deliydi. Gerçek delilerin böyle düşündüğünü bilirsiniz, değil mi?" Dudaklarında ürkek bir gülümseme belirdi, gözleri parladı. "Görünüşte hayat eskisi gibi devam ediyordu, babam sabahları bürosuna gidiyor, annem ev işiyle uğraşıyordu; ama ölüm bize uğramıştı." Sigarasından bir nefes alıp uzaklara baktı.

"Ölümden korkuyordum. Bir dakika bile aklımdan çıkmıyordu, sonunda onunla kendime göre uzlaşmaya karar verdim. Alıştım ona ... Anlatabildim mi?" Robert'ı kaçamak bir bakışla süzdü, gözlerini yine uzaklara çevirdi. "Artık ölümden korkmuyorum. Rüyanızdaki adamın neden 'Ölüm Kardeş' dediğini çok iyi anlıyorum."

"*Bence* pek huzur verici bir rüya sayılmaz," dedi Robert.

Göz göze geldiler. "Üzerinde kafa yorarsanız, sizi rahatsız etmez. Ama uzun süre düşünmeniz gerekir."

Robert gayri ihtiyari başını salladı ve şaşkınlıkla karşısındaki genç yüze baktı.

"Bunun farkına vardığımda, dünyayı başka türlü görmeye başladım," dedi Jenny. "Greg, ölümün beni üzdüğünü sanıyor, ama yanılıyor. İnsanların ölümden dehşetle söz etmelerini sevmiyorum sa-

dece. Sonra, sizi tanıyınca yine dünyam değişti, her şey güzel görünmeye başladı. Örneğin çalıştığım banka. Pek sevimsiz, çoook can sıkıcı bir yerken şimdi bana sevimli geliyor, işim kolaylaştı sanki."

Robert bu duyguyu iyi biliyordu. Âşık olmak. Bütün dünya birden cennete döner, sanki kuru dallar şarkı söylemeye başlardı. Kız daha o kadar gençti ki! Şimdi de Dostoyevski'den söz ediyordu, ama Robert ona dinlemiyordu, bütün gücüyle, onu fazla üzmeden bu işe nasıl son vereceğini düşünmeye başlamıştı. Konuşmaları işe yaramamış, kızı kendine daha fazla bağlamıştı. Odada volta atarken Jenny'nin 'kader' ve 'sonsuzluk' hakkındaki sözlerine kulak kabarttı; Jenny ölümden sonra hayat olduğuna inanıyordu besbelli. Robert birden:

"Jenny, bütün bunlarla size, bir daha görüşmememiz gerektiğini anlatmaya çalıştım," dedi. "Üzgünüm, ama başka çaresi yok."

Jenny'nin dudakları büküldü, yüzü asıldı birden. Keşke bu kadar terslemeseydim, dedi Robert kendi kendine, ama yumuşak davranmak para etmemişti. Elleri ceplerinde, volta atmaya devam etti.

"Benimle birlikte olmaktan hoşlanmıyor musunuz" diye sordu Jenny.

"Hoşlanıyorum, hem de çok. Ama uygun değil."

"Mutlu olmanızı istiyorum. Anlıyor musunuz? Mutfak penceresinden sizi gözetlerken hep mutlu olduğunuzu hayal ediyordum, bir erkek arkadaşınız olduğunu, yakında evleneceğinizi ... Hepsi bu. Sizinle tanışmak hataydı, ayrıca ..." Sözünü bitiremedi.

Yalnız kalmak istiyordu. Jenny'nin ayağa kalktığını duyunca olduğu yerde döndü.

"Son olarak bir daha teşekkür etmeme izin verin," dedi Jenny. "Sayenizde Greg'i sevmediğimi, onunla evlenmemem gerektiğini anladım. Bu yüzden size minnet duyuyorum."

"Greg duymuyordur herhalde."

"Ne yapayım? Duymasın." Gülümsemeye çalıştı.

"Eh, o halde hoşça kalın."

Robert kapıya yöneldi. Yardım etmesine fırsat kalmadan Jenny dolaptan paltosunu alıp giymişti bile.

"Güle güle."

Gitti. Oda yine bomboş kalıvermişti.

7 "Haydi, söyle Jen, Langley'de nerede oturuyor" diye sordu Greg. "Telefonunu buldum, adresini de istiyorum."

"Kendin sorsana. İsterse söyler nerede oturduğunu."

"Yok, hiç sanmıyorum, ama mutlaka bulmam gerek."

Jenny sabırsızlıkla iç geçirip omzunun üzerinden Bay Stoddard'ın yakınlarda olup olmadığına baktı. Müdürün, çalışanların özel telefon görüşmelerinden hoşlanmadığını Greg'e kaç kere söylemişti. "Greg, daha fazla konuşamayacağım."

"Nerede oturduğunu bilmek, istediğim zaman gidip konuşmak benim hakkım."

"Yirmi dört saatte bu kadar saçmalığı nasıl da uydurdun anlamıyorum. Çok çocuksun."

"Sen de korkağın birisin, Jenny. Bunu senden beklemezdim doğrusu. O Bay ... Bay ..."

"Ne dersen de, vız gelir." Jenny telefonu kapadı.

Greg mutlaka Rittersville'dedir, diye düşündü. Pazartesi öğleden sonraları genellikle Rittersville'e gider, önce eczaneye, ardından da büyük alış veriş merkezine uğrardı. Akşam üzeri Robert'ın eve geldiği saatte, beş buçuk altı sularında gerçekten telefon ederse, Robert ona artık görüşmemeye karar verdiklerini söylerdi herhalde. Bu bilgiyi Greg'e kendisi vermek istememişti. Zafer kazandığını sanacaktı, oysa terbiyesizce davranmış, en ufak bir zaferi bile hak etmemişti. Üstelik de bu ancak küçük bir zaferdi; çünkü Greg'e ve Robert'a beslediği duygularda en ufak bir değişiklik olmamıştı.

Steve telefona çağırdığında nerede kaldığını not etmediği için kasadaki parayı baştan sayması gerekiyordu. Beş yüz dolarlarla işe başladı.

"Bö!" diye arkasından yaklaşıp belini tuttu Steve. "Az önce kimle konuşuyordun bakayım?"

"Rahat ver Steve, para sayıyorum!"

"Greg artık sabredemiyor desene!" Steve uzaklaştı.

Jenny başını eğip öfkeyle saymaya devam etti. Ayaklarının altındaki havalandırma ızgarasından sıcak hava geliyordu. Ev buz gibidir şimdi, dedi kendi kendine. Gider gitmez termostatı yükseltirse, on dakikada sıcacık olurdu. Akşamı yalnız geçirecek, yemeğini tek başına yiyecekti. Oysa Robert ne kadar da *ya-*

kındaydı, yirmi kilometre ötede, Langley'deydi. New York'a döneceğini söylememişti. Karısı konusunda anlattıkları doğru mu acaba, diye düşündü. Robert'ın yalan söyleyeceğine inanmıyordu. Öyle olsa bile, dünkü gibi -eğer dün söyledikleri uydurmaysa- akla yakın yalan uyduruyor, insanı evli olduğuna inandırıyordu. Belki karısıyla bir daha hiç barışmayacaktı. Ne olacağını kim bilebilirdi ki? Hiç kimse. Robert'ın karısına dönmesini de istemiyordu, dönmemesini de, bu durumda bir şey istemek saçmalık olurdu. Sadece onun mutlu olmasını diliyordu. İşin garibi, Robert da benim için aynı şeyi dilediğini iddia ediyor, diye iç geçirdi. Jenny yazdığı sayıları topladı -on bir bin elli beş dolar yedi cent- ve para çekmecesini kasaya sürüp anahtarıyla kasayı kilitledi. Giriş fişlerini, iptal edilmiş çekleri, kredi ödemeleriyle temditlerini, vadeli Noel hesabı girişlerini arka büroda çalışan Rita'ya götürdü.

"Bayan McGrath on dolar eksik aldığını iddia ediyor," dedi Jenny." "Bir bakıver, liste burada."

"Ah, o McGrath. Her seferinde eksik para aldığını söyler," dedi Rita önündeki işten başını kaldırmadan.

Jenny dördü yirmi geçe bankadan çıktı. Robert'ın Greg'le buluşmayı kısa yoldan reddedeceğini umuyordu. Greg'in öfkesinin giderek artması, Robert'a saldırması, hatta onu dövmesi işten bile değildi. Greg bir spor kulübünde boks yapmıştı, yumruğunun sertliğiyle övünürdü. Bari övünülecek bir şey olsa, dedi Jenny kendi kendine. Dünyanın en budala insanı bile, birinin suratına vurmayı öğrenebilir Robert'ın kimseye el kaldırabileceğini düşünemiyordu. Ne kadar yumuşak bir insandı Robert... Jenny'e göre erkeklerin en önemli erdemi iyi huydu. Robert'ın yüzünü gözünün önüne getirdi, kumral gür saçlarını, açık mavi gözlerini, hafifçe sola sarkan dudaklarını, çenesindeki minik gamzeyi hatırladı; bir gün önce beyaz gömlek ve gri pantolonla kayak yapmasını, eğilip şömineye odun atışını görür gibi oldu. Eli ayağı kesilmişti sanki, arabaya hâkim olabilmek için direksiyonu sıkıca kavradı.

Eve gelince, akşam yemeği için Humbert Corners'la evi arasında kalan Wayside Market'ten aldığı salatayla domuz pirzolalarını buzdolabına yerleştirdi, sonra da sıcak bir banyo yaptı. Aslında banyo saati değildi, ama Greg'den telefon gelene kadar vakit geçirmek, sinirlerini dinlendirmek istiyordu. İnsanlar neden

kendilerine hayatı zehir ederler acaba, diye düşündü. Fritzie Schall, Scranton'da sırılsıklam âşık olduğu çocuk, başkası yüzünden onu bıraktığında kaderine razı olmuş, ne tekrar buluşmaya kalkmış ne de ona telefon etmişti. Oysa Greg ...

Üzerine eski bir etekle bir kazak, ayağına da topuksuz ayakkabılarını giydikten sonra çiçekleri suladı. Ardından salonda toz aldı, sabah işe geç kalmamak için bıraktığı birkaç parça bulaşığı yıkadı. Bir fincan kahve yapıp Güncel Yayınlar dizisinden Keats ve Shelley kitaplarını alarak salona geçti. Önce Keats'i açtı, ama canı Keats değil, olsa olsa Blake okumak istiyordu. Kitap rafından Donne'la Blake'in eserlerinin bulunduğu kalın cildi aldı. Bazı bölümlerin altını çizmişti:

Tüm yokluk ve acıya
Birden sevinç karışır.

Eskiden bu dizeleri bir türlü anlayamadığını düşündü.

Çocuklukla alay edenler
Mezara kadar rahat bulmaz.
Çocuğa kuşku öğretenler
Mahşer günü tekrar canlanmaz.
Çocuklara saygı duyanlar
Cehennem ateşinden korkmaz.

Dizelerin güçlü ritmi de anlamları kadar insana huzur veriyordu.

Telefonun sesiyle yerinden sıçradı. Saat henüz altıyı beş geçiyordu.

"Şehirlerarası. Görüşün lütfen."

Annesiydi arayan, Scranton'dan telefon ediyordu. Jenny'nin mektubundan Greg'le evlenmeyeceğini öğrenmiş, bu habere üzülmüştü.

"Ne olduğunu anlayamadık, Jenny. Baban bile merak ediyor."

Annesinin holde, telefonun yanındaki rahatsız iskemlede dimdik oturduğunu gözünde canlandırdı; telefon görüşmeleri saat altıdan sonra indirimli olduğu için her akşam altıda yenen yemeği birkaç dakika geciktirmiş, üzerindeki mutfak önlüğünü bile çı-

karmamış olmalıydı. "Bir şey yok, anne. Onu yeterince sevmiyorum, hepsi bu. Zaten haftalardır biliyordum, bu yüzden ..."

"Yoksa başkasını mı buldun, yavrum?"

Jenny, Greg'in annesine telefon etmediğini anlayınca rahatladı. Onlara Robert'tan söz etmeyi hem istiyor hem de çekiniyordu. Evli bir adam! Dehşete düşeceklerdi. Jenny, tıpkı bir zamanlar sevdiği okul arkadaşlarından söz ettiği gibi, annesi ve babasıyla sofrada otururken, onlara Robert'ın sözlerini, hareketlerini, görünüşünü, ne kadar olgun bir insan olduğunu anlattığını hayal etti. Çocukluk sayılsa bile sevdiği insanlardan konuşmaya bayılırdı.

"Jenny, işin içinde başka biri var, değil mi?"

"Evet, ama bir daha görüşeceğimizi sanmıyorum, mümkün değil de ondan. Aman anne, bana hâlâ çocukmuşum gibi davranıyorsun!"

"Annenle babandan başka ne bekliyordun? Neredeyse nikâh davetiyelerini yazmaya başlamak üzereyken böyle bir mektup alıverdik. Kimmiş bu bakayım?"

"Adı Robert." Robert'ın adını telefondan ta Scranton'a kadar duyurabildiğine çocuk gibi sevinmişti.

"Robert, soyadı ne?"

"Önemli değil, anne. Bir daha görüşmeyeceğimizi söyledim ya."

"Bence böylesi daha iyi, kızım. Nerede tanışmıştınız?"

"Onunla son derece normal bir biçimde tanıştık," dedi Jenny. Sesine kararlılık vermek için her seferinde olduğu gibi yine R'leri vurgulamıştı. "Bir daha da görüşmemeye karar verdik, konu burada kapandı."

"Demek ki seni çok sevmiyordu, yoksa tekrar görmek isterdi. Bana kalırsa önce biraz sinirlerini yatıştır, sonra da Greg'e alıcı gözüyle bir daha bak. Greg sevimli, güvenilir bir insan yavrum, seni çok, pek çok sevdiği de belli. Baban da tutuyor onu," dedi sesini alçaltarak, önemli bir sır verir gibi. "Artık fazla uzatmayalım, ne de olsa şehirlerarası konuşuyoruz. Mektubunu alınca konu çok önemli diye hemen telefon edeyim dedim."

"Don nasıl, anne?"

"İyi. Arkadaşına ödev yapmaya gitti, yemeğe de kalacak. Evde olsa seninle konuşmak isterdi."

Ödev yapmaya, dedi Jenny kendi kendine. Don üniversitenin son sınıfında olduğu halde annesi sanki ilkokuldaymış gibi konuşuyordu.

Sonunda birbirlerine mektup yazmaya söz verip telefonu kapadılar.

Jenny pirzolaları ocağa koydu. Yemek hazırlığına hemen başlamazsa akşama doğru dürüst bir lokma girmeyecekti midesine. En sevdiği yemek salataydı, ona kalsa yanına başka bir şey yapmazdı. Yeşil salata, turp salatası, kereviz, domates, fasulye, havuç ya da her türlü yeşillikten yapılmış salatalara bayılırdı. Annesiyle babası bu yüzden ona tavşancık adını takmışlardı. Babası oldum olası kansız kalacağından korkardı. Annesiyle babası sürekli olarak bir şeylerden korkarlardı. Jenny bir dakika sonra pirzolalardan birini çıkardı, bir kalem pirzola yetecekti. Eti tekrar buzluğa koydu, salatayı hazırlamaya başladı.

Yediye doğru Greg telefon etti.

"İyi akşamlar. Sana ilginç haberlerim var. Bay Forester New York'a dönüyormuş."

"Ya, sahi mi" diye sordu Jenny. "Galiba benden çok senin ilgini çekiyor bu haber."

"Senin kadar diyebilirim. Ani karar vermiş. Nerede oturduğunu bana söyleyemeyecek kadar da tabansız. Belki bilmek istersin diye düşündüm."

"Hayır, istemiyorum."

"Bir şey daha söyleyeyim: New York'taki eski numarasına rastgele telefon ettim, karısı çıktı. Boşanıyorlarmış, Jenny, karısını dinledikten sonra hiç şaşırmadım. Adamın birkaç tahtası eksik!"

"Ne diyorsun? Sahi mi?"

"Evet, gerçekten öyle."

"Boşanmalarının nedeni de bu muymuş? Doğrusu hiç inanasım gelmedi."

"Hayır, New York yasalarına göre evlilik dışı ilişkiler. Bay Forester'ın da buna katkısı olduğundan eminim. Ama karısı, adamın akıl dengesinin yerinde olmadığını açıkça anlattı. Bay Forester'ın bunu itiraf etmesi beklenemez, değil mi? Onu yemeğe çağırmakla hayatını tehlikeye attığının farkında mısın? Aman Tanrım! Senin

de aklını muayene ettirmen gerektiğini düşünüyorum bazen, Jenny."

"Tavsiyelerini kendine sakla!" diye öfkeyle bağırdı Jenny. O güne kadar Greg'e hiç bu kadar kızmamıştı. "New York'taki karısına telefon etmek de neyin nesi oluyor? Buna başkalarının işine burnunu sokmak denir!"

"Ben, araştırma yapmak diyorum, bu araştırmayı yaptığıma da çok memnunum. Herifin burada rahatının kaçmasını bana borçlusun, Jen. Üstelik arkadaşın Rita onun adını bile duymamış. Ne dersin buna?"

"Bugün telefon hastalığına yakalandın galiba!"

"Neden Rita'nın arkadaşı olduğunu söyledin?"

"Fazla meraklı olduğun için. Bir şey uydurup sesini kesmek istedim."

"İşe yaramadı, sevgilim."

"Bu şekilde davranarak kendini bana sevdirebileceğini sanıyorsan yanılıyorsun."

"Belli olmaz. İnsanın gerçekleri öğrenmesi bence daha iyidir, öyle değil mi? Bay Forester doğruyu söylemeye cesaret edemedi. Ne ona âşık olduğunu ne de bu durumu fark ettiğini anlatabildi."

"Fark etmek mi? Neyi" diye sordu Jenny.

"Jenny, ne olur kavga etmeyelim. Karısı deli olduğunu söyleyince elimdeki bilgileri bir araya getirmeye başladım. Bak, Jen, herif yoksa şu röntgenci mi? Oradan mı tanıyorsun? Cevap ver!"

"Aklını kaçırmışsın sen," dedi Jenny.

"Niye ağlıyorsun? Hay Allah! Jenny, seni ağlatmak istememiştim. Dinle, hemen geleyim mi? Langley'deyim. En geç yarım saatte yanında olurum."

"Seni görmek istemiyorum."

"Ya," diye homurdandı Greg. "Bay Forester'a Rita konusunu anlattığımda, nasıl tanıştığınızı söylemeye çekindi. Evinde duyduğumuz seslerden söz edip bahçede dolaşanın kendisi olup olmadığını sordum. Karısından dinlediklerimi de anlattım. Bay Forester çok sinirlendi, Bayan Thierolf. Bir an önce pılısını pırtısını toplayıp gidecek, bundan emin olabilirsin. Gitmezse, ben göndermesini bilirim!"

Jenny telefonu kapadı. Mutfak musluğunda soğuk suyla yüzünü

yıkadı. Kahrolasıca Greg! Üstüne vazife olmayan işlere burnunu sokan Susie Escham'dan da beterdi! Rita uyanık davranıp Robert'ı kendisinin tanıştırdığını söyleseydi keşke. Anlaşılan Greg kızı rahat bırakmamıştı, Rita kötü niyetli olmasa bile pek de akıllı sayılmazdı.

Robert'a telefon etmek, bütün bunların hiç önemi olmadığını, uğraşmamasını, aklına takmamasını söylemek geldi içinden. Ama Robert artık görüşmemelerini istemişti. Dostça birkaç söz etmek için de olsa aramamaya karar verdi. Elin yabancısına kocası hakkında bu kadar korkunç şeyler anlatan bir kadının nasıl biri olduğunu düşünüyordu.

8 Greg beş gün boyunca her akşam telefon edip görüşmek için yalvardı, ama Jenny fikrinden dönmedi; kibarca, ancak kesin bir tavırla hayır demeye devam etti, öfkeli tartışmalara girmediler. Jenny bir süre yalnız kalmak istediğini ileri sürdü; bu dileğini benimsedikçe Greg'e karşı daha da inandırıcı oluyordu. Greg'in banka hesabının Humbert Corners'da değil de, Rittersville'de olmasına sevinmişti, onu gişenin camından bile görmek istemiyordu. Aradan on gün geçti, Jenny Greg'in doğum gününde yüreklendirici sözler kullanmamaya dikkat ederek sevimli bir tebrik kartı gönderdi. Kartı alır almaz kapıya dikilmediğine hem şaşırmış hem de sevinmişti. Anlaşılan Greg, Jenny'nin ıssız evinde yalnızlıktan iyice sıkılmasını bekliyor, birkaç hafta sonra buluşmaya can atacağını sanıyordu.

Jenny Robert'ı düşündükçe yüreğine bir anlık, hafif bir sızı saplanıyor, ardından gözünün önünde resimler canlanıyordu: Robert tertemiz ve şık giyinmiş, restoranda mum ışığında yemek yiyor; Robert kuşkuyla pistin tepesinden aşağılara bakıyor; Robert ceketini çıkarmış, salonda dolaşıyor; ardından son görüşmeleri; Robert elleri cebinde, odada volta atıyor. Jenny'yi en çok heyecanlandıran anı, bahçedeki ateşin aydınlığında duran -o zamanlar henüz tanımadığı- yabancıydı. Onu hatırlayınca hiç korkmuyordu, aynı durumda başkalarının korkacağını düşünmek bile saçma ge-

liyordu. İnsanların çoğu hayatın ne demek olduğunu bilmiyorlardı, ama Jenny doğru yolda olduğunu hissediyordu. Başkaları gibi olumsuz düşünmüyordu. Robert'la aralarındaki ilişki gerçekten sona erdiyse, yapacak bir şey yoktu; ama yine de kaderlerinde ya iyi ya da kötü ortak bir yön olabilirdi.

Bu durumda onunla bağlantı kurmamakla gereğinden fazla çekingenlik mi gösteriyordu acaba?

Bir akşam saat dokuza doğru Robert'ın Langley'deki eski numarasına telefon etti. Ya santral çıkıp bu numaranın artık serviste olmadığını söyleyecekti ya da Robert'ın telefonunu devralan yeni kiracı.

"Aradığınız numara serviste değil," dedi santral. "Yeni numarayı istiyor musunuz?"

"Evet," dedi Jenny.

"Özür dilerim. Yeni numarayı veremeyeceğim. Gizli olduğu kayıtlı."

"Yani Langley'de mi? Robert Forester adına, değil mi?"

"Evet, Langley'de. Ancak gizli bir numara."

"Teşekkür ederim."

Greg, Robert'ın hâlâ Langley'de olduğunu bilmiyor, diye düşündü Jenny. On beş gün kadar önce zafer kazanmış bir komutan edasıyla arayıp Robert'ın kentten ayrıldığını söylemişti, eski telefon numarasından bulamayınca bu sonucu çıkarmıştı herhalde. Belki de santral, Robert'ın gizli numarası olduğunu Greg'e söylememişti. İş yerine telefon edebilirdi, hâlâ aynı yerde çalıştığını tahmin ediyordu. Bunları düşünerek yatmaya hazırlandı, ama ertesi sabah fikrini değiştirip Robert'ı aramanın yanlış olacağı sonucuna varacağını da biliyordu.

Ertesi sabah on birde telefon etti. Kahve molasında bir bahaneyle bankadan çıkmıştı. Robert telefona çağrılana kadar iki kişiyle daha konuşmak zorunda kaldı.

"Alo, Robert. Nasılsınız" diye sordu.

"Sağolun, iyiyim. Siz nasılsınız, Jenny?"

"Burada olduğunuzu ancak dün akşam öğrenebildim." Ahizeyi iyice kulağına yapıştırdı. "Eski numaranızı aramıştım da." Söylemek istediği dostça sözlerin hepsini unutmuştu.

"Evet," dedi Robert. "Taşındım. Ev tuttum."

"Gerçekten iyi misiniz?"

"Evet, tabii. Son görüşmemizde olduğundan çok daha iyiyim."

"Boşandınız mı?"

"Evet."

"Robert, Greg'in sizi aramasına çok üzüldüm. Anlaşılan Greg adına durmadan özür dilemem gerekiyor."

"Aradan epey zaman geçti. Bir aydan fazla oluyor, değil mi? New York'a telefon etmesine canım sıkıldı sadece."

"Bu yüzden canına okudum zaten. Akşam yemeğimizi berbat ettiği günden beri de görüşmedik." Sustu. Boşandığına göre yeniden görüşmelerinin mümkün olup olmadığını soramadı. Robert bir zamanlar onu mutfak penceresinden izlemekten ne kadar hoşlandığını anlatmıştı. Şimdi ise kendisi aynı durumdaydı, onu mutlaka görmek istiyordu.

"Gitmem gerekiyor, Jenny. Aradığınız için teşekkür ederim."

Jenny ne olduğunu anlayamadan telefonu kapadı. Boşanma konusunu ağzından kaçırdığı için kendi kendine kızmıştı, bunu bildiğini belli etmese iyi olacaktı. Robert'ı güç duruma düşürmüştü. Üstelik Greg'le artık görüşmüyor olması Robert'ı hiç de ilgilendirmemişti.

Dört buçukta işini bitirip Langley'e doğru yola koyuldu. Güneş batmıştı ve hava kararmak üzereydi. Langley Aeronautics saat beşte paydos ediyor, diye düşündü, ama otoparktaki yüzlerce araba arasında Robert'ınkini görebilme umudu hemen hiç yoktu. Ne olursa olsun, Robert oralarda, sadece birkaç yüz metre uzağında ya da daha yakında olacaktı. Şirketin otoparkı, az önce önünden geçtiği kullanılmış otomobil satıcısının park yerine benziyordu. Dev gibi demir kapılardan giriş çıkışı düzenleyen bir polis memuru bile vardı. Otoparkın en az altı çıkış kapısı bulunuyordu. Robert'ın kullandığı, tentesi krom çengellerle açılıp kapanan siyah spor araba pek sık rastlanan bir model sayılmasa bile çıkışlardaki kalabalıkta onu görmek mümkün değildi. Park yerinde yirmiye yakın otomobil kalana kadar çıkış kapılarının önünde dolaşıp durdu, ama Robert'ı göremedi. Sonunda aramaktan vazgeçip eve döndü. Akşam yedide Tesser'lere yemeğe davetliydi, oysa canı gitmek istemiyordu. Tesser'ler, Greg'den ayrıldığı için üzüldüğünü sanıyor, arada bir ona moral vermek istiyorlardı. Onlara Robert'tan söz etmemişti. Belki

bu akşam anlatırım, diye düşündü. Mutlaka birilerine anlatmalıydı.

Kapıyı açarken telefonun sesini duydu, Robert'ın aradığını umuyordu, ama karşısına Greg çıktı. Washington'ın doğum günü için Langley'deki büyük salonda verilecek konsere davet ediyordu. Jenny teşekkür edip gelemeyeceğini söyledi.

"Bu daha ne kadar böyle sürüp gidecek, Jenny? Sana bir aydan fazla süre tanıdım. Ne yapıyorsun, kuzum? Bay Forester'ın yasını mı tutuyorsun? Peşinden New York'a mı gideceksin?"

"Beni rahat bırakmanı istiyorum, Greg. Hepsi bu."

"Bütün gün kimlerle birliktesin? Susie'yle mi? Yoksa onun arkadaşlarıyla mı?"

"Hayır!"

"Peki, yavrum, sen bilirsin. Seni seviyorum, ama bazen temiz bir dayağı hak ettiğini de düşünmüyor değilim. Yine ararım."

Perşembe günkü bu telefon görüşmesinden sonra pazar günü Greg'den bir mektup aldı. Daktiloyla yazılmış, dört sayfalık mektubun sonunda Greg'in öfkesi iyice artıyor, bunca zamandır onunla görüşmekten kaçtığı için Jenny'yi katı yüreklilikle suçluyor, insanüstü bir sabır gösterdiğini, onun yerinde kim olsa bu kadar anlayışlı davranmayacağını yazıyordu.

Jenny ertesi perşembe günü dördüncü ya da beşinci defa fabrikanın önünde Robert'ın arabasını görmeye çalışıp sonunda buldu. Robert park yerinden çıkıp kuzeye doğru sapmıştı. Önünde altı otomobil olduğu halde, birkaç yüz metre ileride, kentten çıkan toprak yola girdiğini fark etti. Arada kimse kalmadığı için oldukça geriden izlemeye başladı. Sadece evini görmek, nerede oturduğunu öğrenmek istiyordu. Kırmızı stop farları sağa döndü, araba durdu. Farların ışığında sivri çatılı, ufak bir ev göründü. Jenny yavaşladı. Robert farları açık bırakarak inmiş, eve doğru ilerliyordu. Jenny evin önüne yaklaşınca fark edilmek, selamlanmak umuduyla iyice yavaşladı.

"Jenny?"

Jenny bahçeye sapıp durdu. Robert geri dönmüş, yaklaşıyordu. Şaşırmıştı, ama kızmamıştı, dostça bir gülümsemeyle:

"Sizdiniz demek," dedi. "Bir şey mi oldu?"

"Hayır."

"İnmeyecek misiniz? İçeri gelin."

Jenny kontak anahtarını çekti, arabadan inerek Robert'ın yanısıra yürümeye başladı. Evin girişi yan bahçeye bakıyordu, kapının üst yarısı altıgen biçimli camlarla süslenmişti. Küçük verandanın çatısı ahşap burma sütunlara oturuyordu. Dış cephe kahverengi ya da siyahtı. Aslında fazla bir şey görememişti, gördüklerini de fark edecek durumda değildi. Bütün dikkatini Robert'a toplamıştı. Ne özür dileyebildi ne de espri yapabildi, aklına söyleyecek tek söz bile gelmiyordu.

Robert bir ışık yaktı. "İçeri girin, Hemen geliyorum," diyerek arabanın farlarını söndürmeye gitti.

Oda, ortaçağdan kalma bir şatonun salonuna benziyordu. Solda üç metre yüksekliğinde, üzerindeki rafa ulaşılması mümkün olmayan büyük bir şömine vardı, duvara dayalı, kırmızı kanepe Shakespeare döneminden kalmış gibiydi. Salon evin giriş katının neredeyse tümünü kapladığından yatak odası asma kattaydı.

"Garip bir ev, değil mi?" dedi Robert gülümseyerek. "Ama benim hoşuma gidiyor."

"Masallardaki gibi."

"Paltonuzu alabilir miyim?"

Jenny'nin paltosunu dolaba, kendisininkinin yanına astı, şömineye doğru ilerledi. Yakılmaya hazır odunlar dev gibi şöminenin içinde gülünç denecek kadar küçük görünüyordu. Çıraların altındaki kâğıt parçasını tutuşturup sürgüyü açtı, salonun ortasındaki masa lambasını yaktı, tavan ışığını söndürdü. Masanın üstü makine parçası çizimleriyle doluydu.

"Oturun. İçecek bir şey ister misiniz?"

Jenny şöminenin önündeki deri koltuğa oturdu.

"Bu akşam pek konuşkan sayılmazsınız." Robert koridordan mavi rengin hâkim olduğu mutfağa geçti.

Jenny peşinden gitti. Mutfak küçük, ama temiz ve düzenliydi. Robert dolaptan buz çıkardı, ölçeğe viski doldurarak büyük bardaklara koydu. İçkileri hazırlarken omzunun üzerinden iki kez arkasına bakması Jenny'ye evindeki ilk görüşmelerini hatırlatmıştı. O akşam mutfağındaki yabancıya bakarken, birazcık korkmuş olduğunu hatırladı. Robert şimdi gülüyor, mutlu görünüyordu. Jenny'ye bardağını uzattı, birlikte salona döndüler. Jenny köşede bir pikapla bir yığın plak gördü.

"Uzun süre oturmak üzere yerleşmişe benziyorsunuz," dedi. "Kontrat yaptınız mı?" Sözünü bitirir bitirmez sorduğuna pişman olmuştu.

İçkisinden arka arkaya üç yudum aldı.

"Evet, bir yıllık. Ayda yüz yirmi beş dolar, ısıtma dahil. Fena sayılmaz, değil mi?" Jenny'ye gülümseyip şöminenin önündeki mindere oturdu.

"Pek büyük sayılmaz," dedi Jenny, ters V biçimli çatıya bakarak.

"Bana yetiyor. Geldiğinize sevindim. Burası pek ıssız, apartmanda oturmaktan farklı."

Hiç de yalnızlık çeken birine benzemiyor, diye düşündü Jenny. Aklına boşanma konusu gelmişti.

"Telefonda boşanmanızdan söz ettiğim için özür dilerim," dedi. "Greg'den duymuştum."

Robert'ın yüzündeki gülümseme bir an donar gibi oldu. "Fark etmez. Bu işin bittiğine sevindim. Nickie de benden çok sevinmiştir herhalde, dolayısıyla her şey yolunda. Greg nasıl? Bu arada tekrar görüştünüz mü?"

"Kayağa gittiğimiz pazar gününden beri görüşmediğimizi söylemiştim ya."

"Öyle mi?" Ateşe bir odun attı.

Jenny şöminenin yanındaki kitaplığı gözden geçirdi. Kitaplar yeni gibi görünüyordu. Çoğu tarihle ilgiliydi, aralarında birkaç biyografi vardı. Robert uzanıp elinden bardağını aldı.

"İçkinizi tazeleyeyim mi?"

"Evet, lütfen."

Alkol kısa sürede başına vurmuş, hem rahatlatmış hem de hüzünlenmesine neden olmuştu. Robert'ın hoşuna gitmeyecek bir şey söyler ya da yaparsam, belki de bir daha beni görmek istemez, dedi kendi kendine. Gittikçe sessizleşmesi Robert'ın da kaygılanmasına neden olmuştu. Robert ona akşam yemeğine kalmasını, ikisine de yetecek kocaman bir parça bifteği olduğunu ve onu ateşte kızartabileceklerini söyledi. Jenny daveti sevinerek kabul etti. Kafası hemen o sıradan işleyişiyle pratik meseleler üzerinde düşünmeye başladı. Bifteği buzluktan çıkarmış mıydı acaba? İyice aklı başına geldiğinde Robert'ın ateşin başında diz çöktüğünü, patatesleri alü-

minyum kâğıda sarmakta olduğunu gördü. Et ızgaraya konmuştu, önceden buzluktan çıkarıldığı belli oluyordu.

"Salata yapayım mı? Benim salatalarım pek güzeldir." Jenny yerinden kalktı. Başı dönüyordu, yüzünün aptalca bir gülümsemeyle çarpıldığını fark etti. İlk defa bir erkekle birlikteymiş gibi davrandığı için kendi kendine sinirleniyordu.

Mutfakta, tahta salata kâsesinin içinde sos hazırlarken tutukluğu geçti. Soğan, sarmısak ve gereken bütün baharatı bulmuştu. Robert, beline marangoz önlüğüne benzeyen kaba bir mutfak önlüğü bağlarken bir an ellerinin kalçasına değdiğini hissetti. Salatayı hazırlayana kadar ateşteki patateslerle et pişmiş, Jenny'nin yardım etmesine fırsat kalmadan Robert salonda sofrayı kurmuştu. Masada bir şişe Fransız şarabı duruyordu.

Robert yemekte işinden söz etti, Langley Aeronautics'in Philadelphia'daki merkezine atanmak istediğini anlattı. Helikopter motorlarında kullanılan iki ayrı parça yerine aynı işi görecek bir parça yapmaya çalışıyordu. Yazı masasındaki eskiz ve çizimlerden birini gösterdi. Jenny anlamaya gayret etti, ama her şeyi çift görüyordu. Sesini çıkarmayınca Robert, böcek çizimleriyle dolu bir dosya getirdi. Jenny sadece peygamberböceğini tanıyabilmişti, Robert'ın yaptığı pek korkunç görünüyordu. Robert bu çizimleri bir kitap için hazırladığını, New York'a göndermek üzere olduğunu söyledi. Ardından, Langley'deki büyük salonda verilen Mozart ve Strawinsky konserini dinleyip dinlemediğini sordu. Jenny hayır demek zorunda kaldığı için çok utandı, ama yine de Greg'in bu konsere davet ettiğini söylemedi. Yemeğin başında tabağındaki bifteğe iştahla saldırmış, çok geçmeden tıkanmıştı. Salataya sıra geldiğinde neredeyse ağlayacaktı.

"Robert, sizi seviyorum," diyerek sözünü kesti.

Robert şaşkınlıkla gülme arası bir ses çıkardı, az sonra Jenny kırmızı kanepeye oturmuş, sırtını yastıklara dayamıştı. Robert yatıştırıcı bir sesle, "... bir fincan kahve," diyordu. "Güzel, koyu bir *espresso.* Size ikinci viskiyi vermemeliydim. Gerçi çok içmediniz, ama merak etmeyin, birazdan açılırsınız."

Aklına yığınla söz geliyor, ağzını açıp birini bile söyleyemiyordu.

Robert, elinde sigarasıyla odada dolaşıyor, arada bir sehpanın

yanında durup kahvesinden bir yudum alıyordu. Biz evlenmişiz, burada oturuyormuşuz, diye düşündü Jenny, Robert bana alışmış, onunla aynı yatakta yatmak benim için çok doğalmış. Robert'ın odada bir aşağı bir yukarı yürüyüşünü izledi. Adımları uzun tüylü halıda hiç ses çıkarmıyordu. Gözlerini kapayıp uykuya daldı. Robert'ın omzuna dokunmasıyla uyandı. Üstüne kareli bir battaniye örtmüş, kanepede yanına oturmuştu.

"Daha iyi misiniz? Saat henüz on bir buçuk. Belki eve gitmek istersiniz diyordum."

"Gitmek istemiyorum."

"Ya. Hm. Öyleyse burada yatarsınız. Çarşaflar yukarıda, hemen getireyim." Aklı karışmış bir vaziyette yerinden kalkıp koltuğun üzerine ters kapatılmış kitabını aldı, kapayıp sehpaya bıraktı. Şöminedeki ateş geçmek üzereydi. Durduğu yerde dönüp Jenny'ye baktı; sanki ayılmasını, fikrini değiştirip eve gitmek istediğini söylemesini bekliyordu.

"Bana verecek bir pijamanız var mı" diye sordu Jenny.

"Var galiba, ama büyük gelecek."

Jenny duş yaptı, âdeta otomatik hareketlerle çoraplarını yıkayıp duş perdesinin üzerine astı, diş macunundan biraz alıp parmağının ucuyla dişlerini fırçaladı. Aslında onun diş fırçasını kullanmak istiyordu, ama cesaret edememişti. Kendini zorla davet ettirmekten duyduğu utanç geçmiş, yerini ileride hatırladıkça dehşete kapılacağı bir yüzsüzlük almıştı. Banyodan çıkınca pijamasıyla sabahlığını giymiş, elinde bir bardak süt tutan Robert'la karşılaştı.

"İyi gelir diye düşündüm de."

"Hayır, teşekkür ederim. Bir bardak şarap istiyorum."

Robert şarap getirmek üzere mutfağa gitti. Jenny ayakta durup Robert'ın yemekte kullandıkları uzun bardaklara şarap dolduruşunu izledi. Mutfak toplanmış, bulaşıklar bile yıkanmıştı. Bardağını Robert'ın kanepeye yaklaştırdığı sehpaya bıraktı, yastıkların arasına yerleşip şarabından bir yudum aldı. Robert şömineye bir odun daha attı.

"Isıtmak için değil," dedi. "Güzel görünüyor da ondan. Yarın sabah kaçta kalkmanız gerekiyor?"

"Yedi buçukta."

"Tamam. Ben de aynı saatte kalkıyorum. İyi geceler, Jenny."

"İyi geceler."

Başını hafifçe yana eğmiş, ellerini sabahlığının ceplerine sokmuş, hafifçe gülümsüyordu. Her şey mükemmel, dedi Jenny içinden; öpmek istese de, istemese de, onun evinde yatmak, onunla aynı havayı solumak bile mutlulukların en büyüğüydü. Gözlerini kapadı. Yüz üstü yatmış, yanağını eline dayamıştı. Onun mavi çizgili sabahlığıyla başucunda duruşunu bir daha görebilmek için gözlerini açmak istiyordu. Açtığında oda kararmış, Robert gitmişti, asma kattan hafif bir ışık geliyordu. Aradan sadece beş dakika geçtiğini sanmıştı, oysa zaman hızla akıp gidiyordu. Belki bütün gece uyanık yatacak, belki de uyuyacaktı. Her iki fikir de pek güzel göründü gözüne. Ona göre ne geceydi ne de gündüz; sadece yaşadığını hissediyordu. Buna uygun sözcük sonsuzluk olsa gerek, diye düşündü.

9

Greg, o gece saat birde Jenny'nin arabasını evin önünde göremedi, içeride ışık yanmıyordu. Humbert Corners'daki evine dönüp ikiye yirmi kalaya kadar bekledikten sonra tekrar Jenny'ye gitti. Arabası hâlâ gelmemişti, Susie Escham'ın evinin önünde de değildi. Greg daha önce, dokuz sularında Susie'nin evinden geçmiş, gece yarısına doğru bir daha kontrol etmişti. Aklına önce Jenny'nin Robert Forester'ın peşi sıra New York'a gitmiş olabileceği geldi, belki de onunla bir yerde buluşacaktı. Yoksa geceyi Tesser'larda mi geçiriyordu? Bunu pek akla yakın bulmadı. Bildiği kadarıyla Jenny daha önce Tesser'larda yatıya kalmamıştı. Saat ikide Susie'ye telefon etti. Gecenin bu saatinde telefon etmenin son derece yakışıksız kaçacağının farkındaydı, ama ne kadar merak ettiğini Susie'nin de bilmesini istiyordu. Susie, Greg'in derdini anlamıştı.

"Hayır, onu görmedim," dedi alçak sesle. Annesiyle babası uyuyordu, telefon da holdeydi.

"Bana kalırsa Robert'la birlikte. Başka nerede olacak? Sinemalar on bir buçukta bitiyor, Langley'dekiler de. Hafta ortasında hiç bu saate kadar gecikmezdi."

"Hani Robert New York'a dönmüştü?"

"New York buradan arabayla iki saat."

"Ya Tesser'lar?"

"Telefon etmek istemedim."

"Ben arayayım mı?"

"Hm. Hayır, sağol, Susie," dedi Greg üzüntüyle.

"Ah, Greg, keşke sana yardım edebilseydim. Onu çok seviyorsun, değil mi?"

"Evet, öyle."

Greg, üç dakika sonra New York'a telefon edip Robert'ın eski karısından Robert'ın hâlâ Langley'de oturduğunu ve Langley Aeronautics'de çalıştığını öğrendi. "Ama bana taşınacağını söylemişti," dedi Greg. "Langley'de kalmak istediğini mi anlattı size?"

"Hayır, ama öyle sanıyorum. Birkaç hafta önce boşanma evrakını imzalamak için buraya gelmişti, o zamandan beri görmedim. Langley'den ayrılacağından avukatıma söz etmemiş," dedi Nickie uykulu bir sesle. Greg'in telefonuyla yataktan kalktığı halde hiç terslenmemişti.

"Langley'deki adresini biliyor musunuz? Telefon numarasını değiştirmiş, santral yeni numarasını vermiyor."

"En ufak bir fikrim yok, üstelik vız geliyor," dedi Nickie, sigarasının dumanını kulaklığa üfleyerek. "Ama konu ilginç doğrusu. Tam da Robert'tan beklenecek bir saçmalık. Berbat, pis bir aşk macerası."

"Yok canım, işin oraya vardığını sanmıyorum. Ben kızı seviyorum, o herifi elime geçirirsem Jenny'yi tanırım, sırılsıklam âşık olduğunun farkındayım ve ... Nasıl söylesem, bilmem ki, çok saf, son derece de romantiktir. Aklına bir şey koydu mu ..."

"Robert normal sayılmaz, dikkat etmek gerekir."

"Bunu daha önce de söylemiştiniz, ben de bu yüzden merak ediyorum. Langley'de kaldığı sürece ..."

"Bakın, Greg, gelişmeleri bana bildirin, tamam mı? Sizin için yapabileceğim bir şey olursa her zaman hazırım. Anlaştık mı?"

Telefon görüşmesi Greg'i biraz olsun rahatlatmıştı. Robert'ın eski karısının bulunabilecek en iyi bilgi kaynağı olduğunu, yardım edeceğini anlamıştı. İlk arayışında ona Nickie demesine izin vermişti. Adı Nickie Jurgen'di, boşandıktan sonra tekrar evlenmişti.

Greg, Jenny'yi yeniden elde etmenin zor olacağını, bunun uzun zaman alacağını düşündü, ama ne olursa olsun sonunda amacına ulaşacaktı. İsterse bu geceyi Forester'la birlikte geçirsin, diye düşündü. Radyoyu açtı, bir sigara yakıp ayakkabılarını çıkardı. Langley Aeronautics gece vardiyası yapıyor muydu acaba? Denemeye değerdi. Telefon rehberinden numarayı bulup çevirdi. Kimse açmadı. Ertesi sabah tekrar arayacak, Robert Forester'ın adresini isteyecekti. Vermeyecek olurlarsa başka yollara başvuracaktı. Örneğin temizleyici ya da Langley'deki sütçü Robert'ın nerede oturduğunu mutlaka bilirdi. Güçlü sağ yumruğunu sıvazlayarak yerinden kalktı. Şöyle güzel, sıkı bir sağ kroşe Robert Forester'ı fikrinden vazgeçirmeye yetecekti. Greg daha önce de bir iki kere bu yöntemle başarı kazanmıştı. Gerçi itiraf etmek gerekirse, Philadelphia'lı kızlar pek oralı olmamışlardı, ama rakiplerini nakavt etmekten yine de büyük zevk duymuştu.

Greg radyo istasyonunu yeniden ayarlayıp soyunmaya başladı. Elbise dolabı çok küçüktü, burada oturduğu on ay boyunca her gün dolabın küçük olmasına sinir olup durmuştu. Son zamanlarda, askıya asılı elbisesini dolaba zorla tıkarken, birkaç hafta sonra Jenny'yle Trenton'a taşınacağını, evin her odasında, mutfağında bile geniş gömme dolaplar olacağını düşünmüştü. Artık taşınacaklarından pek emin değildi, bu yüzden fena halde öfkeleniyordu. Robert Forester gibi zavallı bir solucan nasıl olup da hayatını altüst edebiliyordu? Hemen hemen her akşam Jenny'nin evinin önünden geçip arabasının kapıda olup olmadığını kontrol etmiş, gece yarısına doğru eve döndüğü akşamlarda Susie'de ya da Tesser'larda olabileceği aklına gelmişti. Oysa Jenny'nin o saatleri de Forester'la birlikte geçirdiğinden emindi artık. Bu gece ilk geceleri olmayabilirdi, arada bazı akşamlar kontrole gitmemişti.

Ertesi sabah dokuz buçukta Langley'in altmış kilometre kadar dışından Langley Aeronautics'e telefon etti. Santraldaki kız nazik bir sesle, çalışanların adreslerini veremeyeceğini söyledi. Greg yarım saat sonra başka bir yerden tekrar arayıp Robert Forester'ı istedi. Hangi bölümde çalıştığını bilmediği için birkaç dakika beklemek zorunda kaldı. Sonunda hattın ucundan Robert'ın sesi duyuldu: "Alo?"

"Ben Greg Wyncoop. Bu akşam iş çıkışında sizinle biraz görüşmek istiyorum."

"Neden?"

"Akşam söylerim. Kaçta çıkıyorsunuz?"

"Beşte, ama bu akşam uygun değil."

"Uzun sürmez, Bay Forester. Saat beşte görüşmek üzere, tamam mı?"

"Pekâlâ. Beşte."

Greg tam vaktinde geldiğinde, ilk arabalar otoparktan çıkmaya başlamıştı bile. Kapılardan birinden içeri girmek üzereyken bekçi yolunu kesip izin belgesi sordu. Greg, çalışanlardan biriyle buluşacağını söyleyince, arabasını ana binaya yakın, müşterilere ayrılmış park yerlerinden birine çekmesi söylendi. Greg hafifçe gülümsedi. Fabrika son derece gizli izlenimini uyandırıyordu, oysa burada küçük özel uçakların ıvır zıvır parçaları yapılmaktaydı. Arabasını park edip indi, ağır adımlarla dolaşarak Robert'ı kollamaya başladı. Bir yandan da yoldan geçen otomobillere bakıyordu. Jenny'nin mavi Volkswagen'ini de görecek miydi acaba? Bay Forester neden bu akşam buluşmaya yanaşmamıştı? Forester'ın elinde bir kâğıt rulosuyla yaklaşmakta olduğunu görünce sigarasını yere attı.

"İyi akşamlar," dedi Greg başıyla hafif bir selam vererek.

"İyi akşamlar."

"Sizinle neden konuşmak istediğimi tahmin etmişsinizdir herhalde."

"Tam değil," dedi Robert.

"Dün gece Jenny'yle birlikte miydiniz, daha doğrusu Jenny sizde miydi?"

Robert ruloyu elleri arasında sallayarak, "Bunu Jenny'ye sormanız daha iyi olmaz mı?" dedi.

"Ama size soruyorum. Nerede oturuyorsunuz, Bay Forester?"

"Neden bilmek istiyorsunuz?"

"Adresinizi öğrenebileceğim binbir yol var, merak etmeyin. Sadece dün gece Jenny'nin sizde olup olmadığını söyleyin, yeter."

"Bence bu, Jenny'yle benden başka kimseyi ilgilendirmez."

"Ya, sizce öyle demek? Bay Forester, ben Jenny'nin nişanlısıyım, unuttunuz mu yoksa? Ocak ayında bana dü-

şüncelerinizden söz etmiş, Jenny'yle ilişki kurmayı düşünmediğinizi söylemiştiniz. Sözünüz hâlâ geçerli mi?"

"Evet, geçerli."

Robert'ın serinkanlılığı Greg'i büsbütün çileden çıkarıyordu. Normal değildi bu. Robert'ın eski karısının sözlerini hatırladı; adam normal değildi. "Bay Forester, kanımca genç kızların arkadaşlık etmesine uygun bir tip değilsiniz, hele nişanlımın, asla. Sizi uyarıyorum. Onunla bir daha buluşmaya kalkışmayın, anladınız mı?"

"Anladım," dedi Robert. Öyle sakindi ki, Greg başarısından hiç de tatmin olamamıştı.

"Söylemedi demeyin. Ona el sürecek olursanız kemiklerinizi kırarım."

"Tamam," dedi Robert.

Greg rakibinin çevresinden dolaşıp arabasına doğru yürüdü. Öfkeden kuduracaktı neredeyse. Forester'ı korkutacağını ummuş, ama yüzünde en ufak bir korku izi bile görememişti, yine de ilk puanı kazandığına karar verdi. Kısa ve kesin konuşmuştu. İçinden gelen sese uyarak olduğu yerde dönüp Forester'ın koyu renk paltosunu görmeye çalıştı, ama adam gözden kaybolmuştu. Neyse, istediğimi söyledim zaten, dedi kendi kendine. Forester'ın iki kapılı, koyu renk, tenteli arabasını aradı; peşine düşüp adresini öğrenebilirdi, ama otoparktaki bunca araba arasında onunkini bulmak olanaksızdı.

Greg doğruca Jenny'ye gitti. Eve vardığında saat altıya geliyordu, ama Jenny'nin arabası kapıda değildi. Genellikle beşle beş buçuk arasında eve gelmiş olurdu. Tekrar Langley'e döndü, herhangi bir sonuç elde edemeyeceğini biliyordu, ama denemezse içi rahat etmeyecekti. Langley'deki elbise temizleyicisinin önünde durdu. Dükkân henüz kapanmamıştı. Tezgâhtarlar ne Forester'ı tanıyor ne de adresini biliyorlardı. Neden öğrenmek istediğini sordular.

"Bir paket teslim etmem gerekiyor da," dedi Greg.

"O halde postaneye sorun, ama şimdi kapalıdır."

Bulabildiği tek market de kapalıydı. Boşu boşuna yirmi yedi kilometre yol tepmişti! Yirmi yedi de dönüş, elli dört! Ama ertesi sabah adresi mutlaka ele geçirecekti.

Sabah postane açılır açılmaz Greg, Robert Forester adına bir paket teslim etmesi gerektiğini söyleyerek adresini sordu, Box 94, R.D. 1'in, Gursetter yolu üzerinde, şehrin üç kilometre kadar dışında olduğunu hemen öğrendi. Gişedeki memur yolu tarif etti. Greg, ilk randevusuna geç kaldığına aldırmadan, evi hiç değilse dışarıdan görebilmek için hemen yola koyuldu.

Yol kenarındaki posta kutularına yazılı isimleri okuyarak ilerledi, beyaz boyalı bir kutuda Forester'ın adını buldu. Dik çatılı, garip bir yerdi burası, tam Forester gibi sivri birine uygun, diye düşündü. Ev de adam gibi kasvetliydi. Greg kapının önünde durdu, çevresine bakındı, kimseyi göremeyince arabadan inip kapının altıgen camlarından içeriye bakmaya çalıştı. Tüyleri ürperdi. Burası evden çok mahzene ya da eski bir kale kalıntısına benziyordu. Başka bir pencereden mutfağa baktı, camın önünde beynine balyoz gibi inen, kanını tepesine sıçratan bir şey gördü. Jenny'nin süs bitkilerinden biriydi bu. Hem saksıyı hem de bitkiyi tanımıştı, yanlışlık söz konusu olamazdı. Jenny'nin kaynanadili dediği kaktüstü, beyaz camdan, üzeri top top çıkıntılı bir saksı içindeydi. Greg arabasına döndü, geri vitese takıp bahçeden çıktı, randevusuna yetişmek üzere yola koyuldu.

Greg akşam saat tam altıda tekrar Forester'ın evinin önünden geçti. Jenny'nin arabası kapının önünde, Robert'ınkiyle yan yana duruyordu. Demek hiç utanmadan geceyi burada geçiriyor, diye düşündü. Kim bilir, belki yedinci, belki de onuncu geceyi. Evin bütün pencerelerinde ışık vardı. Birlikte gülüp eğlenerek akşam yemeği hazırladıklarını gözünün önüne getirdi, Jenny'nin o nefis salatalarından birini yaptığını, sonra da; hayır, daha fazlasını düşünmeye dayanamıyordu.

Arabasına binip yol üzerindeki bara gitti. Bir masada üç müşteri bira içerek televizyon izliyorlardı. İçerideki sıkıntılı hava büsbütün keyfini kaçırdı. Bir rom söyledi, içkisini bir dikişte bitirdi, hesabı ödedi, New York'a telefon etmek için para bozdurdu.

Nickie Jurgen'in numarası cevap vermiyordu.

Greg eve dönüp bütün gece New York'a telefon etmeyi denedi. Sonunda, on ikiye on kala başarabildi. Karşısına bir erkek sesi çıkınca Bayan Jurgen'i istedi.

"Merhaba, Greg," dedi Nickie. "Ne haber?"

"Haberler pek iyi sayılmaz," dedi Greg. Nickie'nin neşeli sesini duyunca karamsarlığı biraz olsun dağılmıştı. "Galiba ... Yani korktuğum başıma geldi."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Şey, sevgilim nişanlım anlaşılan artık geceleri de Robert'ta kalıyor."

"Ne? Aman Tanrım, ne korkunç!"

Nickie konuyla yakından ilgilendi, Robert'ın adresini sorup not etti, Greg'e Jenny'yle 'ilgilenmesini' önerdi, Robert'a güvenilemeyeceğini, ondan ancak tutarsız, hatta belki de tehlikeli davranışlar beklenebileceğini söyledi.

"Nişanlınızın da bir tahtası eksik değilse, ki bundan emin değilim, bu ilişki uzun sürmez," dedi Nickie. Her kadın eninde sonunda Robert'ın ne mal olduğunu anlar."

"Jenny'nin tehlikede olduğunu sanmıyorsunuz, değil mi" diye sordu Greg. Birden işkillenmişti.

"Bilemem."

"Birkaç gün önce Robert'la konuşup Jenny'den uzak durmasını söyledim. Aynı gece Jenny onun evine gitti."

"Sizi çok iyi anlıyorum, Greg. Robert hep böyle yapar. Yani birini bulur, genellikle saf ve genç kızlara meraklıdır, sıkılınca da bırakıverir, beş altı haftada biter bu iş. Bundan önce o zavallıların yakınlarından biriyle konuşmak fırsatım olmamıştı ..."

"Rezil köpek!" diye homurdandı Greg. "Yarın gidip Jenny'yle konuşacağım. Son zamanlarda pek iyi değildi, benimle görüşmek istemiyordu, ben de üstelemek istememiştim. Ama artık başka çarem kalmadığını görüyorum."

"Onu *yanınıza* alsanıza."

Greg gülmeye çalıştı. "Evet, iyi fikir. Ne yapsam da herifi buradan kaçırsam acaba? Dinleyin, hastalığı ne durumda? Hiç tedavi gördü mü?"

"Tedavi mi? Hem de nasıl! En az iki kere. Kilit altında tutulacak kadar deli olmayıp, başkalarına hayatı zehir edecek kadar normal sayılabilenlerden biri. Neden dayakla gözünü korkutmuyorsunuz? Ödleğin biridir, siz de tam tersisiniz galiba."

"Haklısınız. Tamam, düşünürüm, ama önce Jenny'yle konuşmayı denemeliyim."

"İyi şanslar, Greg."

Greg ertesi sabah -bir cumartesi günü- Jenny'ye gitmeyi aklına koydu, sabah evde bulamazsa, öğleden sonra gidecekti. Ancak Jenny gün boyunca eve gelmedi. Arabası Forester'ın kapısının önünde duruyordu. Oraya taşınsaydı bari, diye düşündü Greg. Forester'ın kapısını çalıp Jenny'yi sormaya cesaret edememişti. Jenny, pazar günü de evine dönmedi. Pazartesi sabahı işe gitmeden üstünü değiştirip, çiçekleri sulamak için uğradıysa bile Greg yakalayamamıştı.

10

Jenny pazartesi akşamı kapıdan içeri girer girmez, Robert Greg'le ilgili bir şey olduğunu anladı.

"Biraz önce Greg'le konuştum," dedi Jenny, çantasıyla naylon torbayı kapının yanındaki iskemleye bırakırken.

Robert paltosunu çıkarmasına yardım edip dolaba astı. "Sana mı geldi" diye sordu. Jenny'nin iş çıkışında evine uğrayıp bir şeyler alacağını biliyordu.

"Beş buçukta geldi. Yine karına telefon etmiş. Karın senin psikopat olduğunu söylemiş, öyle dedi."

Robert inledi. "Jenny, bunu engellemek için ne yapabilirim? Artık karım değil, unutma."

"Neden bizi rahat bırakmıyorlar" diye sordu Jenny, Robert'tan karşılık beklermiş gibi.

"Greg başka ne söyledi?"

Jenny kırmızı kanepeye oturdu, omuzları sarktı, elleri kucağına düştü. "Birkaç haftada benden bıkacağını söyledi. Karın öyle demiş. Tanrım, neden *özel hayatımızı* didikliyorlar?"

Robert mutfağa gidip dolaptan buz çıkardı, küçük bir tabağa koyarak salona getirdi. "Bak Jenny, gerçekleri görmezlikten gelmeyelim. Ne de olsa dört gecedir burada kalıyorsun. Greg durumun farkında, kendince bir şeyler düşünmüştür herhalde. Bu evde manastır hayatı yaşandığına, senin burada, benim de üst katta yattığıma inanmasını bekleyemezsin, değil mi?"

"Bütün gün arabamın peşinde koştuğunu düşünmek bile kor-

kunç! Adresini bulana kadar seni de adım adım izlemiş. Postaneye sormuş!"

"Eh, bazı insanlar birilerinin izini sürmekten zevk duyarlar." Robert masadaki kutudan bir sigara aldı.

"Oysa onları hiç ilgilendirmez!"

Robert Jenny'ye baktı. "Senin birkaç gece burada kaldığını Nickie'ye de söylemiştir herhalde."

"Tabii," dedi Jenny.

Şaşırdığı belli oluyordu. Robert, düşüncelerinin yüzünden anlaşıldığını hissetti.

"Hayır, onları ilgilendirmez," dedi. "Hele Nickie'yi hiç."

Jenny yerinden kalkıp sigaralığa uzandı. Robert sigarasını yakışını izledi. Kaşlarını çatmış, bakışlarını yere dikmişti. Zararsız olduğuna inandığı oyuncağı elinden alınacak bir çocuk gibiydi. Cuma akşamı, ikinci kez birlikte akşam yemeği yerlerken, "Robert, hafta sonunda sende kalabilir miyim" diye sormuştu. "Sana yemek yaparım, çalışacaksan rahatsız etmem." Hayır diyecek olursa, Jenny için hafta sonunun geçmek bilmeyeceğini anlamıştı. Üstelik uygun bir bahane de gelmemişti aklına. Özgür bir erkek olduğuna göre, hafta sonunda evine bir kız davet etmek en doğal hakkıydı. Greg'in tehditlerinden Jenny'ye söz etmemişti gerçi, ama yine de sinirlenmişti. Şimdi Jenny'yi evine gönderse, Greg'den korkmuş gibi olacaktı. Yine de o hafta sonu boyunca birkaç kere yalnız kalabilmeyi istedi. Çalışırken rahatsız edilmemişti gerçi, ama Jenny'nin sadece sevdiği insan için yaşayan bir kız olmasından, bu hayata çabuk ayak uydurmasından korkmuş, hayır demediğine pişman olmuştu. Bu akşam da alttan aldığına kızıyordu, çünkü akşamları birlikte geçirmek Jenny için alışkanlık haline gelmişti. Cumartesi gecesini düşündü. Yemekten sonra Jenny kırmızı kanepeye uzanmış, o da koltuğa oturmuştu. Şöminedeki ateş ağır ağır yanıyordu. Jenny istediği için ışığı söndürmüştü. Jenny sırtüstü yatıp tavana bakarak, "Robert," demişti, "şu anda çok mutluyum. Öyle mutluyum ki ölebilirim."

"Beni sevebileceğini sanıyor musun" diye sormuştu biraz sonra da.

Şu anda seni seviyorum, diye düşünmüştü Robert. Ama insanların genellikle birbirlerini sevdikleri gibi değil, Nickie'yi sev-

diğim gibi değil. "Bilmiyorum, Jenny. Olabilir. Söz vermek istemiyorum."

Uzunca bir sessizlik oldu.

"Söz vermekten korkuyor musun?" dedi Jenny.

"Evet. Sözcükler duygularımı değiştiremez, ama söz verip de tutamamaktan korkuyorum. İnsanlar birbirlerini seviyorsa, bu sevgi sözlerle derinleşmez, değişmez." Nickie'yi ve bütün sözlere, bütün sözcüklere rağmen her şeyin nasıl yıkıldığını düşündü. "Şu anda seni seviyor olsaydım bile bunu söylemezdim," dedi. "Seveceğime söz veremem. Günün birinde sever de söyleyemezsem bile gerçek değişmez. Sevgi ya vardır ya da yoktur."

Jenny kıpırdamadı. "Seni seviyorum, Robert," dedi, "gerisi vız gelir. Sadece bana karşı duygularını bilmek istiyorum."

"Bak, seninle birlikte olmak çok hoş. İnsan çalışırken bile senin yakında olmanı istiyor. Varlığından huzur duyuyorum." Daha fazlasını söyleyemedi.

"Başka?"

"Ama bu böyle devam edemez, Jenny. Her gece burada kalamazsın. Dedikodu çıkar. Greg olmasa bile komşularım Kolbe'ler çıkarır. Evli olmadığımı biliyorlar. Arabanı kapıda görecek ve yirmi üç yaşında, son derece güzel bir genç kız olduğunu fark edecekler. Sonra senin arkadaşların, Tesser'lar falan. Bir kere çekiştirmeye başladılar mı Her akşam görüşmemeliyiz, Jenny. Greg'i de her akşam görmüyordun, değil mi?"

"Greg'i sevmiyordum ama," dedi Jenny kuru bir sesle. Sigarasının külü yere düşmüştü. Fark edince sehpaya uzanıp sigarayı tablaya bastırdı.

Robert, kısa ceketli siyah tayyör içindeki incecik bedeni tepeden tırnağa süzdü. Fazla uzun boylu olduğuna inandığı için topuksuz ayakkabı giydiği halde zarif, hatta güzeldi. Cuma akşamı çok eski dediği -tam dört yıllık- bu siyah tayyörle gelmiş, Robert'ın hoşuna gittiği için bu akşam yine aynı şeyi giymişti.

"Tamam, her akşam görüşmeyelim öyleyse," dedi üzüntüyle. "Yalnız kalmak istediğin zaman da seni rahat bırakırım, ama kesinlikle Greg yüzünden değil. Sadece ikimiz de öyle uygun gördüğümüz için. Örneğin yarın akşam gelmeyeyim istersen. Çarşamba günü gelirim."

Robert gülümsedi. "Tamam."

Jenny gülüşüne karşılık vermedi.

"Bu akşam dışarıda yemek yiyelim mi?"

"Çorba yaptım ya, unuttun mu?" Yerinden kalkıp iskemlenin üzerindeki büyük çantaya doğru ilerledi.

Robert çorbayı unutmuştu. Jenny bir gece önce, bütün malzemenin evde olduğunu söyleyerek çorbanın ön hazırlığını yapmak üzere evine gitmiş, geç saatlerde dönüp geceyi Robert'ta geçirmişti. O gün de işten çıkınca önce eve gidip çorbayı pişirmiş, gelirken yanında getirmişti. Şimdi mutfakta akşam yemeğini hazırlıyordu: Pırasalı patates çorbasıyla büyük bir kâse yeşil salata. Sanki yıllardır evliydiler.

Robert yazı masasından bir kartpostal aldı. "Sarı karınlı bir parmak emen görmek ister misin?" Mutfağa girdi.

"Sarı ne?" Jenny'nin alnındaki kırışıklıklar kayboldu. Kartı eline alıp baktı, gülmeye başladı. "Bu garip kuşu da nereden buldun?"

"Her gün penceremin önüne tünüyor. Bak, bu da bir başkası, çamaşır ipi kuşu. 'Ahi! Ahi!' diye ötüyor, tıpkı çamaşır iplerinin paslanmış makaraları gibi."

Robert, ipe asılı minik pantolon ve gömleklerin arasına iki kuş çizmişti.

"Bunu biliyorum," dedi Jenny. "Sesini duydum, ama kendini görmedim."

Robert güldü. Jenny kuşlarını sanki gerçekten varlarmış gibi ciddiye almıştı.

"Başka var mı" diye sordu Jenny.

"Hayır, ama yaparım. Çorbanın kaynaması mı gerekli?"

"Aaay, hayır!" Jenny ocağı kapayıp tencereyi geriye itti. "Yemek hazır, şimdi sofrayı kuralım."

"Ben yaparım."

Jenny sofrada salatadan üç porsiyon aldı, Robert çorbayla birkaç dilim tereyağlı ekmek yedi. Yemekten sonra şöminenin başında kahveyle konyak içtiler. Robert, koltukta arkasına yaslanarak, sessiz ve düşünceli bir tavırla oturan Jenny'e baktı; yüzü elbisesinin siyah rengiyle ve odadaki gölgelerle çevrelenmişti. Mutlu muydu? Yoksa üzgün müydü? Ani bir hareketle yerinden kalktı, Jenny'nin omzuna hafifçe dokunup yanağından öptü.

"Bu akşam biraz keyifsizdim, özür dilerim," dedi.

Jenny, gözlerini açtı, ciddi bakışlarını Robert'a çevirdi. "Keyifsiz olan sen değildin, olsa olsa bendim."

Yerinden kıpırdamamış, kollarını koltuğun kenarından kaldırmamıştı. Böylesi daha iyi, diye düşündü Robert, zira yanağından öpmek dostluk öpücüğü anlamına gelse bile öptüğüne çoktan pişman olmuştu. Jenny gözlerini ondan ayırmıyordu. Sigarasını şömineye atıp, sofrayı toplamaya başladı. Bulaşıkları yıkamak üzere musluğa su doldururken, Jenny sevimli bir gülümsemeyle elini sallayarak çekilmesini işaret etti. Önlüğü beline bağlayıp, kollarını ıslatmamaya dikkat ederek bulaşıkları yıkadı. Robert yıkananları kurulamaya başladı. Huzurluydu, dertlerini unutmuştu. Greg artık önemsiz ve biraz da aptal görünüyordu. Ancak Jenny onu önemsediği takdirde değer kazanır, diye düşündü, oysa Jenny de onun hayatından çıkmasını istiyordu, işte bu kadar. Jenny'yle ikisi özgür insanlardı. Jenny'nin yüzünü çevreleyen yumuşacık saçlarına baktı. Bir tutamı, kulağının arkasındaki tokadan kurtulmuş, yüzüne düşmüştü. Yanağından yine öpmek geldi içinden. Jenny lavaboyu sildi, doğrulup önlüğünü çıkardı, masaya bıraktı ve ona doğru kollarını açtı. Dudakları birleşti, sıkıca birbirlerine yapıştılar. Jenny'nin dilinin ucu kendi diline değince yakıcı bir elektrik akımına kapılmış gibi titredi Robert. Nickie'den daha uzun, daha ince olan ve farklı bir parfüm kokan bu yabancı, sıcak bedene iyice sarıldı. Nickie'den sonra kollarıma aldığım ilk dişi, diye düşündü. Derken bir anda Jenny'nin kollarından sıyrıldı ve salona doğru yürüdü. Arkasından baktığını hissediyordu. Şöminenin önünde ayakta durup gözlerini alevlere dikti, sonra pikabı açıp eline geçen ilk plağı koydu.

Gece kalmasını istemiyordu, oysa Jenny'nin geceyi orada geçirmeye kararlı olduğunun da farkındaydı. 'Jenny, az önce konuştuklarımızı düşünürsek ...' demeye cesaret edemedi. Daha da kötüsü, istese onu rahatlıkla yukarı çağırabilir, onunla yatabilirdi. Her şey son derece basit, doğal ve sorunsuz gelişebilirdi. Ama bir yandan kötü de olabilirdi. Bu gece olabileceklerden sonra belki bir daha Jenny'yle yatmak istemeyecekti. Hem belki Jenny de hayal kırıklığına uğrayacaktı. Ne düşünüyordu acaba? Gerçekleşmesi mümkün olmayan ne hayaller kuruyordu? Belki de pazar akşamı

aynı evde gecelemekten söz ederken dediği gibi, "her gece, her gece" sevişmek isteyecekti. Hayır, buna fırsat vermemeliydi, Robert. Jenny ertesi gün gelmeyecekti, iyi bir başlangıç, dedi kendi kendine. Olmaması gereken bir ilişkinin sonu böylece başlamış olacaktı.

Tıpkı ilk gece olduğu gibi, elleri sabahlığının cebinde, ayakta durmuş, Jenny'ye bakıyordu. O zaman duş yaptıktan sonra uslu bir çocuk gibi yatmıştı Jenny, oysa şimdi soran, bekleyen gözlerle Robert'ı süzmekteydi.

"İyi geceler, Jenny."

Jenny, hoşuna giden bir şey duymuş gibi hafifçe gülümsedi. "Alnıma bir öpücük yok mu? Ya da yanağıma?"

Robert gülerek, dönüp sigara paketini aramaya başladı. "Hayır." Paketi buldu, bir sigara yakıp ağır adımlarla merdivenlerden yatak odasına çıkmaya başladı. Yarı yolda durdu, bir daha 'İyi geceler' dilemek için tam arkasına dönecekken, ağzını açmasına fırsat kalmadan adını duydu.

"Ben ..." diye söze başladı Jenny. Ellerini başının altında kavuşturmuş, canı acıyormuş gibi gözlerini kapamıştı. Biraz sonra gözlerini açtı, "Çok mutluyum, Robert," dedi. "Senin için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Şu anda aklıma gelmiyor, sağol."

"Hiçbir şey yok mu? Sana bir kazak örsem?"

Robert başını iki yana salladı. "Bir şey yapabilirsin. Tanıdığın doktor varsa bana uyku ilacı reçetesi yazdır. Seconal kullanıyorum."

"Tabii yaparım. Tabiiii."

"Bugüne kadar doktora gitmeye üşendim. Sağol, Jenny, haydi, iyi geceler."

"Sana da."

Yukarıya çıkıp yatağa girer girmez ışığı söndürdü. Jenny'nin ışığı yarım saat kadar daha yandı. Robert, eczanede reçetesiz satılan hafif bir uyku hapından iki tane yutmuş, etkisini görememişti. Daha güçlü bir ilaca ihtiyacı olduğu gecelerden biriydi, bu.

11 Robert, bütün salı akşamını, henüz uygun bir ad bulamadığı silindirik bir makine parçasını Langley Aeronautics'te üretilmeye uygun bir biçimde tasarımlayarak geçirdi. Fabrikada, her helikopterin standart transmisyon bölümlerinden biri olan benzeri bir parçanın döküm kalıbı bulunuyordu. Yeni kalıp yaptırmak oldukça pahalıya çıkacağından, Robert'ın şefi Bay Jaffe'yle şirketin genel müdürü Bay Gerard, bambaşka bir işlevi olan yeni silindirin eski kalıba uyabilecek biçimde çizilmesini istemişlerdi. Robert, parçalardan ikisini bir yana bırakıp kalan üçünü bir araya getirerek, kalıp giderlerini düşürmeyi önermiş, ama Gerard bu fikri pek beğenmemişti. Kullanılmadan önce denenmesi gerekecek yeni bir kalıba yatırım yapmaya yanaşmıyorlardı. Yoksa Robert'ın buluş yeteneğini sınamak, böyle bir sorunla başa çıkıp çıkamayacağını mı görmek istiyorlardı? Şirketin bu tutumuna canı sıkılmakla birlikte, proje ilgisini çekiyordu; yeterince uğraşırsa çözebileceği bir oyun, bir bilmece gibiydi. Masasının üzerindeki projeleri transmisyonun çizimleriyle defalarca karşılaştırıp, her seferinde aynı çözümsüz sorunla karşı karşıya kalmıştı. Sanki bunun ne önemi var, diye düşündü. Langley Aeronautics'in helikopterlerine yenilik getirmek ya da buluşu karşılığında maaşına zam almak o kadar önemli miydi? Hayır. Bir süre önce helikopter parçalarını incelerken aklına gelmişti bu fikir. Nickie'nin *'Hiç yükselme hırsın yok!'* diyen sesi kulaklarında çınladı. Haklıydı kuşkusuz. Robert, üniversitedeki son yılında rastlantı sonucu endüstri tasarımı mühendisi olmaya karar vermişti. Makine mühendisliği okumuştu, endüstri makineleri yerine birçok başka dalda uzmanlaşabilirdi. Hiçbiri ilgisini çekmemişti. Bu ilgisizliğini bir hata, bir karakter eksikliği olarak görüyordu. Belki günün birinde daha yıllarca okumasını gerektirecek bir mesleğe ilgi duyacaktı. Ondan önce kim bilir kaç kişi, hayatının gayesini ancak otuzundan sonra bulmuş, en azından kendi uzmanlık alanında çalışmaya bu yaşta başlamıştı.

Telefonun sesiyle başını kaldırdı, gözlerini kısıp saate baktı. On buçuğu beş geçiyordu. Jenny iyi geceler dilemek istiyor herhalde, diye düşündü. Bütün gün ses çıkmamıştı.

"Alo?" dedi.

"Telefon numaran devlet sırrı galiba, canım," dedi Nickie.

"Hm, hm. Kimden aldın?"

"Greg'den. O da hasta annenden bir haber vermesi gerektiğini söyleyip santraldan öğrenmiş." Nickie güldü. "Beceremeyeceğini bile bile neden numaranı gizli tutmaya kalkışıyorsun? Ne sanıyorsun kendini? Önemli biri falan mı?"

"Nickie, işim var. Ne istiyorsun?"

"Akıl vermek için arıyorum," dedi Nickie küçümseyen bir tavırla. "Bay Wyncoop sana fena halde kızmış, doğrusu anlayış göstermemek elde değil. Kız arkadaşını, nişanlısını elinden almışsın! Neredeyse kızın olabilecek yaştaymış, öyle duydum."

"Aman Tanrım, Nickie, neden hâlâ takaza etmekten vazgeçmiyorsun?"

"Senin iyiliğin için söylüyorum bunları." Sesinde öfke vardı. "Bay Wyncoop şakaya gelmeyen biri. En iyisi bir an önce kızın yakasını bırakman. Üstelik onunla yatmışsın da. Ulu Tanrım!" dedi nefretle.

"Bak, Nickie, unutma ki biz artık evli değiliz. Ne yaptığım seni hiç ilgilendirmez ..."

"Sana yardım etmek istiyorum. Bence iş işten geçmeden kızın peşini bırak."

"İş işten geçmeden ne demek?"

Nickie güldü. "Yani aklın başına geldiğinde çok geç olacak demek istiyorum. Anladın mı? Sağlığına da dikkat et demek istiyorum."

Gülme sırası Robert'a gelmişti. "İlginç doğrusu."

"Aman, sen aptalın birisin zaten. Budala!"

"İyi geceler, Nickie." Robert biraz bekledi, karşıdan ses çıkmayınca telefonu kapadı.

Tekrar yazı masasının başına döndü, ama projeler gözlerinin önünde bulanıklaşmaya başlamıştı. Allah kahretsin, dedi kendi kendine, gözümü korkutmasına izin vermeyeceğim. Jenny olmasa başka biriyle ilgilenecekti, kim olursa olsun. Nickie nasılsa bunu da öğrenecek, hemen telefona sarılıp dırdıra başlayacaktı. Kalemi fırlatıp yerinden kalktı.

Yatağa yattığında hâlâ bunları düşünüyordu. Nickie telefonu tabii ki Greg'den öğrenmişti, kimden aldığını sorması bile gerekmezdi. İşin şaşırtıcı yanı, Camelot apartmanındaki numara gibi bunu da haftalar önce kendi çabasıyla bulmamış olmasıydı. Yeni

evliliği de onu oyalayamıyor, yeterince tatmin etmiyordu demek. Bir ay kadar önce Ralph'la evlendiğini *New York Times*'ın pazar ilanlarında okumuştu Robert. New York'un kuzeyinde, Ralph'ın vaftiz edildiği kilisede evlendiklerini hatırladı; Ralph Jurgen gibi birinin, bir reklamcının, kilise seçiminde bu kadar duygusal davranmasına şaşırmıştı. Ama Ralph'ı pek az tanıyordu. Bir iki kere evde karşılaşmışlar, Ralph Nickie'yi aradığında bazen telefona Robert çıkmış, birbirlerine saygılı davranmışlardı, hepsi o kadar.

Telefon tekrar çaldı, Robert yataktan kalkıp kaşlarını çatarak ahizeye uzandı.

"Alo, Robert," dedi Jenny. "Dostlarım Tesser'larla tanışmak ister misin diye soracaktım. Çarşamba akşamı yemeğe çağırmak istiyorum. Pek şeker insanlar. Sen de gelir misin?" Önceden çalışmış gibi sakin ve tatlı konuşuyordu.

Robert gözlerini kıstı. "Jenny, çarşamba günü gelip gelemeyeceğimi bilemiyorum. Silindiri henüz bitiremedim. Aslında bu hafta evden çıkmak istemiyordum."

"Ya cuma? Cuma daha uygun, biliyorum, çünkü ..."

"İyi ya, cuma olsun."

"Saat yedide, tamam mı? İşinden alıkoyduğumun farkındayım, daha fazla konuşmayacağım. İyi geceler, Robert."

Cuma akşamı Tesser'larla tanıştı. Dick Tesser otuz yaşlarında, zayıf, uzun boylu, siyah saçlı, gür bıyıklı bir adamdı. İnşaat şirketi sahibiydi. Karısı Naomi ufak tefek, sarışın, canlı ve neşeli bir tipti. Jenny'yi pek seviyor, ona kendi kızıymış gibi davranıyordu. Robert, Tesser'ların kendisini beğendiklerini ve Jenny'ye 'uygun' bulduklarını hissetti, gerçi o akşam pek konuşmadı, ama Tesser'ların, Jenny'nin daha önce anlattıklarından olumlu sonuçlar çıkardıklarını anlamıştı. Robert'la Dick, birbirlerine işleri hakkında nazik sorular sordular, bunun dışında Tesser'ların evinde soğuktan patlayan su borularından, ailenin üç çocuğundan söz edildi.

Birlikte salonda oturup kahve içerlerken, "Seni son görüşümüzden beri Greg birkaç kere telefon etti," dedi Dick Tesser Jenny'ye.

"Öyle mi?" dedi Jenny.

"Dick, bu konuyu açmamız şart mı?" diye atıldı Naomi.

"Evet," dedi Dick. "Bu akşam Bay Forester'la tanıştığımıza

göre tam sırası. Greg sizden hep Bay Forester diye söz ediyor," dedi Robert'a ciddi bir tavırla. Dick yemekte içkiyi fazla kaçırmıştı.

"Greg şu sıralarda biraz dengesiz." Naomi omuz silkip Robert'a gülümsedi. "Anlayış göstermek gerek."

"*Sizi* rahatsız ettiğine üzüldüm," dedi Jenny.

"Senin üzerindeki etkimizi kullanmamızı istiyor," diye devam etti Dick. "Seni kukla gibi parmağımızda oynatabileceğimizi sanıyor. En az üç dört sefer aradı, değil mi, sevgilim?"

"Evet, ama olayı gereğindan fazla büyütmeyelim, Dick." Naomi kocasına susmasını işaret ettiyse de, beriki oralı olmadı.

"Bence bir erkeğin rakibini saf dışı bırakmak için kötülemesi hoş değil," diyerek tekrar konuya girdi Dick. "Doğrusu Greg'in nesi varmış, merak ediyorum. Sıradan bir işi olan sıradan bir genç adam. Tabii ki kıskanıyor. Belki de Bay Forester'ın işini kıskanıyordur."

Naomi güldü. "Sadece bu mu? Pek emin değilim."

Robert, gözlerini yere çevirmiş, konunun bir an önce kapanmasını bekliyordu. Jenny'nin de sıkıldığı yüzünden anlaşılıyordu.

"Suç benim," dedi Jenny. "Çünkü Greg'e söz vermiştim. Acele ettim."

"Hangimiz olacakları önceden görebiliriz ki, yavrum," dedi Naomi. "Hepimiz hata yapıyoruz."

"Greg kendine cici bir kız bulsa, örneğin eczanede çalışan birini falan ..."

"Yeter artık, Dick," diye söze girdi Naomi. "Jenny'yle araları iyiyken onu pekâlâ da beğeniyordun, şimdi kötüleme."

"Tamam, tamam. Ama bana ne dediğini biliyorsun. Hiç de hoşuma gitmedi doğrusu, hepsi bu." Dick içkinin etkisiyle inatçı bir çocuk gibi karısına baktı.

"Ne dedi" diye sordu Jenny.

"Dick, bu konuyu kapasak ..." dedi Naomi.

"Evinin çevresinde dolaşan bir heriften söz etti," dedi Dick Jenny'ye. "Bir ara dışarıdan garip sesler duyuyormuşsun. Bay Forester'la tanıştıktan sonra sesler kesilmiş. Greg, bundan bahçede dolaşanın Bay Forester olduğu sonucunu çıkarmış." Dick kaşlarını çatıp sözlerinin etkisini göstermesini bekledi.

Kısa bir sessizlik oldu. Ardından Jenny, "Söyledikleri doğru değil!" dedi.

"Biz de inanmamıştık zaten," diyerek yatıştırdı Naomi.

Dick Robert'a baktı. "Greg, kuşkularına kanıt olarak Bay Forester'ın New York'taki eski karısıyla yaptığı telefon görüşmelerini sıraladı," dedi Jenny'ye dönerek. "Kadın, Bay Forester'ın tımarhanelik olduğunu söylemiş."

Jenny'nin fincanı tabağında tıngırdadı, neredeyse düşecekti. Jenny ayağa kalktı. "Doğru değil, Dick. Bunları bana neden anlatıyorsun?"

Dick şaşırmıştı. "Tamam, Jenny. Özür dilerim. Seni üzmek istememiştim. Neden anlattığıma gelince, çünkü ... çünkü ..."

"Yeterince gevezelik etmedin mi" diye sordu Naomi.

Robert, Jenny'nin tepkisinin Naomi'yi de şaşırttığını fark etti. Jenny, dokunsalar ağlayacakmış gibi soluk soluğa kalmıştı.

"Çünkü birincisi, bunları bilmende yarar var diye düşündüm," dedi Dick. "Hem senin hem de arkadaşının. Bizimki gibi küçük bir kasabada böyle hikâyeler çabucak yayılır. Hem kasaba küçük hem de insanlar son derece meraklı! İkincisi, ... Bay Forester'ın ne bunu yapacak bir insan ne de tımarhanelik bir deli olduğu bir bakışta anlaşılıyor zaten."

"İkinci nedeni kendine saklasaydın daha iyi olurdu," dedi Naomi. "Görünen köy kılavuz istemez, sevgilim."

Dick Tesser karısına baktı, sinirli bir gülümsemeyle, "Haklısın," deyip arkasına yaslandı.

"Robert," dedi Naomi, "Greg'in elinden kaçırdığı üçüncü kız bu, üzüntüsünü anlayışla karşılamak gerek. Philadelphia'da öteki kızlardan biriyle tanıştım. Aralarında verilmiş herhangi bir söz olmadığı halde, başkasıyla evlendiğinde, Greg'in öfkeden kudurduğunu anlattı."

Robert Naomi'ye göz atıp bakışlarını yine elindeki kahve fincanına dikti. "Bunca tatsızlığa neden olduğum için üzgünüm," diye mırıldandı. Naomi'nin gözlerini üzerinde hissediyordu. Dick de bakışlarını Robert'tan ayırmamıştı. Hem de uzun süredir. Ondan ne bekliyorlardı? Gülmesini mi? Sıradan bir şeyler söylemesini mi? Acaba Jenny iyiden iyiye coşup, Tesser'lara nişanlandıklarını falan mı söylemişti?

Sessizliği bozan Jenny oldu. "Kahve isteyen var mı?"

"Kocam bir fincan daha içse iyi olur," dedi Naomi.

Tesser'lar biraz daha oturdular; konuyu değiştirip, değiş tokuş sistemiyle hayatını kazanan Pennsylvania'lı Hollanda kökenli çiftçi komşularından söz ettiler. Konuklar giderken Robert, Jenny'yle bir süre yalnız kalabilmesi için bu kadar erken kalktıklarını tahmin etti.

"Seconal'i aldım," dedi Jenny. "Yukarıda, hemen getireyim."

Robert bir sigara yakıp salonda tur atmaya başladı. Jenny'nin pikabının altındaki rafta, dürülüp kaldırılmış, şişe takılı beyaz bir yün gördü. Saç örgüsü desenli bir kazaktı bu. Jenny geçenlerde ona bir kazak örmeyi önermişti. Robert, birlikte olmadıkları zamanlarda Jenny'nin kim bilir kaç saatini ona kazak örmeye ayırdığını düşünüp, hafifçe gülümsedi.

"İşte. Doksan miligramlık. Fazla mı gelir dersin?"

Robert güldü. "Eh, galiba en güçlüsü doksanlıklar, ama fark etmez, ikiye bölerim." Kırmızı haplarla dolu şişeyi aldı. "Sağol, Jenny, iyi ki aldın. Borcum ne kadar?"

"Borcun falan yok."

Böyle olacağını tahmin etmişti. Cebinden cüzdanını çıkardı. "Olmaz öyle şey. Şu beş doları al. Yeter mi?"

"Alamam, o kadar tutmadı."

Robert yaklaşıp parayı avucuna sıkıştırmak ister gibi yaptı.

Jenny, elini yakalayıp bir an sıkıca sarıldı. Robert elini çekince utanarak parayı masanın üzerine bıraktı.

"Tesser'ları nasıl buldun?"

"Çok sevimli."

"Dick içkiyi fazla kaçırınca dalaşmaya başlar. İkisi de seni beğendiklerini söylediler, dışarıdaydın o sırada." Robert sustu.

"Onları bir gün de sana davet edelim mi?"

"Tabii. Neden olmasın?"

"Otursana."

"Artık gideyim, Jenny. Yemek çok nefisti, eline sağlık."

Jenny bu beylik komplimana sevinmişti. "Yeni bir dana şnitzeli tarifi," dedi. "Geçenlerde okumuştum."

Robert dolaptan paltosunu çıkardı.

"Ne zaman görüşeceğiz" diye sordu Jenny. "Yarın akşam mı?"

Bütün günü onsuz geçirmekle fedakârlık yapmış gibi sormuştu. Ertesi gün cumartesiydi.

"Nielson'lara davetliyim," dedi Robert. Jenny'nin hayal kırıklığı yüzünden okunuyordu. Neden beni de götürüp götüremeyeceğini sormadın, der gibiydi.

"Onlarla tanışmak isterdim," dedi.

"Tanışırsın. Bir akşam bana çağırırız. Haydi, hoşça kal, yarın telefon ederim." Jenny'nin sağ elini tuttu, aceleyle sıkıp kapıdan çıktı.

Robert birkaç gün sonra Nielson'ları yemeğe çağırdı, Jenny fırında kuzu budu yaptı. Hoş bir akşam geçirdiler. Nielson'lar Jenny'yi beğenmiş, Robert'ın uygun birini bulduğuna sevinmişlerdi. Artık bundan sonra evlerine Robert'la birlikte Jenny'yi de davet edecekleri kesindi. Robert Jenny'ye, Tesser'larla birlikte geçirdikleri akşamdan ya da yalnız oldukları zamandan daha fazla ilgi göstermiyordu; ama Jenny'nin sevgi dolu bakışları onun davranışlarını bastırmaktaydı. Nielson'lar, ikisinin de birbirlerine sırılsıklam âşık olduğu sonucunu çıkaracaklardı. Robert birkaç gün sonra şirkette Jack Nielson'la konuşurken, Jenny'yle aralarında bir ilişki olmadığını, sadece birkaç kere görüştüklerini söyledi.

Robert aynı hafta içinde silindirik parça sorununa bir çözüm bulup, çizimlerini Bay Jaffe'ye götürmüş, şefi konuyu görüşmek üzere cuma günü üretim mühendislerini toplantıya çağırmıştı. Robert'ın Langley Aeronautics'teki yeri giderek sağlamlaşıyordu, kısa sürede Philadelphia'daki merkeze tayin edileceğini umuyordu. Jenny'yle aralarında yeni sorunlar çıkmasını böylece engellemiş olacaktı. Ortadan kayboluverecekti birden. Philadelphia'ya iki saatlik yol olduğuna göre, ayrıldıktan sonra arkadaş kalsalar bile herhalde eskisi kadar sık görüşmeyeceklerdi. Arkadaş sözü Jenny'ye pek uygun sayılmazdı; Robert, Philadelphia'ya taşındıktan sonra Jenny'nin çok yalnız kalacağını, hatta belki büsbütün bezip, ilişkiyi tümüyle keseceğini tahmin ediyordu. Bu yüzden davranışlarına büsbütün dikkat etmeye başlamıştı. Artık ne küçük öpücüklere, ne de el tutuşmalara izin veriyordu.

Robert Philadelphia'dan söz ederken Jenny üzüntüsünü belli etmiyordu. Akşam geç saatlere kadar Robert'ta kaldığı günlerde bile geceyi orada geçirmek için en ufak bir girişimde bulunmuyordu.

Görünüşe göre haftada iki kere buluşma kararından memnundu. Ancak Robert, eskiye oranla daha seyrek görüşmelerinin Jenny'de gerginlik yarattığını, birlikte geçirdikleri her dakikanın tadını çıkarmaya çalıştığını fark etmişti. Bir akşam, Rittersville'deki bir restoranda, sıradan, hatta kötü sayılabilecek yemeği yedikten sonra Jenny, durup dururken "Şimdi şu kahvede zehir olsaydı, hiç düşünmeden içerdim. Sen koymuş olsan bile," dedi.

Robert önce ne dediğini anlamadan baktı, ardından gülmeye başladı. "Bana soracak olursan, zehirden beter zaten."

Jenny gülmedi. "Senin yanındayken o kadar mutluyum ki. Ölüm; mutluluğun hiç bitmemesi, sonsuza kadar sürmesi olurdu."

Robert güç durumda kalmıştı. Bu açıklamayı saçma birkaç sözle geçiştirmek istemiyordu, ama aynı ölçüde ciddi bir karşılık bulamadı. Sıkıcı, üstelik de gereksiz bir sessizlik oldu. "Jenny, ölümden konuşmasak olmaz mı? Gerçi ölüm korkunu yendiğini söylemiştin, ama ben aynı durumda değilim. Benim için ölüm hâlâ sinir bozucu bir konu."

"Özür dilerim, Robert."

"Boşver. Senin gibi genç bir kızın durmadan ölümden söz etmesi çok saçma. Merak etme, bir gün hepimizin başına gelecek, ama daha değil. Bizim daha vaktimiz var." 'Bizim' dediğine pişman olmuştu, gözlerini kaçırdı.

"Ölümden söz ettiğim için özür dilemedim, seni bu kadar etkilediğine üzüldüm. Ama seni anlıyorum. Bir ara etkisinden çabuk kurtulamayacak kadar çok yaklaşmışsın ona. Aslında ölüm uykuya benzer. Byron da öyle söylemiş. Uykuyla ölüm kardeştir demiş."

Robert içini çekti.

İki Mayıs günü, Arrobrit şirketinin -Langley Aeronautics'in Philadelphia'daki merkez kuruluşunun adıydı bu- genel müdürü Ernest Gunnarote tarafından imzalanmış bir mektup aldı. Merkezin teknik bölümünde çalışması teklif ediliyordu. Robert, haziran başında Langley'den ayrılmaya karar verdi, kira kontratı sona ermeden evi devralacak birini aramaya başladı. Gitmeden Jenny'ye kolye ya da broş gibi değerli bir armağan vermek istiyordu; Langley ve Rittersville'deki gösterişsiz kuyumcuların vitrinlerine baktı. Jenny'nin ayrılık hediyesi olarak beyaz kazağı vereceğinden emindi.

12 Robert ıslık çalarak eğreti merdivenden tavan arasına çıkmaya başladı. Merdiveni üst basamağından tutup dayadığı kirişten çekti; kayacak olursa, kirişe tutunacaktı. Yerden beş metre yükseklikte, boşlukta asılı kaldığını gözünün önüne getirebiliyordu, ama merdiven kaymadı. Yukarı çıkıp bavullarını buldu. İçindekiler artık hiç ilgisini çekmiyordu: bir çift eski çorap, yırtık bir gömlek, Nickie'yle New York'ta gördükleri bir müzikalin programı. O akşamı çok iyi hatırlıyordu, ama programı neden sakladığını çıkaramadı. Öteki bavulda keten elbisesini buldu. Yakında havalar iyice ısınınca giyebilirdi artık. Bavulları yukarıdan kırmızı kanepenin üzerine attı. Sadece on altı günü kalmıştı. Daha Philadelphia'ya gidip ev aramaya bile başlamamıştı, ama bavulların her an gözünün önünde durmalarını ve böylece ona, oradan taşınacağını hatırlatmalarını istiyordu.

Merdiveni kanepenin arkasındaki dolaba kaldırdı. Kalem ucunu, çini mürekkebini ve ağaç resimleri yaptığı resim defterini çıkarıp, mürekkep şişesini pencerenin kenarına koydu. Camın önündeki salkımsöğüdü ne zaman olsa çizebileceğini düşünerek sona bırakmıştı. Resim defterindeki otuz ikinci ağaç olacaktı. Sayfanın sağ üst köşesine ağacın türünü yazdı. Adı *Salix nigra*'ydı. Ağacı çizdikten sonra çekmeceden boş bir kartpostal çıkardı, üzerine sırıtan, tombul bir kuş resmi yaptı. Kuş, kapının önünde, paspasta durmuş, kanadının altına bir bavul sıkıştırmıştı. Sağ üst köşeye küçük, okunaklı kitap harfleriyle metni yazdı:

"TEPEDEN İNME KONUK KUŞU" (*Stat semper*)
BULUNDUĞU YER: Zengin evleri
RENGİ: Göğsü kırmızı beyaz noktalı; kanatları kırmızı üzerine mavi desenli; siyah çatal kuyruklu
ÖTÜŞÜ: *"Ben geldim! Ben geldim!"*

Onuncu ya da on ikinci kuş resmiydi bu. Jenny postadan çıkan her karta çocuk gibi seviniyordu. Bunları ipek kaplı, küçük bir albümde toplamaya başlamıştı. Robert, daha önce çizdiklerinin çoğunu unutmuştu, yalnız gümüşgırtlağı, eğri bacaklı koşucuyu, bir de Jenny'nin en çok sevdiği çamaşıripi kuşunu hatırlıyordu.

Saat altıyı çeyrek geçiyordu. Yedi buçukta Jenny'yle, ilk ran-

devularından beri gitmedikleri Jasserine Chains'de buluşacaklardı. Robert duş yaptı, saçlarını yıkadı, temizleyiciden yeni aldığı elbisenin pantolonuyla beyaz bir gömlek giyerek, annesine mektup yazmak üzere daktilosunun başına geçti. Önce yakında Philadelphia'ya taşınacağını anlattı, bir önceki mektubunda durum henüz kesinleşmediği için yazmamıştı. Bunun hem terfi hem de zam anlamına geldiğini açıkladı. Annesine bir mektubunda Langley'deki tanıdıkları arasında Jenny'den de söz ettiğini hatırlıyordu. Şöyle devam etti:

> Langley'den ayrılacağıma biraz da üzülüyorum, zira bu arada Nielson'larla ve bürodaki birkaç iş arkadaşımla dost oldum. Jenny Thierolf'u da özleyeceğim. Jenny çok hoş bir insan. Benden epey genç görünüyor, ama yirmi üç yaşında. Hiçbir yapmacık tarafı yok, oysa basit biri değil. Buradaki kızlardan çok farklı.

Son derece resmî, boş, onun tarzına hiç de uymayan sözlerdi bunlar, ama Jenny hakkında yazacak başka bir şey bulamamıştı. Sonraki paragrafta kendini çok daha iyi hissettiğini, genellikle keyfinin yerinde olduğunu anlattı.

Robert, Cromwell'a gitmek üzere ırmak kenarındaki virajlı yola saptı. Gerçi kestirmeden de gidebilirdi, ama on-on iki kilometreyi sürat yapmadan rahatça gidecek vakti vardı. Sert geçen kıştan sonra asfaltta irili ufaklı çukurlar açıldığı halde bu karanlık yolu pek seviyor, farların ışığında ağaç dallarının her an değişen grisiyah gölgelerini görmek istiyordu. Dikiz aynasından arkasında bir araba olduğunu gördü, sollaması için biraz yavaşladı. Arkadaki de yavaşlamıştı. Robert hızını yine elliye çıkardı, bir sigara yakıp saate baktı, yediyi beş geçiyordu.

Geriden gelen araba iyice yaklaşmıştı, Robert yine yavaşladı. Arkadaki sollamak üzere ikinci şeride çıktı, ama yanından geçip gitmedi, Robert açık yeşil arabanın Greg'in Plymouth'u olduğunu fark etti. Greg'in eliyle işaret verip bir şeyler söylediğini gördü, ama ne dediğini anlayamadı. Greg onu sağa, ırmağa doğru sıkıştırarak, durmaya zorluyordu. Robert, hem arabalar neredeyse birbirlerine değeceğinden hem de Greg'in davranışına sinirlenerek, hesap sorabilmek için sağa çekip durdu. Greg de Robert'in önünde

aniden el frenini çekerek arabasını durdurdu. Robert kapıyı açıp indi. Sigarasını yere attı, yumruklarını sıktı.

"Eee, Bay Forester?" dedi Greg. "Jenny'ye mi gidiyorsunuz?" Yaklaşıp, bacaklarını açarak Robert'ın karşısına dikildi. Kendi arabasının farlarını söndürmüştü, ama Robert'ınkiler Greg'in yüzünü, çatık kara kaşlarını aydınlatıyordu.

Robert eğildi, Greg'in yumruğu sadece omzuna gelmişti. Yine de ırmağa doğru dimdik inen yamaçta dengesini kaybedip yere düştü. Greg tekrar davranmadan hemen yerinden kalktı. İkinci yumruk tepeden başına inmek üzereydi. Robert, Greg'in kolunu yakaladı, aşağıya çekip arkadaki ağaca doğru savurdu. Greg bu sefer öfkeyle saldırdı, elinin tersiyle Robert'ın ağzına sıkı bir tokat patlattı. İkinci darbe Robert'ın sol gözüne isabet etti, elleriyle dizlerinin üzerine kapaklandı. Yattığı yerde, Greg'in yüzüne tekme atmasını beklerken ona aradan en az bir dakika geçmiş gibi geldi. Tekmeye hazırlıklıydı, Greg'in ayağına yapışıp doğruldu, Greg çalıların dallarını çatırdatarak karanlık yamaçtan aşağıya düştü. Robert peşinden indi, Greg'in kafası olduğunu sandığı kara nokta tam da vurabileceği yükseklikteydi, sağ yumruğunu bütün gücüyle indirdi. Dallar yine çatırdadı, Greg çalıların arasından ırmağa kadar yuvarlandı. Robert dikkatli adımlarla peşi sıra yürüdü, Greg'in her an ayaklanıp tekrar saldırmasını bekliyordu, ama hafif bir hışırtıdan başka bir ses duyamadı. Sonunda bu sesi kendisinin çıkardığını fark etti. Ortalık zifiri karanlıktı. Robert ırmağı göremiyor, ama suyun sesini duyuyordu.

Greg birdenbire sol yanında bitiverdi, iki eliyle paltosunun yakasına yapıştı. Bütün gücüyle Robert'ı ırmağa doğru itmeye başladı. Robert, olayın artık dövüşten çıkıp, adam öldürmeye teşebbüse döndüğünü anladı. Kıyıda, dalları sulara sarkmış, cılız bir ağaç gövdesine tutundu, ama ayakları yere basar basmaz Greg soluk soluğa üzerine atıldı. Dişlerinin arasından tıslayarak nefes alıyordu. Robert'ın arkasındaki kayalardan inen suyun sesi gibi bir sesti bu. Robert eğildi, Greg bacaklarına saldıracağı için eğilmek de para etmeyecekti, ancak o sırada Greg'in ayağı kaymış olmalıydı, kara bir gölge gibi Robert'ın yanından hızla geçip suya düştü.

Robert çalılara tutunarak kıyıya inmeye çalıştı. Yamaç giderek

dikleşiyordu. Irmaktan yine suya düşen bir cismin çıkardığı ses, arkasından hafif bir inilti duydu. El yordamıyla Greg'in ayak bileğini yakalayıp çekti. Bir ayağıyla çamurlara, ötekiyle suyun içindeki kaya parçasına basarak, iki eliyle Greg'i paltosundan çekti ve sudan çıkardı. Greg'in ıslak saçları yüzüne değmişti. Ağır bedeni yere bıraktı, birkaç adım uzaklaştı.

Greg, dik yamaçta oturup inlemeye başladı. Robert yumruğunu sıktı Ama artık içinden vurmak gelmiyordu. Geri dönüp şaşılacak bir çeviklikle yamacı tırmandı. Yola doğru uçuyordu sanki. Arabanın motoru hâlâ çalışmaktaydı. Robert biraz geriye aldı, Greg'in arabasının yanından geçip yola devam etti. Sol köpekdişi ağrıyor, dudağı kanıyordu. Yol kenarında durdu, mendilini aramaya başladı. Köpekdişi kırılmıştı. Diliyle dişin sivri köşeli parçasını yokladı. Sol gözü gitgide şişmekteydi. Dikiz aynasına baktı, gözü pek komik görünüyordu. Daha da komiği, Greg'e karşı yenik düşmemiş olması, hatta bir anlamda galip sayılmasıydı. Onu sudan çıkarmasa herhalde boğulurdu, çünkü çok hırpalanmıştı. Neden o kahrolası ırmakta bırakmadım sanki, diye düşündü. Kan üst dudağından geliyordu. Kırık köpekdişinin yanındaki yarayı gördü. Birkaç saniyelik dövüşün bunca hasar vermesine şaşırıp kalmıştı. Yola devam etti.

Jasserine Chains'in loş ışıklı otoparkına girdi. Restorandan çıkmakta olan yaşlıca bir kadın Robert'ı görünce korkuyla bir adım geri çekildi. Girişteki şef garson şaşkın bakışlarla "Buyurun?" diyerek yaklaştı.

"Bir masa ayırtmıştım. Adım Robert Forester. Yedi buçukta. Biraz geciktim de."

Şef garson, heykel gibi bir yüz ifadesiyle hafifçe başını salladı. "Hayhay, Bay Forester. Kaza mı geçirdiniz, efendim?"

"Hayır," dedi Robert. "Hemen geliyorum." Halı kaplı merdivenlerden birinci kattaki erkekler tuvaletine çıktı.

Yüzünü yıkadı, kâğıt havluyu ıslatıp yumruklarındaki yaralara bastırdı, kravatını düzeltti. Gözünün şişmesine çare bulamamıştı, ama şimdi eskisinden daha iyi görünüyordu. Aşağıya inip paltosunu vestiyere bıraktı, kendinden emin bir tavır takınmaya çalışarak Jenny'yle buluşacakları bara girdi. Jenny şöminenin önünde oturuyordu. Robert'ı görünce hayretle başını kaldırdı.

"Merak etme, bir şey yok. Gel, şu masaya geçelim." İskemlesini tuttu.

"Ne *oldu?*"

"Greg. Hemen bir içki içsek." Garson yanıbaşında bitivermişti. Robert, Jenny'ye bir Manhattan, kendine de bir duble viski söyledi. şef garson içkilerle döndüğünde, masalarının ancak yirmi dakika sonra boşalacağını söyleyerek özür diledi. Robert önemli olmadığını, masa hazır olana kadar barda oturacaklarını söyledi.

"Greg mi? *Nerede?*"

Robert olanları anlattı. "İşin garibi, kavgayı o kazanmadı. Kimin kazandığını bilmiyorum. Onu neden sudan çıkardığımı da sorma. Öyle öfkelenmiştim ki kıyıda bırakıp gittim."

"Hayatını kurtarmışsın."

Robert güldü. "Yok canım. Orada su fazla derin değil galiba. Oldukça kayalık." Eğilip pantolonunun ıslak paçalarını çekiştirdi. Gözü iyice kapanmış, yanmaya başlamıştı. Biri, sıcak parmaklarla göz kapaklarını üst üste bastırıyordu sanki. Jenny'nin kadehine uzandığını görünce viski bardağını eline aldı. "Şerefine! Greg artık bizi rahatsız etmekten vazgeçer belki. Yoksa rakiplerini iki kere dövmek gibi bir alışkanlığı var mı?"

"Bence içeri atılması gerek," dedi Jenny.

Robert bu fikri pek gülünç bulmuştu. "Elbisen çok güzel," dedi. Jenny, Robert'ın ona siyahı yakıştırdığını biliyordu. Ona daha önce o akşam giymek üzere Rittersville'de gördüğü siyah elbiseyi alacağını söylemişti.

"Sahi mi?" Yüzü sevinçle aydınlandı. Utangaç bir tavırla kalçalarındaki kırışıkları düzeltti. Sonra birden ciddileşerek Robert'a baktı. "Dişini kırmış!"

Robert o sırada Jenny'nin saç tuvaletinin de değiştiğini fark etti. Eskisi gibi dümdüz taramamış, kulaklarını yarı yarıya kapatacak hafif bir topuz yapmıştı. Bu haliyle üç dört yaş daha büyük gösteriyordu. "Eh, ne yapalım, sadece bir diş," dedi.

Birer içki daha söylediler. Robert kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı. İyice rahatlamış, bedenini keyifli bir yorgunluk sarmıştı. Hiçbir yeri ağrımıyordu, gururlu bir şampiyon havasına girmişti. Jenny pek güzeldi; saçları pırıl pırıl ve yumuşacıktı, tır-

naklarına kırmızı oje sürmüş, dudaklarını özenle boyamış, üst dudağını olduğundan kalın gösterecek biçimde ruj kalemiyle çizmişti. Üst dudağının ince olmasına üzülür, Robert da buna pek gülerdi. Saymakla bitmeyecek kadar iyi yönleri vardı. Örneğin son derece sevecendi. Üst dudağının inceliğini kendine dert etmesini saf ve çocuksu buluyordu Robert. Jenny'nin peşi sıra restorana giderken, onun zayıfladığını fark etti. Bunu Jenny'ye söylememeye karar verdi, eleştiri olarak alabilirdi.

Sofrada Jenny, "Bu birlikte yemek yediğimiz son akşamlardan biri herhalde," dedi.

Robert alnını kırıştırdı. "Hayır. Neden?" İçinden gelen ani bir istekle masanın yanında bekleyen garsona bir viski daha sipariş etti, bu seferkini duble değil, tek söylemişti. Jenny başka bir şey içmek istemedi. "Sık sık geleceğim," dedi Robert. "Sen de gelirsin."

"Philadelphia'ya taşınmayı düşünüyorum. Ne dersin, rahatsız olur muydun?"

Robert bir an ne diyeceğini bilemedi. "Hayır, ama ..."

"Burada ne işim var? Ufacık bir kasaba. Philadelphia'da daha iyi bir iş bulabilirim, sekreterlik yapar, daha çok para kazanabilirim. Biraz steno da biliyorum. Ayrıca oturduğum ev de ..." Sustu.

"Hani evini seviyordun?"

"Sen olmayınca seveceğimi sanmıyorum, yani yakınımda olmazsan, arada bir ziyarete gelmezsen demek istiyorum."

Konu yavaş yavaş hüzünlü bir hava içine giriyordu. Durumu kurtarmak için rastgele bir espri yapmanın yersiz kaçacağını anlamıştı. Viskisi gelince hemen bir yudum içti. İlk yemeklerini sipariş etmişlerdi, Robert'in istediği şarap listesi önünde duruyordu. Şaraplara bakıp Château Haut-Brion'da karar kıldı. Jenny fileminyon yiyecekti. Birden olayı bambaşka bir açıdan gördü Robert: Jenny'yle birlikte buradan ayrılırsa, Greg tek başına kalacaktı, Philadelphia da satış bölgesine dahil değildi. Bu yüzden onları kolay kolay rahatsız edemeyecekti. Ayrıca Robert'ın Jenny'ye olan duyguları günün birinde değişebilir, üç dört ay sonra Jenny'yi, onun kendisini sevdiği kadar sevebilirdi. Olmayacak bir şey değildi bu.

"Ne düşünüyorsun" diye sordu Jenny.

"Şey ... Philadelphia'ya taşınman hiç de kötü olmaz. Eğer gerçekten istiyorsan, tabii. İyice düşün. Benim en az iki yıl orada kalacağımı da unutma."

"Düşünmeme gerek yok, kararımı verdim."

Robert, Jenny'nin dalgın, gri-mavi gözlerine baktı. Hiç de çocuksu bir taraf yoktu bu gözlerde. Saç biçiminden ya da şık elbiseden olsa gerek, birdenbire olgun bir kadın gibi görünmeye başlamıştı. Robert, "Buna içilir," diyerek viskisini bir dikişte bitirdi. Bardağı masaya bırakıp gülümsedi.

"Sana yakın bir yere taşınırsam kızar mısın" diye sordu Jenny.

"Eh ..." Doğrusu bunu istemiyordu. "İkimizin de arabası olduğuna göre ... Gerekli mi?"

Bu karşılık Jenny'nin hoşuna gitmemişti. Dudaklarını büzüp somurttu. Akşamın geri kalan saatleri iyi geçtiği halde -Robert, yemek boyunca Albuquerque'den, San Francisco'dan söz etti, Florida ve Alaska'daki askerlik günleriyle ilgili hikâyeler anlatıp durdu- Jenny'nin keyfi yerine gelmemişti. Yüzünde, Robert'la birlikte geçirdiği her dakikanın tadını çıkardığını gösteren neşeden eser yoktu.

"Robert, günün birinde beni evlenecek kadar sevebileceğine inanıyor musun" diye sordu.

Robert, dudaklarının arasındaki sigaradan derin bir nefes çekti, dumandan neredeyse boğulacaktı. "Bilmiyorum, Jenny. Söz veremem. Umut bağlayıp beklemeni de istemiyorum."

"Tamam. Anladım."

"Ciddi söylüyorum. Beklemeni istemiyorum."

Restorandan çıkarken Robert bir posta kutusu gördü. Annesine yazdığı mektupla Jenny'nin kuşlu kartını atmak üzere karşıya geçti. Ertesi cumartesi günü Jenny'yle birlikte Philadelphia'ya gidecek, kendine bir ev veya kiralık bir kat arayacaktı. Belki Jenny'ye de uygun bir yer bulunurdu.

13 Pazartesi sabahı Greg'in ev sahibi Bayan Van Vleet Jenny'ye telefon etti, Greg'in nerede olduğunu bilip bilmediğini sordu.

"Üzgünüm, Bayan Van Vleet, ama bilmiyorum. Birkaç gündür görmedim."

"Cumartesiden beri ortadan kayıp!"

"Kayıp mı? Belki Philadelphia'ya gitmiştir."

"Sanmıyorum. Polis dün Queenstown yakınlarındaki ırmak yolunda arabasını bulmuş. Yolun ortasında, kapısı açık duruyormuş. Irmakta boğulmuş olabileceğini söylüyor polisler."

"Boğulmuş mu?"

"Evet. Irmak kenarındaki çalıların arasında birilerinin boğuştuğunu gösteren izler bulmuşlar. Irmağı aramaya başladılar bile. Ben saldırıya kurban olduğunu sanıyorum."

'Irmağı aramak' sözleri Jenny'nin tüylerini ürpertti. Girdaba kapılıp boğulan, kayalara vuran cesetlerin resimlerini gazetelerde kaç kere görmüştü. "Ne diyeceğimi bilemiyorum, Bayan Van Vleet," dedi. "Umarım başına bir şey gelmemiştir. Öğleden sonra tekrar telefon ederim. Belki o zamana kadar bir ses seda çıkar."

Jenny telefonu kapattıktan sonra yerine döndü. Kasada elinde hesap defteriyle bir müşteri bekliyordu. Jenny bir süre adama baktıktan sonra: "Bir dakikanızı rica edeyim," diyerek arkasını döndü ve Bay Stoddard'ın odasına girerek, acele telefon etmesi gerektiğini söyledi. Bay Stoddard, yanında çalışanların nereye gideceğini, ne zaman döneceğini öğrenmeye pek meraklıydı, bu yüzden çalışanlar iş arasında izin istemekten çekinirlerdi. Fakat Jenny, bunu öylesine emin bir ses tonuyla sormuştu ki, Bay Stoddard sadece, "Tabii, Jenny," dedi.

Jenny yakındaki marketten para bozdurup Langley Aeronautics'e telefon etti. Robert'ı telefona çağırmaları neredeyse beş dakika sürdü.

"Robert, Greg kaybolmuş."

"Nasıl kaybolmuş? Ne demek istiyorsun?"

"Dün ırmak yolunda arabasını bulmuşlar. Kendisi ortalarda yok. Az önce ev sahibi telefon etti. Sence geçen gece ırmağa düşmüş olabilir mi?"

"Hayır. Yanından ayrıldığımda, kıyıda oturuyordu. Ama ola-

bilir de, bilmiyorum. Belki ayağa kalkınca başı dönüp düşmüştür."

"Sen giderken kıyıda oturuyor muydu?"

"Arabasına kadar götürecek değildim ya. Polis arabayı bulmuş, öyle mi?"

"Evet, şimdi de ırmağı arıyorlarmış." Robert'ın derin iç çekişini duydu.

"Eh, belki de polise haber vermem gerekir. Yakınlarda oturan bir arkadaşına falan gitmiş olabilir mi? Queenstown dolaylarındaydı sanırım."

"Öyleymiş, Bayan Van Vleet söyledi. Greg'in oralarda kimseyi tanıdığını sanmıyorum. Eğer onu kıyıda otururken bıraktıysan, polise gitmemelisin, Robert. Olay, senin hatan değil, kimse seni suçlamamalı."

"Kimsenin suçlayacağını sanmıyorum, ama Greg ortaya çıkmazsa, polisi aramam yerinde olur."

"En azından bugün gitme, Robert."

"İyi ya. Biraz daha beklerim."

"Akşama görüşebilir miyiz, Robert?" Oysa o akşam görüşmeyi kararlaştırmamışlardı, çarşamba günü buluşacaklardı.

"Neden olmasın? Akşam yemeğinden sonra sana geleyim mi? Beş buçukta Langley'de dişçiye gideceğim. Ne kadar süreceğini bilmiyorum. Metal bir parça takmak için dişi kesecek."

"Olsun, yemeğe beklerim. Yemeğe gelirsin, değil mi, Robert? Kaçta olursa, hiç fark etmez. Umarım dişin ağrımaz!"

Robert güldü.

Jenny beşi çeyrek geçe eve geldi. Humbert Corners'da alış veriş etmiş, *Langley Gazette*'i de almıştı. Torbaları boşaltmadan gazeteye baktı. İkinci sayfada Greg'in ırmak yolunda bulunan, sol kapısı aralık arabasının resmini gördü. Resmin altındaki kısa haberde, Greg Wyncoop adlı, yirmi sekiz yaşındaki bir Humbert Corners'lının cumartesi akşamından beri kayıp olduğu yazıyordu; ev sahibi eve gelmediğini fark edip polise haber vermişti. Arabayla ırmak arasındaki ayak izleri ve kırılmış dallardan, biriyle boğuştuğu anlaşılıyordu. Polis, bir erkek elbisesinin üç düğmesinden başka ipucu bulamamıştı.

Robert'ın elbisesi, diye düşündü Jenny. Belki de Greg'inkidir, neden olmasın? Cumartesi akşamı Robert'ın elbisesinde eksik

düğme fark etmemişti. Gazeteler olay yaratmak için haberi şişiriyorlar, dedi kendi kendine. Robert'ın tahmin ettiği gibi, Greg herhalde bir arkadaşında kalmış, ayılmaya çalışıyordu. Rittersville'de otomobil tamirciliği yapan, içkiye düşkün, soyadı Mitchell olan bir arkadaşı vardı, herhalde ona gitmişti. Robert'la dövüştükten sonra iki üç gün kendini bilemeyecek kadar içmek Greg'den beklenecek bir şeydi, doğrusu. Nişan bozulduktan sonra iki gün süreyle sarhoş gezdiğini anlatmıştı Jenny'ye. Jenny, Mitch'in adını hatırlamaya çalıştı, ama çıkaramadı. Rittersville telefon rehberinde otuz kadar Mitchell vardı. Sonunda Bayan Van Vleet'e telefon etti.

Bayan Van Vleet, Greg'den henüz haber almamıştı, ancak Queenstown'la Trenton arasında altı teknelik bir polis 'filosunun' projektörlerle ırmağı tarayarak, Greg'in cesedini aradığını söyledi. Jenny, ırmağa evinden daha yakın olan Humbert Corners'daki bankada sirenleri duymuştu.

"Bayan Van Vleet, Greg'in arkadaşı Mitch'in adını biliyor musunuz? Hani şu Rittersville'li olan."

"Mitch mi? Hayır. Ondan hiç söz etmedi. Neden sordunuz? Olayla ilgisi mi var?"

"Hayır, ama ona gitmiş olabileceğini düşündüm. Greg'in boğulduğuna inanmıyorum, Bayan Van Vleet."

"Öyle mi? Neden?"

"Çünkü ... İnanmıyorum, o kadar."

"Greg'i en son ne zaman gördünüz?"

"Bir ay kadar oluyor galiba."

"Onu bıraktığınızdan beri son derece üzgün, Jenny. Bana kendisi söylemedi, başkasından duydum. Belki de intihar etmiştir diyorum. Irmağa atmıştır kendini."

"Yok, kesinlikle olamaz, Bayan Van Vleet. Biraz daha bekleyelim. Hoşçakalın."

Robert yedi buçukta, üst dudağı sarkık bir halde geldi. "Şöyle buzlu bir viski iyi gider doğrusu," dedi.

Jenny içki hazırlarken Robert, *Gazette*'e göz gezdirdi.

"Düğme mi?" diyerek ceketinin kollarına baktı. Yerinden kalkıp paltosunu astığı dolabı açtı. "Doğruymuş! Sağ kolumun üç düğmesi eksik." Jenny'ye döndü. "Hemen polise gitsem iyi olacak galiba."

Jenny elinde bardakla mutfağın ortasında duruyordu. "Birkaç düğme yüzünden mi?"

Robert, "Sağol," diyerek içkisini aldı. "En azından, kıyıda otururken bıraktığımı söyleyebilirim."

"Polise Greg'i sudan çekip çıkardığını da anlatırsın."

Robert sinirli bir gülüşle içkisini yudumladı.

"Susie'ye telefon edeceğim," dedi Jenny.

"Neden?"

"Belki Mitch'in adını biliyordur. Mitch, Greg'in bir arkadaşı." Susie'nin numarasını çevirdi.

Telefona Susie çıktı. "Aman Tanrım! Greg'e ne oldu dersin, canına mı kıydı acaba?"

"Hayır," dedi Jenny. Robert mutfaktan Jenny'yi izliyordu. "Mitch'in adını biliyor musun? Greg'in arkadaşı, şeyde ..."

"Charles'dı galiba. Evet, tabii Charles. Birlikte dansa gittiğimizde, telefon numarasını vermişti. Sanki o gorile telefon edermişim gibi! Neden sordun?"

"Numara hâlâ sende mi? Bana verir misin?"

"Tabii. Bir dakika."

Jenny beklerken Robert mutfakta bir aşağı bir yukarı dolaşıyor, arada içkisinden bir yudum alıyordu.

"Cleveland 7-3228," dedi Susie. "Greg'le Mitch'in kavga ettiklerini mi sanıyorsun?"

"Hayır. Sonra konuşuruz, olur mu, Susie?" Jenny telefonu kapatıp Mitch'in numarasını çevirdi.

Karşısına Mitch'in annesi olduğunu tahmin ettiği bir kadın çıktı ve Mitch'in evde olmadığını söyledi.

"Acaba Greg'le birlikte mi" diye sordu Jenny. "Greg Wyncoop'la. Ben Jenny Thierolf."

"Ha, öyle mi? Hayır, Jenny. Gazetedeki haberi biz de okuduk. Mitch beş dakika önce çıktı. Greg'in sizden ... ayrıldıktan sonra çok üzgün olduğunu söyledi, intihar ettiğini sanıyor. Durumu bilen bir arkadaşına gitti, ondan haber alabileceğini umuyor."

"Alırsa, bana telefon etmesini söyler misiniz?" Jenny numarasını verdi. "Bütün gece evdeyim. Ne zaman isterse arasın."

"Tabii söylerim, Jenny."

"Teşekkürler, hoşça kalın."

Jenny telefonu kapadı. "Mitch, Greg'in arkadaşlarından biri," dedi Robert'a. "Belki ona gitmiştir diye düşündüm, ama gitmemiş."

Robert sesini çıkarmadı. Başını önüne eğmiş, ağır adımlarla mutfakta dolaşıyordu.

Jenny, fırına iki porsiyon hazır tavuk ezmesi sürüp salata hazırlamaya başladı. Robert salona geçti. O sırada Jenny'nin aklına başka bir şey gelmişti. Salonun kapısından başını uzattı: "Belki de Philadelphia'ya, ailesinin yanına gitmiştir," dedi. "Polis hayatta olduğunu çoktan öğrenmiş olabilir. Gazetedeki haberin üzerinden saatler geçti."

Robert başını salladı. Gazeteyi elinden bırakıp kanepeden kalktı. "Telefon edip sorayım," diyerek telefona yöneldi.

"Kime? Annesiyle babasına mı?"

"Hayır, buradaki karakola. Nasıl olsa ailesiyle görüşmüşlerdir."

"Robert, polisle başını derde sokma," diye yalvardı Jenny.

"Ne zamandan beri polisten korkar oldun? Bu adamı bulmak istiyoruz, değil mi?" Elini telefondan çekmeden Jenny'ye baktı, sonra ahizeyi kaldırıp Rittersville karakolunu istedi. Karşısına çıkan polis memuruna Gregory Wyncoop olayında bir gelişme olup olmadığını sordu. Memur olumsuz karşılık verdi. "Cumartesi akşamı Wyncoop'la dövüşen bendim," dedi Robert.

Adam birden dikkat kesilmişti. "Şu anda neredesiniz" diye sordu.

Robert, Humbert Corners yakınlarında, Jennifer Thierolf adında bir tanıdığında olduğunu açıkladı. Memur, ifadesini almak üzere hemen birini göndereceğini söyleyince yolu tarif etti.

"Ah, Robert!" dedi Jenny.

"Ne yapayım? Engel olamazdım ki," dedi Robert telefonu kaparken. "Ha şimdi, ha daha sonra. Böylesi daha iyi, Jenny. Adam en erken yarım saatte gelebilir. İstersen ..."

"Tavuk yarım saate kadar pişmez," dedi Jenny.

Robert mutfak kapısında duruyordu. "Kusura bakma, Jenny. Şimdi fırından çıkarsan da daha sonra koysan olmaz mı?"

"Olmaz!" diye terslendi Jenny. "Polise ne anlatacaksın sanki?" Sinirlenmişti.

Robert bir an Jenny'ye baktı, yavaşça arkasını dönüp kanepeye doğru yürüdü.

Jenny fırının sıcaklığını arttırdı. Yemek hiç değilse doğru dürüst ısınsa, diye düşündü. Polisin gitmesini bekleyip yemeye kalkarlarsa bozulacaktı. Yine Greg'in başının altından çıkıyordu bunlar, Greg ... İster hayatta olsun, isterse Delaware ırmağının dibinde, umurunda bile değildi. Öfkeyle salata sosunu karıştırıp bir kâse dolusu yeşilliğin üzerine döktü. Robert'ı sofraya çağırdı.

"Bari önce salatayı yiyelim."

Robert uysal bir çocuk gibi yemeye başladı.

Jenny sofrada şarap da olmadığını fark etti. Pek sıkıcı bir akşam yemeğiydi bu. Kahveleri koyarken yan bahçede bir polis arabası durdu, Robert kapıyı açmak üzere yerinden kalktı.

Kapıdaki üniformalı memurla sivil polis kendilerini McGregor ve Lippenholtz olarak tanıştırdılar.

"Ben Robert Forester," dedi Robert. "Bu da Jenny Thierolf." Cumartesi akşamı olanları anlattı. Greg'in kayıp olduğunu; ancak o sabah Jenny'den duyduğunu, nasıl olsa kendiliğinden ortaya çıkacağını tahmin ettiği için polise haber vermekte geciktiğini söyledi. "Bulunan düğmeler paltomun kolundan kopmuş," dedi.

Memurlar seslerini çıkarmadan Robert'ın anlattıklarını dinlediler. Uzun boylu, iri yarı bir tip olan McGregor: "Neden dövüştünüz" diye sordu.

Robert derin bir soluk aldı. "Sanırım Bayan Thierolf'u ara sıra ziyaret etmem Wyncoop'un hoşuna gitmedi," dedi. "Bayan Thierolf nişanı bozdu. Wyncoop daha önce de beni tehdit etmişti. Kavgaya hazırlıklıydım. Günün birinde hır çıkaracağını biliyordum."

Lippenholtz başını salladı. "Wyncoop'un arkadaşı da aynı şeyleri söyledi. Pek çabuk öfkelenen biri galiba, değil mi?"

"Evet. Ayrıca aklıma gelmişken söyleyeyim, ben Bayan Thierolf'un nişanlısı değilim. Kendisi, Greg'den ayrılırken bunun benimle ilgisi olmadığını söyledi, ama Greg anlamak istemedi."

McGregor elindeki bloknota not aldı.

Lippenholtz Robert'a baktı. "Yanından ayrıldığınızda, kıyıda oturduğunu söylediniz. Sudan ne kadar uzaktaydı?"

"Tahminen bir buçuk metre kadar," diye karşılık verdi Robert. "Oldukça karanlıktı. Kesin bir şey söyleyemem."

"Oturuyor muydu? Yoksa dayakla yere mi serilmişti?"

"Oturduğundan eminim. Dayaktan ne derece etkilendiğini bilmiyorum."

"Ama birkaç dakika önce kendinden geçtiği için onu sudan çıkarmanız gerekmişti," dedi Lippenholtz. "Kendiliğinden çıkmadı, değil mi?"

"Hayır, bildiğim kadarıyla kendisi çıkmadı."

McGregor not alırken uzunca bir sessizlik oldu. "Ne düşünüyorsunuz" diye sordu Robert. "Ayağa kalkıp yine suya mı düştü?"

"Olabilir," dedi Lippenholtz. Zayıf, ufak tefek, açık mavi gözlü sivil polisin yüzünün bir yanı çiçek bozuğuydu. "İnsan durup dururken arabasını yol ortasında kapısı açık bırakmaz ..."

Polisler Robert'ı dikkatle süzdükten sonra Jenny'nin de tepkisini görmek için bakışlarını ona çevirdiler.

"Philadelphia'daki ailesini arayıp orada olup olmadığını sordunuz mu?" dedi Jenny.

"Evet," dedi Lippenholtz. "Önce ailesine telefon ettik. Humbert Corners ve çevresindeki arkadaşlarıyla da görüştük. Kimse nerede olduğunu bilmiyor."

Robert diliyle dudaklarını ıslattı. "Kıyı ne biçim bir yer? Karanlıkta pek seçememiştim. Sadece kayalık olduğunu fark ettim ..."

"Evet, kenarda birkaç kaya var," dedi McGregor. "Kayaların hemen ilerisinde su derinleşiyor. Üç metre kadar."

"Kıyıdaki kayalar insanın suya düşmesini engellemez mi" diye sordu Robert.

"Daha önce başını çarpıp bayılmamışsa engeller tabii," dedi Lippenholtz. "Ama bayılmışsa yattığı yerde boğulur, cesedi sulara sürüklenir." Lippenholtz kaşlarını çattı. "Wyncoop'un tehditlerine karşılık ne dediniz, Bay Forester. Nasıl tehdit etti sizi?"

"Jenny'yi rahat bırakmazsam kafamı koparacağını söyledi ya da buna benzer bir şey."

"Peki, siz ne dediniz?"

Robert omuz silkti. " 'Anlıyorum' dedim galiba. Ben onu tehdit etmedim, bunu mu sormak istiyorsunuz?"

"Demek istifinizi bozmadınız," dedi Lippenholtz.

"Evet, sanırım buna çok sinirlendi."

"Bayan Thierolf'la tekrar görüşeceğinizi söylemediniz mi?"

"Hayır," dedi Robert.

"Sizi nerede tehdit etti?"

"Langley Aeronautics'in otoparkında. İşyerime telefon edip benimle görüşmek istediğini söyledi. Otoparkta buluşmaya karar verdik."

"Ne zaman oldu bu" diye sordu McGregor.

"Bir ay kadar önce."

"Bu konuşmadan sonra onu gördünüz mü?"

"Hayır, cumartesi akşamına kadar görmedim."

"Paltonuz burada mı" diye sordu Lippenholtz.

Robert dolaptan paltosunu çıkardı. Lippenholtz, düğmeleri kopmuş kolu kaldırıp dikkatle inceledi. Ardından üç düğmesi de yerinde olan öteki kola baktı, başını salladı. Asık bir suratla, "Irmağı aramaya devam edeceğiz," diyerek içini çekti.

Telefon çalıyordu. Jenny özür dileyip cevap vermek üzere salona geçti. Memurlar mutfakta durup konuşmayı açık kapıdan dikkatle dinlemeye başladılar.

"Evet, Mitch ... Hayır, almadım, seni de bu yüzden aramıştım ... Tanıdığın bütün dostlarıyla konuştun mu?" Jenny, polislerin çaresizlikle arkalarını döndüklerini gördü. "Bir şey duyarsan bana haber ver, olur mu? ... Bilmiyorum, Mitch ... Hoşça kal."

Jenny mutfağa döndü. "Greg'in arkadaşlarından biri," dedi. "O da bir şey bilmiyor." Polislere baktı. "Greg arada bir içkiyi fazla kaçırırdı. Belki bir yerde içiyordur."

"Nerede olabileceği konusunda fikriniz var mı" diye sordu McGregor.

"Hayır. Bu yüzden Mitch'i aramıştım. Adı Charles Mitchell, Rittersville'de oturuyor. Greg'le içtiğini bildiğim bir o var. Aslında," sinirli bir hareketle saçını arkaya attı, "Greg pek ender dağıtırdı, ama bu kavgadan sonra kendini içkiye vermiş olabilir."

"Hm hm," dedi Mc Gregor. "Beylik bir soru sorayım, Bay Forester: Herhangi bir sabıkanız var mı?"

"Hayır," dedi Robert.

"Sizce kavgadan kim galip çıktı?"

Robert omuz silkti. "Hiç kimse. Greg'in benden beter durumda olduğunu sanmıyorum."

"Pekâlâ. Teşekkür ederiz, Bay Forester," dedi Lippenholtz.

"Size de, hanımefendi," İyi geceler dileyip ayrıldılar. "Bir ay önce Greg'le konuştuğunu bilmiyordum," dedi Jenny. "Neden bana söylemedin?" "Seni üzmek istememiştim." "Tehdit mi etti? Bu yüzden mi sık sık buluşmuyorduk?"

"Hayır, Jenny. Greg benimle konuşmadan önce zaten seyrek görüşmeye başlamıştık." Jenny'nin üzgün bakışlarından gözlerini kaçırdı. "Bana sıcak bir kahve verir misin?"

"O zaman da kavga çıkarmaya kalkıştı mı?"

"Herkesin gözünün önünde mi? Yok canım, Greg öyle şey yapar mı"? Kahvenin altındaki elektrikli ocağın düğmesini çevirdi.

"Robert Greg'in gerçekten ırmağa düştüğüne inanmıyorsun, değil mi?"

"Hayır. İnansam söylerdim. Görebildiğim kadarıyla ırmağın o bölümünde girdap yoktu. Derine düşmesi için iyice ilerilere atlaması gerekirdi. Suyun kenarına kadar yuvarlandıysa bir şey olmamıştır. Bence asıl önemli nokta şu: Greg'in suya düşecek kadar perişan olduğuna inanmıyorum."

Neden olmasın, diye düşündü Jenny. Sağlam olsaydı, herhalde çoktan ortaya çıkardı. Robert uzaklaştıktan hemen sonra Greg'in hırsla yerinden fırladığını, kavgaya devam etmek için peşinden gideceğine yanlış yöne ilerlediğini gözünün önüne getirebiliyordu. Greg'in son derece öfkelendiğini biliyordu. Yüzünde ciddi bir ifadeyle kahve makinesinin başında bekleyen Robert'a baktı, ne düşünüyor acaba, dedi kendi kendine. Aklı nerede olursa olsun, Jenny'yi düşünmediği belliydi. "Neden polislere nişanlı olmadığımızı söylemek gereğini duydun" diye sordu.

"Çünkü ... değiliz de ondan. Bunu açıklarsam olayın fazla dramatik görünmeyeceğini düşündüm. Belki gereksizdi, ama zararı da yok, değil mi?"

"Zarar mı? Nasıl?"

"Ah, Jenny, bilmiyorum. Bu gibi durumlarda polis genellikle ayrıntıları öğrenmek ister."

" 'Bu gibi durum' ne demek?" Neden sorduğunu bilmiyordu, ama sormadan edememişti.

Robert alnını kırıştırdı, sinirlenmiş ve şaşırmıştı. "Bir adam ortadan kaybolmuş; öyle gürünüyor. Beni ne polis tanır ne de kentin yerlileri. Bir rakipten kurtulmak için onu bilerek ve isteyerek suya

atmadığımı nereden bilsinler?" Elektrik ocağını kapadı ve önce Jenny'ye, sonra kendisine kahve koydu. "Bana kalırsa aklı başına gelip ayılınca kendiliğinden ortaya çıkacak, ama bu arada sorulara cevap vermemek, üstelik gerçeği gizleme kuşkusu yaratmak hiç de hoş değil." Fincanını alıp masanın başına geçti.

"Yalan söylediğinden kuşkulandıklarını mı sanıyorsun?"

"Hayır. Ya sen?"

"Bilmiyorum. Ne düşündüklerini anlayamadım, ama onlara bütün bu ayrıntıları anlatman gereksizdi."

"Hangi ayrıntıları? Nişanlı olmadığımızı mı?"

"Evet," dedi Jenny kesin bir tavırla. Kendini haklı görüyordu. "Böyle şeylerle ilgilenmezler. Onların bilmek istediği, Greg'in gerçekten kıyıda oturup oturmadığı, tek başına yola çıkacak durumda olup olmadığı."

"Evet, biliyorum. Nişanlı olmadığımızı neden anlattığımı biraz önce açıklamaya çalıştım, Jenny. Bana mantıklı geliyor. Senin de böyle düşünmediğine üzüldüm."

Dostça, yatıştırıcı bir sesle konuşuyordu, ama Jenny bu sözlerin altında hiç ummadığı bir kararlılık olduğunu fark etmiş, hem şaşırmış hem de üzülmüştü. Evet, gerçekten de nişanlı değildiler. Belki de hiçbir zaman olmayacaklardı. İçinde büyük bir boşluk hissediyor, beklenmedik acılardan korkuyordu. Robert'ın yumruğunu sıkıp Greg'e kıyasıya vurduğunu, kayalardan aşağıya attığını, gerçekten derine düştüğünden emin olabilmek için birkaç adım ilerleyip baktığını hayalinde canlandırdı.

"Ne oldu" diye sordu Robert.

"Hiç. Neden sordun?"

"Yüzün asıldı da ..."

"Seni anlamıyorum," dedi Jenny.

Robert yerinden kalktı. "Jenny, neyin var senin bu akşam? Yorgunsun, değil mi? Bu olay sinirlerini bozdu tabii." Bir adım yaklaşıp durdu, uzattığı elini geri çekti. "Neden beni anlamadığını söylüyorsun?"

"Anlamıyorum da ondan. Hâlâ bilmece gibisin. Garip doğrusu."

"Aman Tanrım, Jenny! Ben bilmeceysem, bu bu pencere camı da bilmece sayılır!"

"Bırak da buna ben karar vereyim. Bir bilmeceyle karşı kar-

şıyayım."

"Jenny, yoksa sözlerime inanmıyor musun? O geceyi saniyesi saniyesine anlattım sana!"

Jenny'nin asıl derdi bu değildi. Robert sabırsızlıkla bekliyordu, ama artık hiçbir şeyin önemi kalmamıştı.

"O halde ne demek istedin" diye sordu Robert.

"Bilmiyorum. Ama yakında öğreneceğim." Robert'ın gözlerini kısarak baktığını fark etti.

Robert bir sigara yakıp mutfağı arşınlamaya başladı. Masanın çevresini dolaştı. "Artık gideyim, Jenny," dedi. "Senin dinlenmen gerek."

Jenny, Robert'ın canının sıkıldığını, bir yandan sinirlendiğini bir yandan da her şeye boşverdiğini hissediyordu. Öfkesi kabarmaya başlamıştı. "Nasıl istersen," dedi.

Robert sesini çıkarmadan baktı. İlk kez neredeyse kavga edeceklerdi. Jenny'ye göre gerçek bir kavgaydı bu. Gerçeklerin çoğu söylenmemiş, sadece bir bölümü suyüzüne çıkmıştı. Robert paltosunu giyip Jenny'ye yaklaştı.

"İyi geceler, Jenny. Sinirlendiğim için özür dilerim."

Jenny aniden davranışına pişman olmuş, utanç duymaya başlamıştı. "Ah, Robert, seni kızdırmak istemedim. Gerçekten."

Robert gülümsedi, işaret parmağıyla dudağındaki şişliğe dokundu. "Tamam, unutalım bunları. Bir şey öğrenirsen, yarın bana telefon et. Ya da bu gece. Saat daha onu çeyrek geçiyor."

"Olur, Robert."

14 Greg ne ertesi gün ne de ondan sonraki çarşamba günü görüntü. Langley *Gazette*'te, hatta Philadelphia'da yayımlanan *Bulletin*'da, büyük olasılıkla ailesinin basına vermiş olduğu eski yeni birçok fotoğrafı yayımlandı. Ailesiyle röportajlar yapıldı. Umutlarını kaybetmeyip dua ettiklerini, ama oğullarının Delaware ırmağında boğulmuş, cesedinin de sulara kapılıp sürüklenmiş olmasından her geçen gün biraz daha korktuklarını söylediler.

Salı gününden itibaren gazetelerde Robert'ın da adı geçmeye

başladı. Kavga ayrıntılarıyla anlatılıyor, nedeni terk edilen sevgilinin kıskançlığı olarak belirtiliyordu. Greg, kavgaya başlamakla suçlanıyor, Robert'ın davranışı okuyucuların hayal gücüne bırakılıyordu. Sıradan biri, kesinlikle benim Jenny Thierolf'u sevdiğimi, Greg'in yerini aldığımı düşünür, diye fikir yürüttü, Robert.

Salı sabahı şirkette Jack Nielson konuyu açtı. Bir gün önce Robert'ın morarmış gözüyle patlak dudağını görüp ne olduğunu sormuş, Robert da -olayı elinden geldiğince gülünçleştirmeye çalışarak- karanlıkta Jenny'nin eski sevgililerinden biriyle kapıştığını, adamın güçlü kuvvetli, dev yapılı biri olduğunu anlatmıştı.

Jack bu arada gazetelerdeki haberleri okumuştu. Robert, Greg'i kıyıda otururken bıraktığını anlattı.

"Gerçekten de tıpkı gazetelerde yazıldığı gibiydi," dedi. "Hiç çarpıtmamışlar."

"Ne demek çarpıtmamışlar" diye sordu Jack.

"Onu suya ittiğimi ve bunu itiraf etmediğimi de yazabilirlerdi."

"Hm hm. Ama suya düşen birinin cesedi er geç bulunur. Belki Trenton'da, belki de daha önce mutlaka bir yerde kıyıya vurur. Schriever'e sor istersen. Sana anlattı mıydı bilmem, ..."

"Evet, anlatmıştı," dedi Robert. Jack, Schriever'in bahçesinde bulunan yaşlı adamın cesedinden söz ediyordu.

"Merak etme," dedi Jack. "Belki de senin başını derde sokmak ya da kızdırmak için bir arkadaşının evinde gizlenmiştir. Böyle bir nedenle dövüşecek biri olduğuna göre ..." Başını iki yana salladı.

"Üstelik Jenny'ye göz koymuş falan da değilim," dedi Robert. "Kavga o kadar gereksizdi ki."

"Bu Wyncoop'un adı çıkmış zaten. Senden önce, sevgilisini elinden alan iki kişiyi daha dövdüğünü duydum, doğru mu?"

"Evet. Haberler gerçekten pek çabuk yayılıyor."

"Hele ufak yerlerde!" dedi Jack sırıtarak. "Jenny ne diyor bunlara?"

"Greg'in içip bir yerlerde sızdığını sanıyor galiba."

Hafta içinde durum değişmeye başladı. Greg ortaya çıkmamıştı. Irmaktan gelen siren sesleri kesilmek bilmedi, bazen gün ortasında duyuluyor, bazen Robert'ı gece geç saatlerde uykusundan uyandırıyorlardı. İlle de Greg'i arıyor değiller ya, diyordu kendi kendine. Genellikle haftada iki gece siren sesi duyarken, son günlerde

her gece çaldıklarını fark ediyor, hayalinde durup dinlenmeden Greg'i aradıklarını canlandırıyordu. Gazeteler, Greg'in gri paltoyla koyu renk takım elbise giydiğini yazmış (nereden bildiklerini çok merak etmişti Robert), Greg konusunda verecek haber kalmayınca annesiyle babasının sözlerini yeniden basmışlardı. Bayan Wyncoop yaşlı gözlerle, "Umudumuzu kesmedik, dua ediyoruz," diyordu. Rittersville'den Charles Mitchell ise "En iyi arkadaşlarımdan biriydi," diyordu. Anlaşılan Greg'in ölmüş olduğundan kimsenin kuşkusu kalmamıştı. Şirkette önemli bir değişiklik olmadı; kimse soru sormadığı halde Robert iş arkadaşlarının çekingen davrandığını, gelişmeleri beklediklerini hissediyordu. Jack Nielson dışında hemen herkes ırmakta bir ceset bulunacağını gizliden gizliye umar gibiydi. Robert perşembe günü Jenny'ye telefon edip büroda işi olduğunu, akşam gelemeyeceğini bildirdi, söyledikleri doğru olduğu halde Jenny kızdı. Daha önce, beş buçukta Nickie her zamanki gibi sarhoş ve terbiyesiz haliyle arayıp "Başını iyice belaya soktun galiba, Bobbie! Yoksa küçük bir cinayet mi?" demiş, Robert olayı anlatmaya kalkıp sözleri Nickie'nin kahkahalarıyla kesilince telefonu kapamıştı. Gece yine sis düdüklerinin sesini duydu. Berbat bir geceydi, bir türlü uyku tutmayınca bir Seconal yuttu. Jenny getirdiğinden beri ilk defa alıyordu.

Cuma günü öğleden sonra sekreterlerden biri Robert'ı çizim masasının başından kaldırdı. Dışarıda iki ziyaretçinin onunla görüşmek için beklediklerini söylerken, gülümseyerek hafifçe kaşlarını kaldırdı. Nancy'ydi bu, en büyük zevki herkesi alaya almak olan sarışın sekreter.

"İki adam mı" diye sordu Robert kalkarken. Kim olduklarını anlamıştı.

"Basbayağı polis," dedi Nancy. "Yoksa trafik cezanızı ödemeyi mi unuttunuz?"

Robert zorla gülümsemeye çalıştı.

Çizim salonunun floresan ışıklı masaları arasından geçti. Ziyaretçileri iki yanı camlı, büyük giriş holünde bekliyorlardı. Pazartesi akşamki Lippenholtz'la McGregor, dedi kendi kendine. Adlarının aklında kaldığına şaşırmıştı.

"Merhaba," dedi Lippenholtz.

"Merhaba."

Lippenholtz, kimsenin dinlemediğinden emin olmak istermiş gibi çevresine bakındıktan sonra, "Cesedi henüz bulamadık," dedi. "Eğer gerçekten ceset varsa tabii. Ama aramaya devam ediyoruz., bulacağımıza inanıyorum. Şimdi lütfen olanları bize ayrıntılarıyla anlatın," diye üsteledi alçak sesle. "Wyncoop size saldırdığına göre, bu olsa olsa adam öldürme sayılır. Saat yedi buçukta Bayan Thierolf'la randevunuz vardı, Wyncoop da sevmediği insanlarla kolayca kavga çıkaran biri olarak biliniyor, bu yüzden dediğiniz gibi önce onun saldırdığını kabul ediyoruz. Buraya kadar iyi. Şimdi şunu bilmek istiyoruz: Onu suya ittiniz mi, itmediniz mi?" Neredeyse fısıldayarak konuşuyordu.

"Olanları size bütün ayrıntılarıyla anlatmıştım," dedi Robert alçak sesle. "Ekleyeceğim bir şey yok. Suya düştü, ben de çekip çıkardım. Bundan sonra birbirimize vurmadık. Yanından ayrıldığımda yerde oturuyordu. Belki sonradan kalkıp ırmağa düşmüştür. Bilmiyorum."

"Neden bu kadar sinirlisiniz" diye sordu McGregor.

"Değilim."

"Bu sabah boşandığınız eşinizle konuştuk, Bay Forester," dedi Lippenholtz. "Bize ... karakteriniz hakkında önemli bilgiler verdi."

Robert ceketinin cebinde sigara paketini aradı. "Ne gibi?"

"Örneğin ne yapacağınızın belli olmadığını, kaba kuvvet göstermeye yatkın olduğunuzu söyledi. Doğru mu, ne dersiniz?"

Robert kibriti söndürüp asansörün yanındaki kum dolu küllüğe attı. "Hakkımda ileri geri konuşmayı pek sever. Eşler boşandıktan sonra genellikle birbirlerini kötülerler." Polisler gözlerini bir an bile yüzünden ayırmıyorlardı. Robert bu bakışlarda kararlılık sezmiş, ama fazla bir zekâ belirtisi görememişti. Benim için daha kötü, diye düşündü. "Kaba kuvvete gelince: Wyncoop bana saldırdı."

"Evet, ama elinize bir sopa geçirip kafasına vurmuş olabilirsiniz, değil mi" diye sordu Lippenholtz.

"Sadece yumruklaştık," dedi Robert sabırla.

Lippenholtz başını sallayıp göz ucuyla McGregor'a baktı. "Bayan Thierolf'la nasıl tanıştınız?"

McGregor not defterini karıştırıyordu.

"Bunun olayla ne ilgisi var" diye sordu Robert.

"Bizce ilgisi olabilir. Lütfen soruma cevap verir misiniz?" Lippenholtz Robert'ı cesaret vermek ister gibi gülümsedi.

Robert omuz silkti. "Doğrusu anlaşılır gibi değil. Ne " Duraksadı.

"Bayan Thierolf da bu konuda bilgi vermemeyi uygun gördü. Neden acaba, Bay Forester? Bu sabah kendisiyle konuştuk. Niçin gizli tutuyor dersiniz?"

Robert, Jenny'nin bu soruya ne karşılık vermiş olabileceğini düşünüyordu. "Rita adlı bir arkadaş tanıştırdı," diyecek kadar kendine güvenemedi, Rita'yı hiç görmemişti.

"Eşiniz bir röntgenciden söz etti," dedi Lippenholtz. "Wyncoop'un ona anlattığına göre bir ara Bayan Thierolf'un evine bir röntgenci dadanmış. Bayan Thierolf bahçeden sesler duyuyormuş. Sizinle tanıştıktan sonra sesler kesilmiş. Acaba evinin bahçesine gizlice girdiğinizde mi tanıştınız?"

"Hayır," dedi Robert.

"Eşiniz bunu akla yakın buluyor. Wyncoop ..."

"Eski eşim," diye düzeltti Robert.

"Evet. Özür dilerim. Eski eşinizin anlattıklarına göre Wyncoop, Bayan Thierolf'a nasıl tanıştığınızı sormuş. Bayan Thierolf, bir arkadaş aracılığıyla tanıştığınızı söylemiş. Ancak Wyncoop bunun doğru olmadığını ortaya çıkarmış."

Robert, kum dolu küllüğe dönüp sigarasının külünü silkti. "Hakkımda söylediği dostça sözler için karıma teşekkürlerimi iletin. Saygı gösterip hayatıma burnunu sokmadığı için de."

"Niçin bu kadar öfkelendiniz" diye sordu Lippenholtz.

McGregor hızla not alıyordu.

"Öfkelenmedim, ama imalarınız hiç de hoşuma gitmedi," dedi Robert. "Hem eski eşimi neden işin içine karıştırıyorsunuz?"

"Sizi tanıyor, Bay Forester. Bulabildiğimiz her kaynaktan hakkınızda bilgi toplamamız da son derece doğal, değil mi?" dedi Lippenholtz yumuşak bir sesle.

Bunlar soru sormuyor, ağzımdan zorla laf almaya çalışıyor, dedi Robert kendi kendine. Herhalde Nickie içlerine kurt düşürdüğü için. Nickie 'adam öldürme' sözünü hiç düşünmeden söyleyebilecek biriydi. Saniyeler geçmek bilmiyor, polislerin gözleri üzerinden ayrılmıyordu. "Otelleri aradınız mı" diye sordu Robert.

"Başka isim altında kalıyordur belki."

"Tabii aradık," dedi Lippenholtz. "Daha önce hiç ruh hastalığı tedavisi gördünüz mü?"

Bu da Nickie'nin başının altından çıkmıştı. Robert tam cevap vermek üzereyken, adını bilmediği teknik ressamlardan biri yanlarından geçti. Üçü birden susup başlarını adama çevirdiler. Robert, ressamın salona girmesini bekledikten sonra, "On dokuz yaşındayken bir süre psikanaliz tedavisi gördüm," dedi. "Kendi isteğimle. Hastaneye yatmadım. İki yıl önce, hayır, geçen yıl, altı hafta boyunca bir ruh hekimine gittim. İsterseniz adını verebilirim."

Lippenholtz gözlerinin içine bakarak, "Eşiniz bir seferinde ona silah çektiğinizi anlattı," dedi. "Ateş etmişsiniz, ama isabet ettirememişsiniz."

Robert derin bir soluk aldı. Söyleyeceği cümlenin başını unutmuştu bile. "Doğru, silah tuttuğum doğru; ama dolu değildi. Ateş ettiğim olay başka. Şömineye ateş etmiştim. Karım çanak tuttuğu için."

"Çanak mı tuttu? Neye" diye sordu Lippenholtz.

"Galiba tetiği çekecek kadar yürekli olmadığımı söylemişti. Ya da buna benzer bir şey."

"Av tüfeğiyle," dedi Lippenholtz.

"Evet," dedi Robert.

"Genellikle av tüfeği kullanmıyorsunuz ama, değil mi? Ava gider misiniz?"

"Hayır." Lippenholtz'la McGregor'un avlandıklarını düşünüyordu Robert. "Karımın silahıydı, o arada ava çıkar."

"Evde dolu bir tüfek bulundurmak tehlikeli değil mi?"

"Öyle. Karım doldurmuştu. Onun silah ruhsatı var, benim yok."

Lippenholtz bir elini duvara dayayarak ayaklarının üzerinde ileri geri hareket etti. "Eşiniz bize bunu başka türlü anlattı, Bay Forester," dedi.

Robert, bakışlarını Lippenholtz'un lacivert, tire çorabından, topuğunun hemen üzerindeki delikten ayıramıyordu. Gözlerini kısıp Lippenholtz'un yüzüne baktı. "Dediğim gibi, karımın fikrini değiştiremem," dedi.

"Bu olayı Bayan Thierolf da biliyor anlaşılan. Ona da, tüfeğin

dolu olduğunu, ama ateş etmediğinizi anlatmışsınız. Kime inanalım, Bay Forester?"

"Az önce söylediklerime, gerçek bu."

"Nasıl yani?" diye atladı bu lâfa, Lippenholtz. Eğleniyormuş gibiydi.

"Karıma nişan alırken tüfek dolu değildi."

"Kim yalan söylüyor? Eşiniz mi, Bayan Thierolf mu? Yoksa siz mi?" Lippenholtz üç kere arka arkaya havlarmış gibi güldü.

"Jenny Thierolf'a silahın dolu olduğunu anlatmıştım," dedi Robert. "Tabii o da size dolu olduğunu söylemiş. Karım öyle olmadığını çok iyi biliyor."

"O halde Bayan Thierolf'a neden dolu olduğunu söylediniz? Lippenholtz hâlâ gülümsüyordu.

"Bilmiyorum. Böylesi işime geldi."

"Sahi mi?"

"Eski karım da aynı fikirde anlaşılan."

"Bu olaydan Bayan Thierolf'a niçin söz ettiniz?"

İçinden çıkılmayan, yapış yapış bir bataklıktaydı sanki. "Bilmiyorum."

"Anlaşılır gibi değil," dedi Lippenholtz başını iki yana sallayarak. Geçmişi hakkında başka ne öğrenecek olurlarsa olsunlar, Robert sanki bundan daha suçlu duruma düşemezmiş, istedikleri anda bileğine kelepçeleri geçiriverecekmiş gibi görünüyorlardı. "Tamam mı, Mac" diye sordu Lippenholtz hâlâ not alan McGregor'a.

"Tamam," dedi McGregor.

"Bay Forester, bu hafta sonu lütfen kentten ayrılmayın," dedi Lippenholtz, yaslandığı yerden doğrulurken. "Umarım bir yere gitmeye niyetiniz yoktu. Belki hafta sonunda bir gelişme olur."

"Keşke," dedi Robert.

McGregor asansörü çağırdı.

"Bugünlük bu kadar. Çok teşekkür ederim, Bay Forester." Lippenholtz, dudaklarında nezaket gereği zoraki bir gülümsemeyle hafifçe başını eğip arkasını döndü.

"Bir şey değil," dedi Robert.

Çizim salonuna döndü. Masasına doğru yürürken fikir değiştirip salonun arka köşesindeki erkekler tuvaletine girdi. Uzun

süre düşüncelerini toparlayamadı, ardından Nickie'nin tehlikeyi simgeleyen hayali gözünün önüne geldi. Nickie'nin, ona zarar verebilmek için elinden geleni yapacağından hiç kuşkusu yoktu, nedenini sormak bile gereksizdi. Bunu böylece kabul etmelisin, dedi kendi kendine. Bir an öfkeye kapılıp telefon etmeyi düşündüyse de hemen vazgeçti. Konuşmaya fırsat bulamayacaktı zaten. Aklından geçenleri gizleyemeyecek, Nickie onun dertleriyle, huzursuzluğuyla alay edecekti. Mektup yazabilirdi, ama içinde kendisine karşı delil olarak kullanılabilecek ya da polisi ciddiye aldığını gösterecek tek söz olmasa bile, Nickie'nin eline yazılı belge geçmesini istemiyordu. Mektup yazmış olması, işi ciddiye aldığını göstermeye yeterli sayılabilirdi.

Gün geçtikçe, Greg'in cesedinin gerçekten de ırmakta bulunabileceğine inanmaya başladığı için bu kadar huzursuz olduğunun farkındaydı. Ceset bulunursa, onu isteyerek suya itmediğine, kurtarmak için elinden geleni yaptığına kim inanırdı? Robert, aynada gördüğü ifadeyi silmek istermiş gibi soğuk suyla yüzünü yıkadı. Saatine baktı. Hafta sonunda kentten çıkamayacağına göre ertesi gün Philadelphia'ya gidemeyecekti. İsabet, diye düşündü, kiralık ev gezecek halde değildi.

Akşama kadar ellerinin titremesi geçmedi. Langley'de adının karıştığı bu küçük skandalla Nickie fazlasıyla ilgilenmişti; polise Greg'in Robert'la Jenny'nin nasıl tanıştıklarını bilmediğini, Jenny'nin evinin çevresinde dolaşan röntgencinin Robert olabileceğini söyleyecek kadar ileri gitmişti. Ayrıca Robert'ın iki kere tedavi gördüğünü söylemiş, deli gömleği giydirilip götürüldüğünü de söylemese bile ima etmiş, av tüfeği olayını nasıl da bire bin katarak anlatmıştı! Nickie bu olayı öyle çok kişiye aktarmıştı ki, sonunda gerçekten söylediği gibi olduğuna kendisi de inanmaya başlamıştı: Robert öfkeden kendini kaybediyor, dolu tüfekle ona nişan alıyor, Nickie bütün gücüyle boğuşarak son anda namluyu kenara itmeyi başarıyor. Nickie'nin ortak dostları arasında Robert'ı iyi tanıyanlara ya da Nickie'den daha çok sevenlere -örneğin Campbell'lara- konuyu bu şekliyle anlatmadığını fark etmişti Robert. Kimsenin tanık olmadığı tüfek hikâyesi aslında şöyle gelişmişti: Nickie bir akşam Robert'a, onun insanlardan başka bir şeye ateş edemeyecek kadar psikopat olduğunu, ava duyduğu nefretin bun-

dan kaynaklandığını söylemiş, av tüfeğini doldurup Robert'ın eline tutuşturarak sıkıysa ona ateş etmesini söylemişti. Robert fena halde öfkelenmiş, kahrolasıca kurşunu bir an önce atıvermek ya da patlamadan sonra hiç değilse birkaç saniye sürecek bir sessizlik yaratıp, Nickie'nin dırdırından kurtulmak için tüfeği alıp şömineye nişan alarak tetiği çekmişti. Neden ateş ettiğini bilmiyordu, ama etmişti bir kere. Silah sesinden sonra hiçbir şey olmamış, kimse kapıyı yumruklamamıştı; Nickie anlatacak yeni bir hikâye bulmuştu sadece. Nickie, şöminenin arka duvarındaki kurşun deliğini başkalarına göstermekten inanılmaz bir zevk duyuyordu. Robert, Ralph'ın iki büklüm olup yerlere yatarak kurşun izine bakışını hatırladı. İkinci karşılaşmalarıydı bu, Nickie'nin niyeti henüz belli değildi. "Siz mi ateş ettiniz" diye sormuştu, Ralph. "Evet," demişti, Robert. "Şömineye ateş ettim. Yoksa karıma silah çektiğimi mi sandınız?" O sırada Nickie odada değildi. Bütün bunlar gülünç müydü, can sıkıcı mı? İkisi de, diyerek iç geçirdi Robert. Ralph'ın gerçekten ne düşündüğünü öğrenememiş, ilgilenmemişti bile. Acaba şimdi ilgilenmesi mi gerekiyordu?

Birdenbire beyninde şimşekler çaktı: Greg, Nickie'nin yanındaydı, Nickie onu büyük bir zevkle gizliyor ya da gizlenmesine yardım ediyordu. Kalemi kaldırıp önündeki bembeyaz kâğıda baktı. Ya Ralph? Bunları sineye mi çekiyordu? Nickie'nin Ralph'a ne anlattığına bağlı, diye düşündü. Gerçi Nickie son derece inandırıcı yalanlar uydurabilirdi, ama Ralph da gazeteleri okumuştu herhalde. Yoksa sesini çıkaramayacak kadar pısırık mıydı? Robert, Ralph Jurgen hakkında fazla bir şey bilmemekle birlikte onun zayıf bir kişiliği olduğunu sanıyordu. Ayrıca Nickie'yle balayı yaşıyordu henüz. Sonuç olarak, Nickie'nin her söylediğini kabul ettiği düşünülebilirdi.

Robert, öğleden sonra beşte işten çıkmadan önce koridordaki telefon kulübelerinin birinden Jenny'yi aradı. Jenny biraz isteksiz konuşuyordu.

"Yalnız mısın" diye sordu Robert.

"Evet, tabii. Birazdan Susie gelecek, ama şu anda yalnızım."

"Yeni bir haber mi var?

"Hayır. Neden sordun?"

"Sesin biraz garip çıkıyor da. Bugün öğleden sonra polisler zi-

yaretime geldi. Geçen akşamki tipler. Seninle de konuştuklarını söylediler."

"Evet," dedi Jenny.

"Neyin var, Jenny? Rahat konuşamıyor musun?"

"Bir şeyim yok, niçin ikide bir de soruyorsun?"

Robert kırıştırdığı alnını sıvazladı. "Sana nasıl tanıştığımızı sormuşlar. Ne dediğini bilmek istiyorum."

"Onları ilgilendirmediğini söyledim."

"Ya. Keşke dondurmacıda falan tanıştığımızı söylemeyi kararlaştırsaydık. Ya da ..."

"Onların üstüne vazife değil," dedi Jenny inatla.

"Anlaşılan şimdi de röntgenciyle uğraşıyorlar. Greg Nickie'yle konuşmuş. Nickie'nin polise anlattıkları hiç de hoş değil. Ben " Nickie'nin Greg'i sakladığı kuşkusundan da, yakında New York'ta Nickie'yi ziyaret etme düşüncesinden de Jenny'e söz etmemeye karar verdi.

"Hiçbirini kabul etmedim," dedi Jenny ağır ağır.

"Jenny, keyfin iyice kaçmış. Bunca olay çıktığına çok üzüldüm."

"Robert, seni o kadar seviyorum ki!" Sesi hıçkırık gibi çıkmıştı.

Jenny'nin, yasaların acımasız gücüyle birbirlerinden ayrılmak zorunda kalmışlar gibi davranması hoşuna gitmemişti. "Son buluşmamız hakkında ne söyledin" diye sordu Robert. "Bir şey dedin mi?"

"Önemsiz olduğunu söyledim."

"Ya. Dinle, Jenny, yarın Philadelphia'ya gidemeyeceğim. Polis, hafta sonunda kentten ayrılmamamı istedi."

"İyi," dedi Jenny bezginlikle. "Robert, Greg'in hâlâ hayatta olduğuna inanıyor musun?"

"Tabii inanıyorum."

15

Robert pazar akşamı arabayla New York'a gitti. Pazar günü de hafta sonu sayılacağından, yolculuğu pazartesiye bırakmayı düşünmüş, fakat öğlen on ikide Greg'in ev sahibinden

gelen telefona fena halde sinirlenmişti. Öğleden sonra üçte Jenny aradığında, Bayan Van Vleet'in telefonundan hiç söz etmedi. Jenny, pazar günü görüşmedikleri için biraz kırılmıştı. Cumartesi günü öğlene doğru Rittersville'de, Robert'ın arabasını yağlamaya bıraktığı garajın yanındaki küçük restoranda Robert'ı gecikmiş bir kahvaltıya davet etmişti. Beraberlikleri pek tatsız geçmiş, Jenny Robert'a sanki çok uzaklardaymış gibi bakıp durmuştu. Onu kaybettiğini düşünüyordu, bir bakıma haklı da sayılırdı. İkisi de konuşacak fazla bir şey bulamamışlardı. Robert bir an önce eve gidip başını dinlemek, her an iyi ya da kötü bir haber almaya hazırlıklı olmak istiyordu, Bayan Van Vleet'inki gibi sinir bozucu telefonlara bile razıydı. Kadın aklına geleni sayıp dökmek, azarlamak için aramış olmalıydı; Robert onun hazır cevaplığına, cinayetle suçladığı biriyle kendinden bu kadar emin bir tavırla konuşmasına şaşırmıştı. Kimse katillerden korkmuyor muydu? Madem Bayan Van Vleet, Robert'ın adam öldürdüğüne inanıyordu, neden onun öfkeye kapılıp, kendisine de zarar verebileceğini düşünmüyordu? Robert'ın Langley Aeronautics'te çalışmaya devam edip etmediğini sormuş, olumlu karşılık alınca, "Sizi neden hâlâ orada tutuyorlar acaba," demişti. "Kasabadaki insanların yüzüne nasıl bakabiliyorsunuz, anlamıyorum. Greg gibi canayakın bir gencin kız arkadaşıyla hava basmak ... Hem de ne cici bir kız. Üstelik evlenmeyi de düşünmüyormuşsunuz, öyle duydum! Eh, umarım evlenmezsiniz! Siz nesiniz, biliyor musunuz? Düpedüz katil Katil sayılmanız gerekir!" Robert olduğu yerde kalakalmış, "Evet" ya da "Hayır"dan başka karşılık verememişti; kadına saygılı davranarak olayı gülünç tarafından almaya çalışmıştı, ama beceremeyişti. Üç dört kelime söylemeye kalmadan kadın sözünü keşivermişti. O da ne gereği var, diye düşünüp kendini savunmaktan vazgeçmişti, oysa, Bayan Van Vleet gibi düşünen yaygaracı bir azınlığın insanı kelimenin tam anlamıyla darağacına götürebileceğini çok iyi biliyordu.

Robert, Pulaski otoyolunda hızla ilerleyip, Lincoln tüneline girdi. Aklına, hiç değilse, Tesser'ların iki kere telefon ederek dostça konuştukları, onu teselli etmeye çalıştıkları geldi. Dick, ikinci arayışında oldukça sarhoştu. "Greg'in yanından ayrıldığınızda kıyıda oturmakta olduğuna inanıyorum," demişti. "Sonradan kalkıp

suya düşmüşse hak etmiş demektir, değil mi?"

Robert Dokuzuncu Cadde'de bir alış veriş merkezinin önünde durup, Nickie'nin eski numarasına telefon etti. Telefon rehberindeki numarası kızlık adı olan Veronica Grace adına kayıtlıydı, Robert'ın önünde duran geçen yılın rehberinde, evlilikleri boyunca kullandıkları numara yazılıydı. Telefon bir kere çalar çalmaz Nickie açıverdi.

"Bak hele! Buralarda ne işin var senin? Evet sevgilim, ama şimdi yemekteyiz. Üç çeyrek saat kadar sonraya bıraksan? Dokuz buçuk, tamam, bize uygun."

Robert ağır adımlarla arabasına dönerken yarım saat vakit geçirmek için Campbell'leri ya da Vic McBain'i aramayı düşündü. Edna Campbell geçenlerde bir mektup yazarak New York'a geldiğinde onlarda kalmasını önermiş, Langley'deki tatsızlığın bir an önce sona ermesini dilemiş, konunun ne olduğunu sormuştu. Mektuba henüz cevap yazmamıştı Robert. Nickie'yle konuşmadan önce kimseyi aramamaya karar verdi.

Nickie, Doğu Seksen İkinci Sokak'ta bir adres vermişti. Robert yavaş gidiyor, trafik ışıklarında kırmızıya rastlamaya çalışıyordu. Arabasını Üçüncü Cadde'deki yeraltı garajına bırakıp Nickie'nin evine kadar üç dört blok yürüdü. Beş katlı, giriş holü mermer kaplı bir apartmandı burası. Düğmeye basınca kapı açıldı. Asansör olduğu halde merdivenlerden yukarıya çıktı. Jurgen'ler üçüncü katta oturuyorlardı.

"Her zamanki gibi tam vaktinde," diyerek kapıyı ardına kadar açtı Nickie.

Krem rengi, uzun bir gece elbisesi giymişti. Robert birden içeride konuklar olduğunu sandı, ama ev sessizdi. Nickie paltosunu holdeki dolaba götürdü. "Pek güzelsin," dedi Robert.

"Senin için aynı şeyi söyleyemeyeceğim. Greg'in yumrukları yerini bulmuş galiba. Üstelik zayıflamışsın."

Evet, çabuk sinirleniyorum, saçlarım dökülüyor, gamzem çirkinleşti, vesaire vesaire, diye düşündü Robert, o arada gülümserken dudağındaki henüz iyileşmemiş yara yeri acıdı. Nickie'nin peşi sıra duvardan duvara halı kaplı salona girdi. Ortalıkta parlak yapraklı süs bitkileri duruyordu. Seçkin bir muhitte, pahalı bir daireydi burası. Ralph Jurgen iyi para kazanıyordu. Ralph'ın varlığını gösteren

tek işaret, sehpanın üzerinde duran piposuydu. Robert, salonun eski evlerindeki mobilyalarla döşenmiş olduğunu fark etti, kısaca göz gezdirdikten sonra bir daha bakmadı. Siyah beyaz taşlardan örülmüş şöminenin üzerinde Nickie'nin daha önce görmediği bir tablosu asılıydı. Siyah zemin üzerine kan kırmızısı şekil, ucu yukarı bakan soyulmuş bir muz kabuğuna benziyordu. Tablonun sağ alt köşesinde göze çarpan, beyaz bir imza vardı: "AMAT". Seviyor, anlamına geliyordu. Nickie'nin ya üçüncü ya da dördüncü takma adıydı. Nickie, yeni bir üslup uyguladığında, adını da değiştiriyor, yeniden başlamaktan pek hoşlanıyordu. Buna rağmen bütün eserleri tutarlı bir özgünlük içindeydi. Nickie'nin katıldığı bir ortak sergide Robert, ziyaretçilerden bir adamın, "Sen de böyle boktan tablolar yapsan, altına gerçek adını yazar mıydın?" dediğini duymuştu. Herifi tokatlamak gelmişti içinden, ama arkasını dönüp bakmamıştı bile. Şöminenin üzerinde üç dört büyük desen çalışması başaşağı duruyordu. Robert imzayı görebilmek için eğildi. 'Augustus John' adını okudu.

Nickie, elbisesiyle aynı renk kanepenin köşesine bıraktı kendini. Bir gram bile zayıflamamıştı, aksine almıştı. Gülümsedi. Kahverengi gözlerinden alayla karışık hainlik okunuyordu. Siyah saçları eskisinden daha kısa, daha dalgalıydı. Etli dudaklarına daha koyu renk ruj sürmüştü.

"Eh, demek yeni bir sevgilin var," dedi. "Otursana."

Robert kenardaki iskemleye oturup cebinden sigara paketini çıkardı. "Seninle bu konuyu tartışmaya gelmedim."

"Hangi konuyu tartışmak istiyorsun?" Nickie bir yandan da içeriye, "Ralph! Ralphie! Bize katılmak istemiyor musun?" diye seslendi. "Neden geldin? Bir içki ister misin?"

"Hayır. Kahve daha iyi olur."

"Neden öyle" diye sordu Nickie alaycı bir gülümsemeyle. Ellerini dizlerinde kenetlemiş, hafifçe öne eğilmişti. Robert, tanıdığı parfüm kokusunu duydu. "Ralphie biraz uzandı galiba."

Nickie'nin sinirli olduğu gözünden kaçmamıştı.

"Peki, içki olsun," dedi Robert. "Kahveden daha çabuk olur, değil mi?"

"Ah, sevgilim, senin için her şeyi yaparım, biliyorsun ya. Eskiden kahveyle başın hoş değildi." Nickie yerinden kalkıp üzerinde

bir düzine kadar içki şişesiyle gümüş bir buzluk duran servis arabasına gitti. "Ben de bir kadeh içerim." Kokteyl bardaklarına buz koydu. "Haydi, anlat bakalım şu kız arkadaşını. Duyduğuma göre üniversiteden yeni çıkmış. Yoksa liseden miydi? Sana dövdürecek başka ağır sıklet gençler de var mıymış elinde? Biraz antrenman yapsan iyi olur. Aman, boşver, anlatma daha iyi. Zevkini biliyorum; iğrençtir! Ben hariç tabii!"

Robert sigarasından bir nefes aldı. "Buraya ne ondan ne de senden konuşmaya geldim," dedi. "Sadece Greg'in nerede olduğunu biliyormusun, diye sormak istiyorum."

Nickie göz ucuyla Robert'a baktı, ardından hınzır bakışlarla onu süzmeye başladı. Ne bildiğimi tahmin etmeye çalışıyor, dedi Robert kendi kendine. Yanılıyor muydu acaba? Nickie belki olduğundan çok şey biliyormuş gibi göstermek istiyordu kendini. "Greg'in nerede olduğunu neden bana soruyorsun?"

"Belki haberin vardır diye düşündüm. Sana sık sık telefon ettiğini duydum."

"Doğru, arada ediyordu; sen ıımağa atmadan öncesine kadar." Bardaklardan birini Robert'a uzattı.

Kapı açıldı, Ralph üzerinde pantolon ve sabahlıkla içeri girdi. Ya uykudan ya da içkiden yüzü kızarmıştı. Seyrek sarı saçlı, mavi gözlüydü. Sıkılgan bir gülümsemeyle Robert'ın elini sıktı. Robert ayağa kalktı.

"Merhaba, Bob. Nasılsınız?"

"Teşekkürler, ya siz?"

"Sevgilim, üzerine bir gömlek giyseydin ya? Hiç değilse boksörler gibi boynuna bir havlu koy bari! Biliyorsun, göğsünün kıllarını görmekten nefret ediyorum." Nickie zarif bir hareketle Ralph'ın boynunu işaret etti. Atletinin yakasından bir tek kıl bile görünmüyordu.

Ralph kıpkırmızı kesildi. "Affedersin," diye mırıldandı. Bir an yatak odasına gidip gitmemeye karar verememiş gibi durakladıktan sonra girdiği kapıdan tekrar çıktı.

"Evlilik hayatı zoruna gidiyor galiba," diye seslendi Nickie arkasından.

Robert, Ralph'ın kapıyı kapamasını bekledi. "Cevap vermedin."

Nickie Robert'a döndü. "Neye? Greg'le ilgili soruna mı?"

"Evet."

Ralph boynunda rulo yapılmış bir havluyla salona döndü. Havlunun uçlarını gri-siyah ipek sabahlığının yakasına sıkıştırıp servis arabasına yöneldi.

"Evet, Greg konusunda," dedi Robert. Ralph'ın ilgiyle başını kaldırdığını görmüştü.

"Greg'i bugüne kadar hiç görmedim," dedi Nickie.

"Nerede gizlendiğini bilmediğin anlamına gelmez," diye karşılık verdi Robert.

"Bilmiyorum ama, hiçbir fikrim yok." Robert, Nickie baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle Ralph'a döndüğü anda onun yalan söylediğini anlamıştı. Bakıştılar. "Tanrım, bırak şu kızı, Bobbie! Bırak, daha iyi olan kazansın. Eğer yaşıyorsa tabii."

"Konumuz kız değil. Greg'i bulmak istiyorum."

"Ya, demek konu kız değil," diye alaya başladı Nickie.

Robert Ralph'a baktı. Bu yumuşak, hafifçe geçkin yüzde bomboş, anlamsız bir ifade vardı. Biraz fazla boş, diye düşündü Robert, sanki özellikle takınılmış. "Konuyu biliyor musunuz, Ralph" diye sordu.

"Ralph'ı sorguya çekmeye çalışma!" diye atıldı Nickie.

"Bilmiyorsa nasıl sorguya çekebilirim?" Nickie gözlerini kapadı, saldırıya hazırlanıyordu besbelli. Robert Ralph'a döndü. "Ralph, oldukça güç durumda olduğumu biliyorsunuz herhalde. Greg Wyncoop'un nerede olduğunu, daha doğrusu hayatta olup olmadığını öğrenmek zorundayım. Adam öldürmekle suçlanmam söz konusu, belki işimi bile kaybedeceğim ..."

Ralph'ın yüzü değişmemişti, ama Nickie'den uyarı beklediğini hissetti Robert.

"Peki neden buraya geldin" diye sordu Nickie. "Evi aramak ister gibi bir halin var. Haydi, çekinme, ara!" Başını arkaya atıp yüksek sesle, keyifle güldü. Gözleri ışıl ışıl parlıyordu.

"Ralph'la konuşuyorum, Nickie," dedi Robert.

"Anlaşılan o seninle konuşmuyor, öyle değil mi?"

"Pennsylvania'daki kavgadan haberiniz var mı, Ralph" diye sordu Robert.

"Evet. Evet, duydum," dedi Ralph burnunu ovuşturarak. Elinde kadehle salonun ortasına doğru yürüdü, yuvarlak sehpanın çev-

resini dolaşıp, içkisini bir dikişte yarıladı.

"Ralphie, sen bu saçmalıklara katılma sakın," dedi Nickie. "Eskiden Bay Forester'la yaptığım, saatler süren, budalaca konuşmalara benziyor, bu da onlar kadar uzun süreceğe benzer."

"Ralph henüz cevap vermedi. Greg'in nerede olabileceği konusunda fikriniz var mı, Ralph?"

"Amma da can sıktın!" diye çıkıştı Nickie. Olduğu yerde dönerek ayağıyla eteğini savurdu. Masa çakmağına uzanıp bir sigara yaktıktan sonra çakmağı masaya attı.

"Hayır," dedi Ralph.

"İşte bu kadar," dedi Nickie. "Tatmin oldun mu şimdi?"

Robert hiç de tatmin olmamıştı, ancak Ralph yatak odasına geri dönüyordu, dışarı çıkıp kapıyı kapadı.

"Greg'i aramak için buraya gelmiş! Sen, evlerin bahçelerinde gizlenerek kız tavlamaya çalışan bir sürüngensin! Onu nasıl tanıdığını pekâlâ da biliyor Greg! Daha doğrusu, biliyordu. Bu arada kız ne yapıyor? Onun da birkaç tahtası eksik olsa gerek. Belki bu yüzden birbirinize uyuyorsunuz."

Robert'ın boğazına bir yumru takılmıştı. "Greg sana başka neler anlattı?"

Nickie, küçümseyen bir bakışla başını geriye attı. "Sana ne? Bobbie, görünüşe bakılırsa gerçekten aklını kaçırıyorsun. Belki de kaçırdın bile. Şu haline bak! Gözün morarmış, dudağın patlamış, kendinden geçmişsin!" Robert sesini çıkarmayınca devam etti: "Düşün hele, Bobbie, düşünürsen hatırlarsın. Soluğu kesilene kadar suya batırdın, değil mi?" Güldü. "Hatırlayamadın mı, sevgilim?"

Robert bardağındaki içkiyi bitirip yavaşça yerinden kalktı. Hiç değişmemiş, dedi kendi kendine, yine bir sürü aşağılama, hakaret, yalan. Daha fazla kalmanın anlamı yoktu. Greg'in New York'ta olduğunu, Nickie'nin de bunu bildiğini hissediyordu; onu bulabilmek için elinden geleni yapacak, polise haber verip aramalarını isteyecekti. Ararlar mıydı acaba?

"Otursana, Bobbie. Daha doğru dürüst konuşmadık bile," dedi Nickie. "Jenny'yle evlenmeye kalkmayacaksın, değil mi? Her ne kadar birkaç tahtası eksik de olsa, ona kötülük etmiş olurdun."

"Söyledim ya, söz konusu olan kız değil," dedi Robert. "Sen bu akşam ağır işitiyorsun galiba."

"Çok iyi duyuyorum."

Ralph salona döndü. Gömlekle ceket giymiş, kravat bağlamıştı. Nickie'ye baktı, vestiyerden paltosunu alıp giydi.

"Dışarı mı çıkıyorsun" diye sordu Nickie.

"Biraz dolaşacağım. İyi geceler, Bob. Umarım yakında yine görüşürüz." Belli belirsiz bir gülümsemeyle kapıya yöneldi.

Sokak kapısı açılınca Robert yerinden fırladı, Ralph'ın peşinden dışarıya çıktı. Kapı gürültüyle çarpıp kapandı.

Ralph arkasına baktı. "Ne oldu, Bob?"

"Nerede olduğunu biliyorsunuz, değil mi?"

Ralph gözlerini kapalı kapıdan ayırmadan: "Bob, bu konuda bir şey söylemek istemiyorum," dedi. "Kusura bakmayın."

"Yani biliyorsunuz da, söylemeye cesaret edemiyorsunuz, öyle mi? Ralph, eğer biliyorsanız ." Robert duraladı, Ralph yanağına ya da patlak dudağına bakıyordu.

"Demek meşhur gamzeniz buymuş," dedi Ralph. "Hiç de o kadar büyük sayılmaz."

"Beni ilk görüşünüz değil ki," dedi Robert utanarak. "Bakın, Ralph, eğer ..." Arkalarında kapının açıldığını duydu.

Ralph asansöre girdi.

Robert arkasına dönüp Nickie'ye baktı. Elini biçimli kalçasına dayamış, pervaza yaslanmıştı. "Kapı mı çarptı? Neyse, sonunda baş başa kalabildik."

"Ne güzel!" Robert, Nickie'nin yanından geçip içeri girdi. Paltosu, dolabın yanındaki beyaz, deri koltukta duruyordu.

Nickie, kollarını Robert'ın boynuna doladı. "Neden biraz daha kalmıyorsun, Bobbie? Biliyor musun, aslında seni çok arıyorum. Nasıl aramam? Gelmiş geçmiş en iyi sevgilim sendin."

"Yeter artık, bırak bunları." Robert, yaklaşan dudaklardan, Nickie'nin arayan bakışlarından kaçıp, bir adım geriye çekilerek kapıya doğru ilerledi.

"Sevgilim, gel yatağımıza gidelim. Ralph'ı bilirim, bir saatten önce dönmez. Kapıyı sürgüleriz, ayrıca yangın merdiveni de var," dedi gülerek.

"Aman Tanrım, Nickie! Bırak bunları diyorum!" Robert tokmağa uzandığı sırada Nickie yolunu kesip kapıya yaslandı.

"Bana ahlâk dersi vermeye kalkma," dedi Nickie. "Pekâlâ is-

tiyorsun. Pennsylvania'daki kız yatakta benden iyi mi sanki?"

Robert, Nickie'nin arkasından kapı tokmağını tutmaya çalışırken ister istemez kalçasına dokunmuştu. Nickie, onun koluna sürünerek ağzını açmadan, kumru gurultusuna benzer bir sesle gülmeye başladı. Genellikle böyle güldüğü zamanlar çok tehlikeli -ya da sevecen- demekti, ama şimdi düpedüz alay ediyordu. Robert bütün gücüyle kapıya asıldı, açarken Nickie'nin başına çarptı. "Özür dilerim," diye mırıldanıp, yanından zorla geçerek kendini dışarı attı.

"Numara yapma, istiyorsun işte!"

"İstemiyorum, Nickie. Hoşça kal."

"İstemez olur musun? Aklın fikrin bunda," diye arkasından seslendi Nickie.

Robert merdivenlerden inmeye başladı.

"Korkak!" diye bağırdı Nickie. "Korkak!"

Robert bir elini cilalı merdiven korkuluğuna yaklaştırmış, düşecek olursa hemen tutunmaya hazır olarak basamakları ikişer ikişer atlıyordu.

"Ödlek herif! Delisin sen!" dediğini duydu Nickie'nin. "Hem de, *zırdeli*!"

16 Ralph, Seksen İkinci Sokak'taki apartmandan Birinci Cadde'ye sapıp karşısına ilk çıkan bara girdi. Sodalı bir viski söyledi, bardağı yarıladıktan sonra vestiyerdeki telefon rehberinden Sussex Arms otelinin numarasını buldu. Oteli arayıp Bay Gresham'ı isterken, Wyncoop kendine amma da garip ad bulmuş, diye düşünüyordu. Gresham kuralını hatırladı, Wyncoop bunu bilmezdi herhalde. İyi para kötü paranın yerine geçer, diyordu bu kural; çünkü insanlar değerli parayı biriktiriyorlardı. Bir aralık, bu kuralla Pennsylvania'da uğruna iki erkeğin kapıştığı kız arasında bağlantı kurar gibi olduysa da -Robert'ın da kızı elden kaçırmamak için savaştığı izlenimine kapılmıştı-, Wyncoop telefona geldiğinde henüz kesin sonuca varamamıştı.

"Ben Ralph Jurgen," dedi Ralph. "Sizinle bu akşam görüşmek

istiyorum."

"Bu akşam mı? Bir şey mi oldu?"

"Yoo. Otelde misiniz?"

"Birazdan çıkacaktım. Arabayla dolaşırım ya da sinemaya giderim belki."

"Vazgeçin. Mutlaka görüşmemiz gerekiyor." Ralph hem hafif çakırkeyif hem de sinirli olmasa bu kadar diretemezdi, ama sert çıkışı etkisini göstermişti. Greg dışarı çıkmayıp, onu bekleyeceğini söyledi.

Ralph taksiye bindi. Sussex Arms, Dördüncü Cadde'nin yan sokaklarından birinde, üçüncü sınıf bir oteldi. Lobideki pislik ve pejmürdeliğe bakınca, insan otelin bir zamanlar iyi günler görüp, seviyeli müşteriler barındırmış olduğuna inanamıyordu. Ralph, Wyncoop'un gizlenmek için burayı seçme nedenini de pek garip bulmuştu. Pahalı bir otelde daha çok göze batacağı için değil, aynı zamanda yanlış bir iş yaptığını göstermek, kendini aşağılamak, biraz da cezalandırmak için buraya yerleşmişti. Nerede kalacak olursa olsun, Nickie otel faturasını öderdi. Greg'in parası kalmamıştı. Ralph asansörle dördüncü kata çıktı. Asansörcü çocuğun üniforması bile eski suratlıydı. Ralph Jurgen yoksul bir aileden geliyordu. En ufak bir yoksulluk izi duyarlığını zedeliyor, estetik ve hatta ahlâk anlayışını sarsıyordu. Ona göre fakirlik çirkin, trajik ve gereksiz bir şeydi.

Greg, yeleğinin düğmeleri açık, ayakkabılarını çıkarmış bir halde kapıyı açtı. "Ne oldu" diye sordu Ralph'ı içeri alırken. Pek kaba davranmamaya, biraz da gülümsemeye dikkat etmişti.

Ralph paltosunu çıkarıp koluna aldı, iskemleye oturdu. "Bob Forester bu akşam bize geldi. Nickie'yle konuşmak istiyordu."

"Nickie az önce telefon etti," dedi Greg hafifçe sırıtarak.

"Tahmin etmiştim," dedi Ralph. "Baksanıza, Greg, bu komediye neden son vermiyorsunuz? Bob'a yeterince zarar verdiniz sayılır, değil mi? Daha ne istiyorsunuz?"

"Jenny'yi," dedi Greg.

"Hm, hm, doğru ya." Ralph onun kenetlenmiş parmaklarına baktı. Canı sigara istiyordu, ama doktor günde on taneden fazlasını yasaklamıştı. Onuncuyu gece yatmadan önce içmek üzere ayırıyordu. "İnsanın iletişim kuramadığı bir kızı elde etmesi zor doğ-

rusu," dedi. "Ölüler de kimseyle iletişim kuramaz, öyle değil mi?"

"O herifi perişan edeceğim," dedi Greg, elindeki kibriti kâğıt sepetine atarken. "Bunu size daha önce de söylemiştim, yapacağım. Bekleyin, göreceksiniz. Kentten defolup gitmesini istiyorum. Eyaletten de. Önce işinden edeceğim. Arkadaşlarım şefine mektup yazacaklar."

"Şefine mi? Ne yazacaklar?"

"Psikopat olduğunu. Nickie tanıklık eder, siz de. Av tüfeğiyle Nickie'ye ateş ettiğini biliyorsunuz."

"Evet, tüfek olayını biliyorum, iki şekilde anlatıldığını duydum. Birincisi, Bob'u doğruluyor, arkadaşı Peter Campbell da aynını anlattı. Nickie, benim de geçenlerde masa çakmağını arkasından fırlattığımı söylüyor. Doğru değil. Kavga etmiştik, bu gerçek, sigara yakmak için çakmağa uzandım. Ama Nickie'ye bakılırsa, çakmakla onu öldürmek istemişim." Ralph gülüp bacak bacak üzerine attı. "Bir an için de olsa, buna inanır mıydınız?"

Greg, Ralph'a yaklaşıp sigarasından derin bir nefes çekti. "Forester'ın arkadaşına neden güveniyorsunuz? Olanları onun ağzından dinlemiş. Peki, ya röntgenci olayı, ha? Forester, Jenny'yle başka nasıl tanışmış olabilir ki? İkisi de bunu bir türlü açıklayamıyorlar."

Ralph kaşlarını kaldırdı. Röntgenci hakkında ne düşüneceğini bilemiyor, bunun konuyla ilgisi olmadığını sanıyordu. Pis görünümlü, kahverengi yazı masasında duran yarılanmış viski şişesine baktı.

"İçki" diye sordu Greg.

"Hayır, teşekkür ederim, Greg. Size şunu söylemek için geldim: Oyununuza artık son verin. Bütün bunlar dürüstlüğe ve beyefendiliğe sığmaz, üstelik anlamsız da."

"Anlamsız mı? Dürüstlükten söz etmek size mi kaldı? Reklamcılığın neresi dürüst? Önce kendinize bakın!"

"Konuyu değiştirmeyin. Size dostça bir öneri: Artık bitirin bunu."

"Başka?" diye çıkıştı Greg. "Bu işe bir kez başladım, sonuna kadar götürecek olan da benim."

"Kızın size dönmesi için Bob'u ortadan yok etmenin yeteceğini düşünüyorsunuz. Hiç de mantıklı değil!"

"Jenny beni seviyor, biliyorum. O herife kapıldı sadece. Hayatındaki ilk erkek benim," dedi Greg başparmağıyla göğsüne vurarak.

Ralph bu sözlerdeki saflığa hafifçe gülümsedi. Aynı zamanda Greg'in ne kadar gururlu biri olduğu da anlaşılıyordu, asıl tehlikeli yanı buydu. Uzun, atletik kollarıyla kaba elleri birini pataklamak için yaratılmıştı, sanki. "Nickie az önce ne dedi?"

"Benim tarafımı tutuyor," dedi Greg, viski şişesine uzanırken. Bardağa biraz viski koydu, köşedeki paravananın arkasına geçip musluğu açtı. "Forester'a acımaya başladığınızı söyledi," dedi odaya dönünce. "Duyulmuş şey değil! Başkasının sevgilisini çalan heriflere acındığı nerede görülmüş?"

"Sevgili nasıl çalınır? Şeker çuvalı değil ya, bu."

"Jenny öyledir," dedi Greg dalgın dalgın. "O bir çuval dolusu şeker gibidir."

Ralph, Greg'in içkili olduğunu anlamıştı. "Bob bu akşam kızla ilgilenmediğini söyledi," dedi.

"Ne?"

"Asıl derdinin kız olmadığını söyledi, kulaklarımla duydum. Sizi bulmak istiyormuş."

"İster tabii, ama Jenny'yle de ilgileniyor. Belki itiraf edecek cesareti yoktur, belki de Jenny kadar âşık değil, ama yine de ilgileniyor. Haftada üç dört kere buluşuyor onunla. Mutlaka yatıyordur da. Jenny de hayatından memnun." Bardağı duvara atacakmış gibi yaptı, sonra vazgeçip içkisini bitirdi.

Ralph ayağa kalktı. "Bana kalırsa yarın evinize dönün. Patronunuzla ev sahibinize New York'ta kendinizi içkiye vurduğunuzu söylersiniz. Burada otelde gizlenmekle elinize bir şey geçmez, olayları yerinde takip etmelisiniz."

Greg'in kara gözleri hırsla parladı. "Önce arkadaşlarımın mektuplarına ne cevap geleceğini bekleyeceğim. Jenny'ye de telefon edecekler. Forester'ın ne berbat bir tip olduğunu inceden inceye anlatacaklar. Bilmesi gerekir. Polisin de haberi olacak. İğrenç herif, kızı nasıl da baştan çıkardı!"

"Ya siz ne yapmıştınız?"

"Ben iğrenç değilim." Greg Ralph'a arkasını döndü.

"Demek Pennsylvania'daki arkadaşlarınız nerede olduğunuzu

biliyor, öyle mi" diye sordu Ralph.

Greg olduğu yerde döndü. Ellerini sallayarak "Arkadaşlarım hakkında söylediklerimi geri alıyorum," dedi. "Kimsenin haberi yok. Mektup da yazmayacaklar. Öldüğümü sanıyorlar. Forester'ın şefine mektubu ben yazdım."

Telefon çaldı.

"Ben yokum," dedi Ralph. "Daha önce de görüşmedik."

Greg kulaklığı kaldırırken anlayışla sırıttı. "Alo?" dedi. "Hayır ... hayır, burada değil."

Ralph yazı masasının üstündeki el ilanına baktı. Kırk İkinci Sokak'taki bir sinemanın reklamıydı bu. *'Pigmelerin Seks Çılgınlıkları' 'Liseliler Genelevde.'*

"Evet," dedi Greg daha yumuşak bir sesle. "Unutmam. Merak etme ... Hayır ... Evet, öyle galiba ... Evet ... Hoşça kal." Telefonu kapadı. Ralph kapıdan çıkmadan dönüp baktı, Greg gözlerini kaçırdı.

"Yarın New York'tan ayrılmalısınız," dedi Ralph. "Langley'e ya da nerede oturuyorsanız oraya dönün."

"Humbert Corners'da oturuyorum, Jenny gibi. Langley'de oturan ben değilim, o köpek soyu."

"Bir an önce tüyün, Greg."

"Öyle mi?" Greg sırıttı. "Nedenini öğrenebilir miyim?"

"Birincisi, Bob, polise haber verip, New York'taki otelleri aratacaktır. Burada olduğunuzu, Nickie'nin de işe karıştığını pekâlâ biliyor."

Greg omuz silkti. "Başka yere giderim öyleyse."

"Oradaki otel faturalarınızı kim ödeyecek?"

"Nickie bana bir süre için borç verir. Bankada yeterince param var, ama şu sıralarda çek yazamam, öyle değil mi?"

"Yarın çekip gitmezseniz nerede olduğunuzu polise bildireceğim," dedi Ralph.

"Ne oldu böyle birdenbire?"

"Sizden bir an önce kurtulmak istiyorum!" Öfkeden sesi titremeye başlamıştı. "Aslında ... buradan çıkıp doğruca polise de gidebilirim."

"Bunu yaparsanız ..." diyerek üstüne yürüdü Greg.

Ralph yerinden kıpırdamadı. "Yaparsam ne olurmuş?" Kapıyı

açıp odadan çıktı, arkasından kapıyı hızla kapadı. Asansörün düğmesine basarken göz ucuyla Greg'in odasına baktı. Kapı hâlâ kapalıydı. Yüzünü tekrar asansöre çevirdi. Gözlerini kırpıştırdı, biriyle boğuşmuş gibi soluk soluğa kalmıştı. Nickie Greg'le kırıştırıyor, diye düşündü. Kıskançlığı yüzünden Greg'e böylesine atıp tutmuştu. Nickie'den kuşkulanıyordu, ondan kuşkulanmak bir anlamda emin olmak demekti. Sabahları, arada bir de o bürodayken öğleden sonraları buluşuyorlardı herhalde. Henüz buluşmamış olsalar bile yakında başlarlardı. Nickie, Greg'i kalitesiz de olsa, yeni bir zafer olarak gösterecekti. Evliliklerinin dördüncü ayında kocasını değersiz, genç biriyle aldatarak aşağılamaya çalışıyordu. O güne kadar gelip geçmiş nice silik, alkolik, işsiz güçsüz tip gibi Greg'i de gönül okşayarak, hediyelerle, sınırsız konukseverliğiyle, bazen da yatakla tavlıyordu.

Ralph, sokağa çıktıktan sonra hemen taksi çevirmedi, biraz sakinleşmek için yürümeye başladı. Polise haber vermeyecekti, ne o akşam ne de daha sonra. Greg'i korkutmak yeter de artardı bile. Greg ertesi gün çekip gidecekti, belki akşamdan yola çıkardı. Bu budalaca oyun Philadelphia'da ya da başka bir yerde devam edecek, hiç değilse gözünün önünde oynanmayacaktı.

Ralph eve geldiğinde Nickie'yi bulamadı.

Aklındaki karmaşık düşünceleri sıraya sokmaya çalışırken, olanları hiç de umursamazmış gibi aptalca sırıtmaya başlamıştı. Aynı gülüşü iki saat önce Robert'ın yüzünde gördüğünü hatırladı. Greg'in telefondaki ilk 'evet'i, Ralph'ın yanında olup olmadığı sorusunun, ikinci 'evet' de Nickie'nin otele gelme önerisinin karşılığıydı mutlaka.

Ralph paltosuyla ceketini çıkarıp evin içinde dolaşmaya başladı. Yatak odasının kapısını açtı, dev boyutlu iki kişilik yatağı görünce aklı büsbütün karıştı. Nickie'nin çalışma odasına girdi. Dört duvarı çevreleyen çıtalarda tahta çerçeveli tuvaller asılıydı. Odanın döşemesinde yeşil ayak izleri parlıyordu. Nickie, yere dökülen yeşil boyaya basmış olacaktı. Ralph gözlerini kırpıştırarak izlere baktı. Resim sehpasında, Augustus John'un desenlerinden birinin başaşağı duran karakalem bir kopyası gözüne çarptı. Nickie, Augustus John'un desenlerinin 'ritim'lerini kopya ederek soyut tablolar yapmak niyetindeydi. Bu fikri kendisi açıklamamış, Ralph,

salondaki John resimlerinin neden ters durduğunu sorunca, söylemişti. Soyut tablolarının John'un resimlerinden kaynaklandığını kimsenin anlamayacağından emindi, Ralph'a da ağzını sıkı tutmasını tembihlemişti. Ralph arkasını dönüp dışarı çıktı. Karısı her ne kadar ona gelen mektupları açıp okuduktan sonra zamk artıkları görünecek kadar beceriksizce yapıştırsa da, onun çalışma odasına girmeye hakkı olmadığını düşünüyordu. Nickie böyleydi işte, gereksiz yere kuşkulanıyordu. Kim bilir, günün birinde belki de gerçekten kuşkulanması gerekebilirdi.

Ralph duş yapıp yatmaya gitti. Reklam ajansı, alkolsüz içki imal eden bir şirketin altı ay sürecek reklam kampanyasını üstlenmişti. Yatakta, yarım saat kadar şirketin bir düzine broşürünü karıştırdı. Ajans, kampanyanın ayrıntılı planını yapmış, ama müşteriye beğendirememişti. Ralph'ın görevi, çalışmaları tekrar gözden geçirip yeni bir slogan yaratacak öneriler getirmekti, ama aklına saçma sapan kelime oyunlarından başka bir şey gelmiyordu. Kelime oyunlarından bıkıp usanmıştı. Onuncu sigarasını çoktan içtiğini fark etti. Broşürleri yere bırakıp ışığı söndürdü.

Sokak kapısının kapanmasıyla uyandı, gözlerini kırpıştırarak saate baktı: İkiyi çeyrek geçiyordu.

Nickie yatak odasının kapısını açtı. "Selam, nasılsın" diye sordu kapının kolunu tutarak.

Ralph, karısının sarhoş olmadığını hemen fark etmişti. Çekingen, suçlu bir hali vardı. "Teşekkür ederim," dedi. "Nasıl, iyi miydi bari?"

"Greg *bu gece* gidiyor. Sevinirsin herhalde." Paltosunu omzuna atıp arkasını döndü.

Salondaki lambanın ışığıyla ortalık mat, sinir bozucu bir yarı karanlığa bürünmüştü. Ralph, ayak parmaklarının açık sarı battaniyedeki çıkıntılarına baktı. "Nereye gidiyormuş" diye sordu.

Nickie, beyaz Angora kazağını çıkarıp silkeledi, iskemlenin arkalığına astı. Her zamanki gibi sutyen giymemişti. Utanmak nedir bilmiyordu, ne gerçek ne de yapmacık bir utanç duygusu vardı. Ellerini kalçasına dayayıp, Ralph'ın karşısına dikildi. "Bilmiyorum, söylemedi."

"Umarım Humbert Corners'a ya da nerede oturuyorsa oraya gidiyordur."

"Hayır. Humbert Corners'a gitmiyor." Ayakkabılarının tokalarını açıp ayağından fırlattı, giysi dolabının önünde pantolonunun fermuarını açtı. "Bütün bunlardan sana ne, Ralphie? Yapamayacağını bile bile ne diye polise haber vereceğini söylüyorsun? Neden kraldan çok kralcı davranıyorsun?" Pantolonunu elbise askısına taktı, gürültüyle dolaba koydu.

Ralph sesini çıkarmadı. Nickie'yle evlenmeden önce başına gelecekleri biliyordu. O *yalnız parmağında oynatacağı erkeklerle evlenir*, demişti tanıyanlar. Biraz sonra, "Çek verdin mi" diye sordu.

"Hayır, sevgilim, nakit verdim, geri alacağım nasıl olsa."

Nickie'nin banyo küvetini doldurduşuna kulak kabarttı. Keyifli haline bakılacak olursa, akşam Nickie açısından başarılı geçmişe benziyordu. Greg oyununa devam edecekti. Nickie ona destek vermiş, Ralph'tan korkmasının gereksiz olduğunu söylemişti kuşkusuz. Greg kentten uzaklaşıp adını değiştirecekti. Nickie pijamasını giyip yatağa yaklaşırken, ona, *Robert Forester'dan ne istiyorsun?* diye sormak istedi Ralph; ama *seni ilgilendirmez, sevgilim ya da bu benim oyunum, sen de kendininkini oyna* gibi bir karşılık alacağını bildiği için sormadı. Nickie kendini yüzüstü yatağa bıraktığında, Ralph bütün adalelerinin kasıldığını hissetti. Onun bir şey daha söylemek istediğini sanıyordu, ama çok geçmeden düzenli aralıklarla soluk almaya başladığını duydu. Nickie derin bir uykuya dalmıştı.

17

Robert, pazartesi sabahı işe gitmeden Jenny'ye telefon ederek, akşama onunla konuşmak istediğini söyledi.

"Şey ... Bilmiyorum."

Robert güldü. "Bilmiyor musun? Birine sözün mü var?"

"Hayır."

"Sadece birkaç dakika görüşelim. Ya ben sana uğrayayım ya da sen gel. Sence hangisi daha uygun?"

"Şimdi söylesen olmaz mı?"

"Telefonda konuşmak istemiyorum. Sadece bir iki dakika, Jenny. Kaçta buluşalım?"

Sonunda, Jenny'nin dokuzda Robert'a gelmesine karar verdiler. Robert düşünceli bir tavırla telefonu kapadı. Jenny'nin sesi pek garip çıkmıştı. Greg'e üzülüyordu kuşkusuz; belki hafta sonunda dostları 'nasihat' etmişlerdi. Susie Escham gibi dostları. Susie, olay yaratmak için, "Eh, Robert'ın onu suya itmesi olmayacak iş değil, ne dersin? Yapmış olsa bile kesinlikle itiraf etmez!" diyebilecek bir tipti. Greg, Susie'yi tanıdığına göre, ona Jenny'nin 'röntgenci'sinden söz etmişti herhalde. Jenny'nin Susie gibi kaç dostu var acaba, diye düşündü Robert.

Öğlene doğru Nancy gelip, Bay Jaffe'nin Robert'ı bürosunda görmek istediğini söyledi.

Robert bunu bekliyordu. "Tamam, sağol Nancy, dedi otomatik olarak. Birden başından aşağıya kaynar sular boşalmıştı. Yerinden kalkarken Nancy'ye baktı. Nancy gülümsemeden başını çevirdi.

Robert'ın şefi Bay Jaffe'nin bürosu, giriş holünün karşı tarafındaydı. Jaffe bıyıklı, gözlüklü, köşeli suratlı, hafif tombul bir adamdı. Konuşurken cümle aralarında etli dudaklarını büzer, duyulur bir sesle soluğunu gür bıyığına üfleyerek sözlerinin etkisini beklerdi. Konuşmaya başlayınca sözlerini özenle seçmek istediği, ancak yeterince vakit bulamadığı hemen belli oldu. Bay Jaffe, sabah bir polis memurunun görüşmeye geldiğini, durum aydınlığa kavuşana kadar Robert'ın Philadelphia'ya tayininin ertelenmesini istediğini, bu fikre kendisinin ya da Langley Aeronautics'in genel müdürü Bay Gerard'ın katılmadıklarını, ancak polisin şimdilik kentten ayrılmamasını uygun gördüğünü anlattı.

Robert başını eğdi. "Anlıyorum. Umarım soruşturma on güne kadar sonuçlanır. Aslında gitmeme sadece bir hafta kaldı, ama polis izin verene kadar herhangi bir girişimde bulunmayacağım."

Bay Jaffe de başını salladı. Robert, duvar dibindeki iskemlesinden, adamın yazı masasının başında, elleri gri pantolonunun cebinde, kararsızlıkla ayakta duruşunu izliyordu. Robert, Bay Jaffe'nin cümle aralarında uzunca molalar vermesinden, kalın gözlük camlarının ardındaki kahverengi gözlerinin acıyan, soran bakışlarıyla kendisini tepeden tırnağa süzmesinden kuşkulanmış, adamın asıl söylemek istediklerini söyleyemediğini anlamıştı. Polis -herhalde Lippenholtz'du gelen- Bay Jaffe'ye mutlaka Jenny'nin bahçesindeki röntgenciden, hatta Nickie'nin tüfek masalından, Ro-

bert'ın ruh doktorlarından da söz etmişti. Artık işime son verirler, diye düşündü, önce izne çıkarır, sonra da iznimi durmadan uzatırlar.

"Eh, bu arada sırası gelmişken bizim yani Bay Gerard'la benim, bu sabah şirketin yönetim kurulu başkanına hitap eden birer mektup aldığımızı da söyleyeyim," dedi Bay Jaffe.

Robert'ın gözleri Bay Jaffe'nin bakışlarını izleyip, yazı masasının açık mavi altlığında duran, daktiloyla yazılmış iki dosya kâğıdına takıldı.

"Sizinle ilgili bir mektup, Bay Forester. Ciddiye alınmaması gereken biri yazmış kuşkusuz, ama yine de " Dikkatle Robert'a baktı.

"Görebilir miyim" diye sordu Robert.

Bay Jaffe "Tabii," diyerek mektubu eline aldı. "Doğrusu hakkınızda pek de iyi şeyler söylemiyor. Sakın bu saçmalığa inandığımızı sanmayın Bay Forester, ancak; bence kendi gözlerinizle görmeniz gerekir. Evet." Mektubu Robert'a uzattı.

Robert, yeni daktilo şeridiyle yazılmış mektuba hızla göz attı. Bazı kelimelerin üstleri çizilmiş, bazıları yanlış yazılmıştı. Altında imza olmadığı halde Greg'in yazdığından hiç kuşkusu yoktu. Röntgenci hikâyesi, Nickie'nin düzenlemesiyle av tüfeği masalı anlatılıyor, Forester'ın 23 yaşında, son derece saf bir kız olan Jenny Thierolf'u olumsuz yönde etkilediği, nişanlısından ayırdığı ileri sürülüyordu. Mektubun son bölümünde yazar, Greg Wyncoop'un bir dostu olduğunu, kişisel nedenlerden ötürü adını açıklayamayacağını, ancak adaletin yerini bulması gerektiğine inandığını belirtmişti. 'Langley Aeronautics gibi isim yapmış bir şirketin bu adamı çalıştırmaması gerekir ...' diyordu.

Robert yerinden kalkarak mektubu Bay Jaffe'ye geri vermek istedi, ancak şefi elini uzatmayınca yazı masasının üzerine bıraktı.

"Bence bunu Wyncoop yazmış," dedi Robert. "Posta damgası hangi postanenin?"

"New York, merkez istasyonu," dedi Jaffe.

Robert duraladı. "Bay Jaffe, olanlardan son derece üzgünüm, ancak Wyncoop'un ölmediğine, polisin sıkı bir aramayla onu kolayca bulabileceğine inanıyorum."

"Neden?"

"Birinci nedeni, onu Delaware ırmağına itmemiş olmam, ikincisi de bu mektup. Bunu Wyncoop yazmış olmalı. New York'ta gizlendiğinden eminim."

Bay Jaffe bıyığını sıvazladı. "Ya, demek öyle, hm ...Bu mektuptaki suçlamaların doğru olan bir tarafı var mı, Bay Forester?"

Robert masadaki daktilo sayfalarına baktı. Ayrıntılı bir karşılık vermeye hazırlanırken birden vazgeçip başını iki yana salladı: "Hayır, burada yazıldığı şekliyle hayır. Hiçbiri doğru değil," dedi.

Bay Jaffe ne diyeceğini bilemeden Robert'a bakakalmıştı. Yoksa açıklama mı bekliyordu?

"Bay Jaffe, izin verirseniz şunu da belirtmek isterim; Wyncoop, Jenny Thierolf'u elinden aldığımı iddia ediyorsa da yanılıyor. Aramızda verilmiş bir söz yok. Wyncoop'la kavgamız gereksizdi. Bütün bu olaylar gereksiz."

Bay Jaffe hâlâ gözlerini ayırmadan bakıyordu. Sonunda başını salladı. "Tamam, Bay Forester. Geldiğiniz için teşekkür ederim."

Robert, her zamanki gibi, Jack Nielson'la büronun karşısındaki küçük restorana öğlen yemeğine gitti. Genellikle öğlenleri iş arkadaşlarından Sam Donovan ve Ernie Cioffi'yle birlikte yemek yerlerdi, ama o gün Jack'le yalnızdılar. Jack, Robert'la baş başa kalmayı ayarladıysa bile, Robert bir şeyin farkına varmamıştı. Acaba Sam'le Ernie özellikle mi benden kaçıyorlar, diye düşündü. Jaffe'nin işine son verdiğini sanıyorlardı belki. Kuşkusuz çizim salonundaki herkes, sabah Jaffe'nin odasına çağrıldığını duymuştu. Robert Jack'e, Philadelphia'ya tayininin ertelendiğini, Gerard'ın New York posta damgalı çirkin bir mektup aldığını, kendisinin bu mektubu Greg'in yazdığına inandığını anlattı.

"Ne yazmış" diye sordu Jack.

Robert duraksadı. Yemeği masaya geldiği halde bir sigara yaktı. "Günün birinde anlatırım sana. Şimdilik bu konuda konuşmak istemiyorum, Tamam mı, Jack?"

"Tamam."

"Söz veriyorum." Robert Jack'e baktı, sigarasını söndürüp yemeğine başladı.

"Bekle bakalım, hele birkaç gün daha geçsin," dedi Jack, sanki başka çareleri varmış gibi.

Robert iş çıkışında Langley'deki dişçisine gidip kırık dişinin

kronunu taktırdı. Arka arkaya iki randevusunu iptal etmiş, işi sürüncemede bırakmıştı. Kron gereğinden fazla beyazdı, ama dişçi zamanla koyulaşacağını söyledi, üstelik son derece sağlam olduğunu, kolay kırılmayacağını da anlattı. Zaten Robert'ın bunu denemeye hiç niyeti yoktu, o dişiyle sert bir elma bile ısırmayacaktı.

Jenny akşam dokuzda geldi, sessiz ve durgun bir hali vardı. Robert *espresso* yapıp yanında konyak ikram etti. Jenny kırmızı kanepeye, Robert da karşısındaki deri koltuğa oturdu.

"Kazağını henüz bitiremedim," dedi Jenny. "Bir kolu kaldı."

Kazaktan ilk defa söz ediyordu. "Çok dikkatli kullanacağım," dedi Robert. "Bugüne kadar kimse bana kazak örmedi."

Jenny dalgın dalgın başını salladı. Gözlerinin altında koyu renk halkalar oluşmuştu. "Benimle ne konuşmak istiyordun?"

"Pazar akşamı New York'a gittim. Nickie'yle görüşmek için. Kocasını da gördüm. Sanki ikisi de Greg'in nerede olduğunu biliyor gibi bir his var içimde. Bana kalırsa New York'ta olmalı."

"Neden?"

"Karımı tanırım da ondan. Nasıl blöf yaptığını, nasıl yalan söylediğini, yalan söylerken yüzünün ne hal aldığını bilirim. Bence Greg, New York'ta bir otelde gizleniyor, hangi otelde olduğundan Nickie'nin haberi var. Ayrıca bugün şirketimin müdürüne New York'tan bir mektup gelmiş, bunu Greg'in yazmış olabileceğini düşünüyorum. Ben de okudum."

"Ne diyor?"

Robert ayağa kalktı, cebinden çakmağını çıkarıp sigarasını yaktı. "Greg'den ne beklenirse onu. Röntgencilik yaptığım, eski karımın, beni iyi tanıyan herkesin dediği gibi psikopat olduğum falan. İmzasız bir mektup. Sözde Greg'in arkadaşlarından biri yazmış." Jenny'nin gözlerini ayırmadan baktığını fark etti. Öğleden önce Bay Jaffe de yüzüne böyle bakakalmıştı, ama Jenny'nin bakışları daha hüzünlüydü. "New York polisine telefon ettim, işe yarar mı bilmem. Greg'i otellerde aramalarını önerdim. Arkadaşlarında da kalıyor olabilir aslında. Neyse, bana Greg'i uzun uzadıya tarif ettirdiler. Demek benim konuştuğum karakola henüz eşkâli bildirilmemiş. New York polisi, bunun Pennsylvania polisinin işi olduğunu söyledi. Fikir benden çıktığı için pek önemsemezler herhalde. Adımı da verdim. Jenny, ne oldu?"

Jenny ağlamak üzereydi.

Robert kanepeye oturup kolunu Jenny'nin omzuna koydu, tekrar geri çekti. "Konyağını iç. Bak, elini bile sürmemişsin."

Jenny bardağı eline aldı, ama içmedi. "Dün akşam Tesser'lardaydım," dedi. "Önce sana telefon ettim, bulamayınca onları aradım. Söylediklerine öyle sinirlendim ki, yarım saat sonra kalkıp eve döndüm. Ne dediler, biliyor musun? Röntgenci senmişsin, Greg'i de herhalde sen öldürmüşsün, sana hiç acımıyorlarmış."

"Aman Tanrım, Jenny! Eh, aslına bakarsan normal sayılır, öyle değil mi? Tesser'lar benim hakkımda ne biliyorlar ki?"

"Ne demek istiyorsun?"

Robert, Jenny'nin bakışlarındaki korkuya gülmekten kendini alamadı. "Sadece bir akşam birlikte olduk demek istiyorum," dedi. "Üstelik açıkçası ikisini de biraz aptal buldum."

"Aptal mı?"

Söyler söylemez pişman olmuştu. "Ne bileyim, bir akşam yemekte birlikteydik. Dick çok içmişti. Onları göklere çıkarmam beklenemez herhalde."

"Benim dostlarımdan söz ediyorsun."

"Biliyorum Jenny, ama insan olarak değerlendirmeye çalışıyoruz." Ayağa kalktı. "Peki, Dick'i yargılamayacağım. Bir gece gördüm, onda da sarhoştu."

"O akşam senin tarafını tutmuştu."

"Bu arada fikrini değiştirmiş olsa gerek."

"Evet. Naomi de öyle."

Robert ellerini cebine soktu. "İyi ya. Senin fikrini de değiştirdiler mi bari?"

Jenny kanepeden kalktı. "Gevezeliklerine dayanamadığım için kaçtığımı söyledim ya." Banyoya doğru giderken yarı yoldan geri dönüp kanepeden el çantasını aldı.

"Jenny ..."

Banyoya girip kapıyı arkasından sıkıca kapadı. Lavabodan su sesi geldi. Robert düşünceli bir tavırla sigarasından bir nefes çekip konyağını yudumladı. Bardağına biraz daha içki koydu. Jenny banyodan çıkmıştı. "Jenny," dedi Robert, "ne düşündüğünü bir bilebilsem Geçen hafta olanlara dayandıktan sonra artık her şeye katlanırım." Jenny sesini çıkarmadı. Çantasını göğsüne bastırmış,

yere bakıyordu.

"Bu akşam buraya gelmeni rica ettiğimde, anlatacaklarımla ilgileneceğini sanmıştım. Biliyorum, çok değil. Kesin de sayılmaz. Ama yine de ..." Jenny'nin onu dinlemediğini fark etti. "Oturup kahveni bitirmek istemez misin? Bir kadeh konyak?"

Jenny başını kaldırdı, dalgın, hüzünlü bakışlarını Robert'a çevirdi. "Hayır. Artık gitsem iyi olacak."

"Jenny, ne oluyor sana? Eğer gerçekten ... Greg'i suya ittiğime inanıyorsan söyle. Ne olur, bir şey söyle!"

Jenny şömineye doğru ilerledi. Robert'ın külleri temizlediği boş, karanlık deliğe daldı gözleri. Robert, Jenny'nin Jasserine Chains'deki son buluşmalarına oranla biraz daha zayıfladığını fark etti.

"Geçen hafta sonu başka kimlerle görüştün" diye sordu.

Jenny başını çevirip, büyükleri tarafından sorguya çekilen inatçı bir çocuk gibi hafifçe omuz silkti. "Pazar günü Bayan Van Vleet'e gittim."

Robert inledi. "Ne anlattı?"

"Greg'in odasına baktım. Onunla birlikte."

Robert sabırsızlıkla kaşlarını çattı. "Bir şey bulabildin mi?"

"Hayır. Belki bir ipucu elde ederim diye düşünmüştüm, ama bulamadık."

Robert bir sigara daha yaktı. "Bütün eşyası yerinde mi? Bavulları falan?"

Jenny acı dolu gözlerle Robert'a baktı. "Galiba artık görüşmesek iyi olacak, Robert."

Robert şaşırmıştı.

"Pekâlâ Jenny, söylemek istediklerin bu kadar mı?"

Jenny başını salladı. Ağır hareketlerle sehpadan sigara paketini alıp cebine koydu, bütün akşam bir sigara bile içmemişti. Dolaptan paltosunu çıkarmak üzereyken Robert davranıp yardım etti. Jenny paltosunu giyerken eline değmemeye dikkat etmişti sanki.

"Bayan Van Vleet'in aklına neler sokduğunu anlatman gerekmez," dedi Robert. "Biliyorum zaten."

"Hayır, konu bu değil," dedi Jenny. Kapıya gelmişti bile. "Hoşça kal, Robert."

18 Jenny o gece hiç uyuyamadı, ertesi sabah da işe gitmedi. Pazartesi akşamı Robert'tan döndükten sonra hemen yatmamış, bir süre ortalıkta dolaşıp şiir kitaplarını karıştırmıştı. Karanlıkta pencereden dışarıya bakarken bir baykuş çığlığı duydu. Ölüm habercisi, dedi kendi kendine. Yatağına uzanıp ellerini başının altında kenetledi, ışığı söndürmeden bir süre hareketsiz yattı. Üzerine kısa bornozunu giymişti. Banyo yapalı milyonlarca yıl oluyordu sanki. Kardeşi Eddie'yi düşündü. Eddie sekiz, dokuz yaşındayken, annesi her çarşamba ve cumartesi akşamı, bazen de haftada iki yerine üç kere banyoyu hazırladığında, dehşetle gözlerini açıp "Yine mi" diye sorardı. Ah, küçük Eddie, on ikisindeyken bu dünyadan göçüp gitmişti. Aradan o kadar uzun zaman geçmişti ki, Jenny bazen kendi çocuğu gibi görüyordu onu.

Salı sabahı gün doğarken uykuya dalıp on birde uyandı. Saat onda posta gelmiştir, diye düşündü, ama postayla ilgilenecek halde değildi. Bankayı arayıp telefona çıkan Steve'e hasta olduğunu, işe gelemeyeceğini söyledi. Üzerine blucinle gömlek giyip posta kutusunu açmaya giderken, saat on ikiyi geçiyordu. Rittersville'deki moda mağazasının gönderdiği reklamı buldu, sonradan kutunun dibinde Robert'ın el yazısıyla sarı bir kart gözüne çarptı. Kuşlu kartlardan bir tane daha yapmıştı. 'Küçük bela kuşu', diğer adı: Peripatetik Paraklet. Bulunduğu yer: Karanlık vadiler. Rengi: Koyu mavi üzerine siyah desenli. Ötüşü: 'Beterin beteri var! Beterin beteri var!' Jenny gülmedi, karta doğru dürüst bakmadı bile. Yine de, Robert çamaşırıpi kuşunu çizdiği gün ne kadar mutlu olduğunu hatırladı. Kartı kanepenin önündeki sehpaya bıraktı. Daha üç dört gün önce, Robert'ın kuşlu kartlarına bakarken, korkuya benzer garip bir duyguya kapılmıştı. Mavi ipek kurdeleli bir albüme yerleştirip üst kattaki çekmecelerden birinde sakladığı kartlardan artık korkmuyordu.

Birkaç kere arka arkaya 'ölüm' dedi yüksek sesle, sözcüğü dilinde yuvarlayıp tadına vararak. Robert 'Ölüm Kardeş' rüyasından hoşlanmadığını iddia etmişti, ama Jenny buna inanmıyordu. Rüyasından söz ettiği gün hemen anlamalıydım, dedi kendi kendine. Peki ama Robert, içinde bulunduğu durumun farkında mıydı? Bilmek, *olmak* ve simgelemek İnsanın bilmeden bir şeyi simgeleyebileceğini, olabileceğini gözünün önüne getirebiliyordu.

Garip, diye düşündü, Robert medyum muydu yoksa? Ne olursa olsun, bu durum onu evlenmekten, hatta bir daha öpüşmekten bile engelliyordu.

Jenny mutfakta yarım bardak viski doldurdu, içkisini susuz buzsuz yudumlamaya başladı. Keats'ten, Dylan Thomas'tan birkaç şiir okudu. Salonun jaluzilerini indirdi, mutfak pencerelerinin kepenklerini kapamak üzere dışarı çıktı. Kitap okurken ışık yakıp akşam olduğuna kendini inandıracaktı, bir an önce karanlık basmasını istiyordu. Robert, Jenny'yle tanışmadan önce bunları yaptığını anlatmıştı ona. Susie'ye telefon etmeyi, çiçekleri sulamasını, evden istediklerini almasını söylemeyi düşündü (Jenny'nin annesi hiç etkilenmeyecekti herhalde, o güne kadar beş dakika vakit ayırıp kapıdan hatır sormaya bile gelmemişti). Çiçekler de, eşyalar da önemsiz göründü gözüne. Annesine mektup bıraksa mıydı acaba? Çabucak çiziktirilmiş birkaç satır, olayın dramatikliğini azaltabilirdi, ama aklına yazacak uygun bir söz gelmiyordu, bu duruma uygun söz yoktu belki de. Bardağındaki viskiyi bitirene kadar saat altı olmuştu. Yarım bardak daha doldurdu. Şişenin yarısından fazlası duruyordu.

Saat dokuza doğru, hâlâ üzerinde mavi bornozuyla salonda, ikinci viskisinin başında oturuyordu. Ayağındaki eskimiş mokasenlere baktı. Çirkin, ama son derece pratik buluyordu bunları. Ayakkabılarını böyle eskitene kadar belli bir amaçla attığı sayısız adımı düşündü. Mokasenlerin burnu delinmiş, baş parmağı görünüyordu. Ödenmemiş faturası yoktu, telefonla elektrik banka hesabından karşılanabilirdi. Ev sahibi Bay Cavanaugh yeni kiracı bulana kadar ev kirası da öyle. Bir an, annesiyle babasının haberi alınca geçirecekleri şoku düşündü, ama bu düşünce de pek uzak ve önemsiz göründü gözüne. Söz konusu olan kendi hayatıydı, ne yapacağına kimse karışamazdı. Viskisini yudumlarken o şişeyi birkaç gün önce Robert'ın açtığını, hem Jenny'ye hem de kendine içki koyduğunu hatırladı. Robert'ın da aynı şişeden içmiş olduğuna sevinmişti.

Telefonun sesiyle yerinden sıçradı. Kararsız adımlarla ahizeye yaklaştı.

"Alo?" dedi Susie. "Ne yapıyorsun?"

"Hiç."

"Sana geleyim mi? Saat onda televizyonda Rob Malloy'u izleriz."

"Hayır."

"Neyin var? Ağlıyor musun?"

"Hayır. Neden sordun?"

"Sesin bir tuhaf. Bir şey mi oldu?"

"Hayır."

"Robert nerede? *Umarım* pasaportunu eline vermişsindir."

"Evet," dedi Jenny.

"Eh, ilk günler biraz zor geçer, ama sonra alışırsın. Jen, ne dersin, geleyim mi?"

"Hayır. Lütfen gelme. Merak edilecek bir şey yok. Bir kadeh viski bile içiyorum." Keyfi yerindeymiş gibi görünmek için söylemişti.

"Yanında biri mi var?"

"Hayır."

"Seni gidi akşamcı!" dedi Susie gülerek. "Jenny, Robert'tan ayrıldığın için üzülüyorsun, ama bir an önce atlatmaya bak, olur mu? Benim de başımdan geçti, bilirim. Greg ortaya çıksa da, çıkmasa da; röntgencinin Robert olduğunu itiraf ettin ya. Aman Tanrım, Jenny, bunu neden *daha önce* söylemedin?"

Evet, itiraf etmişti, geçen pazar günü dayanamayıp söylemişti. Ne *önemi* vardı ki? "Boşver," dedi Jenny.

"Jenny, içkiyi fazla kaçırmışsın galiba. Hemen geliyorum, Jen."

Jenny ağır hareketlerle ahizeyi yerine koyarken hattın öbür ucundan Susie'nin telefonu kapadığını duydu. Yavaş, fakat kararlı hareketlerle üst kata çıkıp banyoya girdi, ilaç dolabından Seconal'i çıkardı. Birini önceki gece Robert'ın ilaç dolabından aldığı, ikisini de Greg sipariş ettiği ilacı getirdiğinde çantasından çaldığı üç şişe Seconal'i vardı. Greg'den ilaç isterken Robert için olduğunu söylememiş, kendisine gerektiğini uydurmuştu. Greg yine de ona uyku ilacı vermemekte direnmişti. Bir gün iş çantasıyla ziyarete geldiğinde uzun uzadıya tartıştıktan sonra bir şişe Seconal bırakmış, bir aralık dışarı çıkınca Jenny çantadan iki şişe daha almıştı. Greg, şişelerin eksikliğini fark etmemişti herhalde, zaten iki hafta sonra da ölmüştü. Jenny, Greg'in cesedinin Delaware ırmağının dibinde otlara, tahta parçalarına, kayalara takıldığını gözünün önüne ge-

tirdi. Belki de hiç suyüzüne çıkmayacaktı. Günlerce düşündükten sonra, Robert'ın Greg'i suya itmediğine inanmamaya başlamıştı. Bayan Van Vleet, Robert'ın katil olduğundan yüzde yüz emindi. Jenny'nin annesiyle babasının da haberi olmuştu. Pazar günü öğleden sonra telefon ettiklerinde Jenny, Robert'ın mutfak penceresinden baktığını anlatmıştı. Annesini fazla korkutmamak için sözlerini dikkatle seçip, Robert'ın kötü bir şey yaptığı izlenimini yaratmamaya çalışmış, ama annesi yine de dehşete düşmüş, olayı babasına anlatmış, ikisi birden Jenny'ye Robert'ı bir daha görmeyeceğine söz verdirmişlerdi. Bir an önce gelmesini istiyorlardı. Jenny, ertesi hafta çarşamba ya da perşembe günü geleceğini söylemişti. Gerçekten gidecekti; hem de tabutta.

Jenny hapları aceleyle yutup kırmızı plastik bardakla su içti. Bir ara, ilacın fazla gelip midesini bulandıracağından korktu, ama artık yapacak bir şey kalmamıştı. Dolabın üst rafından yassılaşmış karton kutudaki jiletleri alıp aşağıya indi. Birden içinden mektup yazmak gelmişti. Sütçüye not yazdığı bloktan bir sayfa kopardı, iyice ufalmış bir kurşun kalem buldu, kâğıdı mutfak tezgâhının üzerine koyup ayakta şunları yazdı:

Sevgili Robert,
Seni seviyorum, ama eskisinden farklı ve çok daha içten bir duygu bu. Şimdi seni de, olanları da gayet iyi anlıyorum. Kısa süre öncesine kadar senin ölümü simgelediğini fark edememiştim; en azından benim için öylesin. Kaderim buymuş. Sevineyim mi, üzüleyim mi bilmiyorum, ama ne yapmam gerektiğini biliyorum artık ...

Gözlerini kâğıttan kaldırıp uzâklara baktı. Mektup pek sert olmuştu. Güzel, yatıştırıcı bir son cümle bulup, Robert'a kızdığı ya da kırıldığı izlenimini silmeliydi, ama aklına uygun bir şey gelmiyordu. Sadece ' ...geceyarısı, acı çekmeden ölmek' diye düşündü.

Mutfak kapısını açtı. Hava iyice kararmak üzereydi. Neyse ki Susie'nin üstünü değiştirip hazırlanması en azından bir çeyrek sürer, diye düşündü, kapıdan uğramak bile istese daha erken davranamazdı. Telefonla konuşalı ne kadar olduğunu kestiremedi Jenny. İçkisini bitirmek üzere salona dönerken birden vazgeçti, pikabın durduğu dolaba koştu, alt raftan Robert'a ördüğü, şişlere ta-

kılı kazağı çıkardı. Sakin bir gülümsemeyle masadaki 'Küçük bela kuşu' kartını alıp kazakla birlikte dışarıya çıkardı. Mutfak kapısı kapandığında dışarıda kalmıştı. Evin bütün kapıları kilitli, anahtarları içten takılıydı, bir daha içeriye giremeyecekti. Yan bahçedeki çim şerit boyunca dikkatle yürümeye başladı. Mokasenlerini evde bırakmıştı. Arada bir küçük taşlara basınca tabanları acıyordu, ama çok geçmeden arka bahçenin yumuşak, sık otlarına ulaştı. Robert'ın yeri burasıydı. Jenny durdu, Robert'ın kim bilir kaç kez gizlice onu gözetlediği mutfak penceresine baktı. Karanlık kepenklerin yanlarından mutfağın ışığı süzülüyordu. Evin üst katından bahçeye yansıyan aydınlıktan çıkana kadar yürüdü. İçeride bütün ışıkları açık bırakmıştı. Sol cebinde jilet kutusunu hissetti. İlaç dolabından almış olacaktı, ama aldığını hatırlamıyordu.

Bahçe kapısından içeriye bir otomobil girdi. Jenny yüksek otların arasına uzanıp karanlıkta yere yapıştı, yanağını beyaz kazağa yaslamış, sağ elinde ortadan ikiye katlanmış kuşlu kartı tutuyordu. Otomobilin far ışığına yakalanmamıştı, ama açık renk bornozunun göze batacağını sanıyordu. Susie'den de, bütün insanlardan da nefret ederek yüzünü otlara yasladı. Araba kapısı sertçe kapandı, Susie'nin mutfak kapısına vurduğunu, bir süre bekleyip kapıyı sarsmaya başladığını duydu.

"Jenny? Benim, Susie. Kapıyı aç!" *Güm, güm, güm.*

İçeri giremeyecek, pencereler de kapalı, diye düşündü Jenny. Bir aralık, evdeki havanın olduğu gibi kalması için bütün pencereleri sürgülediğini hatırladı.

"*Jenny!*" Susie tiz, cırlak bir sesle bağırıyordu. Bahçeden dolaşıp ön kapıya gitti.

Jenny, kollarını yere serdiği kazağın kollarına uzattı. Robert ve ölümle birlikte dünyayı kucaklıyordu. *Güm, güm, güm.* Şimdi ön kapı yumruklanıyordu. Daha ne kadar sürecek acaba, diye sordu kendi kendine. Birden kulakları çınladı, yumuşak bir zeminde hızla kaymaya başladığını hissetti. Uyku ilacının etkisiydi herhalde. Başını kaldırıp derin soluk aldı. İlaç etkisini göstermeden Susie polise haber verebilirdi. Neden bütün ışıkları söndürüp arabayla bir yere gitmeyi akıl edememişti? Evden biraz daha uzaklaşmayı düşündü, ama ayağa kalktığında görülmekten korktuğu için kıpırdamadı.

"Jenny, benim, Susie!" Susie gökyüzüne bağırıyordu sanki. "Evde olduğunu biliyorum. Kapıyı aç! En azından pencereye gel, duyuyor musun?" Uzunca bir aradan sonra, "Jenny, yalnız mısın?" diye sordu. Yine mutfak kapısına dönmüştü.

Bir karga gaklayarak üzerinden uçup gitti. Geç kalmış, dedi Jenny kendi kendine. Kargalar siyahtır. Pek uygun bir renk.

Susie'nin sesi kulaklarındaki çınlamaya karışmış, daha uzaklardan geliyordu artık. Midesi kasıldı; gözlerinin önünde bir dağ ortadan ikiye bölündü, beyazlı pembeli sarkıt ve dikitlerle dolu bir mağara ortaya çıktı. İçinde kör balıkların yüzdüğü bir yeraltı ırmağı görüyordu. Pek de büyük sayılmayan, beyaz balıklardı bunlar. Su yüzeyinde küçük bir tekne ilerliyordu. Jenny biraz sonra suların yürüdüğünü gördü. Çevre karanlıktı, ama yine de görebiliyordu. Derken ayak bileklerine kadar buz gibi, ferahlatıcı suya battı. Elini uzattı, pembe stalaktitlerden birinin serin, nemli yüzeyine dokundu, ucundaki su damlasına parmağını değdirdi. Akıp gitti damla. *Jenny*! Ses, mağaranın karanlığından geliyordu. Jenny yana döndü. Ağırlığı on katına çıkmış gibi toprağa yükleniyordu. Cebinden jiletleri çıkardı. Birinin kâğıdını açıp sol bileğini kesti. Karanlıkta bir şey göremedi, belki de gözleri kapanıyordu, ama kolundan akan ılık kanın rüzgârda serinlediğini hissetti. Sağ kolunu sıvadı, jileti bütün gücüyle sıkıca tutup sağ bileğini çaprazlama yardı. Daha iyi kesebilirdi, ama bu kadarı da yeterdi herhalde. Başını otlara yasladı, artık iyice gevşemişti. Birkaç saniyede bir bileklerinden kan fışkırdığını duyuyordu. Beyaz kazağa akıyordu kanı. Yünü kokladı; kazağı örerken arada bir burnuna götürüp derin soluk alıp gözlerini kapadığında, kokunun yavaş yavaş Robert'a dönüştüğünü hatırladı.

Robert'ın merdivenleri ikişer üçer sıçrayarak çıktığını gördü. Koyu renk pantolonla beyaz gömlek giymiş, gömleğinin kollarını sıvamıştı. Robert durdu, gülümseyerek çevresine baktı. Sonra koşmaya devam etti. Hızlı adımlarla, yükseklere, çok yükseklere doğru ilerledi. Jenny bebek gibi hafif, boğuk bir çığlık attı. Robert'ın görüntüsü kısa pantolonlu, zayıf bir çocuğa dönüşmüştü, kazma gibi ön dişlerini göstererek gülen küçük, sarışın çocuk; ölen erkek kardeşiydi.

19 Salı gecesi saat on ikiye doğru Robert'ın telefonu çaldı.

"Ben Ralph Jurgen," dedi karşı uçtaki sakin ses. "Greg Wyncoop'un birkaç gündür John Gresham adı altında New York'taki Sussex Arms otelinde kaldığını söylemek için arıyorum."

"Ya? Hâlâ orada mı?"

"Hayır, pazar gecesi otelden ayrıldı. Biliyorum."

"Demek öyle." Robert ahizeyi sımsıkı tutuyordu. "Şimdi nerede olduğunu Nickie biliyor mu?"

"Bundan haberim yok. Bilse de bana söylemez."

"Doğru. Ne zamandır ..."

"Dinleyin, Bob, sizden bir ricam var. İsterseniz bunu polise bildirin, zaten bu yüzden size haber veriyorum, ama adımı vermenizi kesinlikle istemiyorum ..."

"Tabii," dedi Robert. "Sorun değil."

"Anlayışla karşılıyorsunuz, değil mi?"

"Merak etmeyin, sizi çok iyi anlıyorum."

"Hepsi bu kadar. Hoşça kalın, Bob."

Robert ahizeyi yavaşça yerine koydu. Gülümsedi. "John Gresham!" diyerek el çırptı. Tekrar telefona sarılıp Jenny'nin numarasını çevirdi. Birkaç kere çaldırdı, açılmayınca yanlış numara çevirmiş olabileceğini düşünerek bir daha aradı. Jenny cevap vermiyordu. Susie'de olabilirdi, acaba Susie'yi mi aramalıydı? Vazgeçti, ertesi sabaha kadar sabredecekti. Telefonun başında bir süre dalgın dalgın bekledi. Ahizeyi eline alıp Rittersville karakolunu aradı.

Cinayet masası müfettişi Lippenholtz'un yerinde olmadığını söylediler. Robert, Lippenholtz'un müfettiş olduğunu bilmiyordu.

"Kendisine önemli bir mesajım var," dedi Robert. Telefondaki memura Ralph'dan duyduklarını tekrarladı.

Memur, Greg'in Sussex Arms otelinde kaç gün kaldığını sordu.

"Bilmiyorum, ama öğrenmek zor olmasa gerek. Otele sorun."

"Bu haberi veren arkadaşınız kim?"

"Adını açıklamak istemiyorum. Özellikle rica etti."

"Ama bizim için çok önemli, Bay Forester. Yoksa nasıl kontrol edebiliriz ...?"

"Sussex Arms'dakilere Gresham'ı tarif ettirin. Yetmez mi?"

"Aslında yetmez. Arkadaşınız Wyncoop'a benzeyen birini gör-

müş olabilir. Wyncoop'u tanıyor mu?"

"Evet, yani daha önce görüp görmediğini bilmiyorum, ama mutlaka konuşmuştur." Robert'ın bu konuda da kesin bir bilgisi yoktu.

Soruların ardı arkası kesilmiyordu. Memur, arkadaşının adını *bilip bilmediğini* sordu.

"Evet, biliyorum, ama açıklamamaya söz verdim. Kusura bakmayın, sözümden dönemem."

"Böylece hem bize hem de kendinize iyilik etmiş olurdunuz."

"Ama New York'taki arkadaşıma değil."

Memur sonunda pes etti, bezgin bir sesle durumu müfettiş Lippenholtz'a bildireceğini söyledi.

New York'taki arkadaşımın Wyncoop'a yardım ettiğini anlamıştır herhalde, diye düşündü Robert. Lippenholtz mutlaka anlardı. Soruşturmaya Nickie'den başlayıp Ralph'ı açığa çıkaracak olursa, bu da Ralph'ın şanssızlığı demekti. Ralph, Greg'in nerede saklandığını on gündür biliyordu demek.

Robert yatağına girdi, ama bir saat boyunca bir türlü uyku tutmadı, bir süre sağa sola döndükten sonra bir Seconal almak üzere kalktı. Banyodaki ilaç dolabında bulamayınca tekrar yukarı çıkıp komodini, arkasından yatak odasının her yanını aradı, aşağıya inip mutfağa baktı, son olarak salona göz gezdirdi. Sonunda aramaktan vazgeçti. Nasıl olsa bulunur, diye düşündü, dalgınlıkla akla gelmeyecek bir yere koymuş olacaktı, örneğin buzdolabına falan. Ama buzdolabında da bulamamıştı. Tekrar yattı.

Robert, ertesi sabah saat dokuzu biraz geçe Jack Nielson'a el sallayıp arka koridorda sigara içmeye çağırdı. Çizim masalarında sigara içmek yasak değildi, ama çalışanlar rahatça sohbet edebilmek için yangın merdivenleri tarafındaki koridorda sigara molası vermeyi yeğlerlerdi. Jack'in her zaman söylediği gibi, fabrikada insanın kendini akvaryum balığı gibi hissetmediği tek yer burasıydı. Robert, bir gece önce Ralph'dan duyduklarını Jack'e anlattı. Tarafsız görünmeye çalışıyordu, ama ağzını açar açmaz yaramaz bir çocuk gibi sırıtmaya başlamıştı.

"Bak sen şu işe!" dedi Jack. O da gülümsüyordu. "Hay Allah! Sonunda pes edecekler, göreceksin bak. Polis nasıl olsa herifi bulur. Bulması gerekir. New York'taki arkadaşın kim?"

"Söyleyemem," dedi Robert. "Oldukça önemli biri, anlıyor

musun? Adının gazetelere geçmesini istemiyor."

Jack başını salladı. "Wyncoop'u rastlantı sonucu mu görmüş?"

"Bilmiyorum. Ancak sözüne güvenilir biri olduğundan eminim."

"Hemen Betty'e telefon edip haber vereyim," dedi Jack.

Saat on sıralarında Robert telefona çağrıldı. Jaffe'nin bürosunda üretim şefiyle toplantıdayken Nancy kapıyı vurup haber verdi. Jaffe'nin toplantıya ara vermekten hiç hoşlanmadığını bilen Robert, Nancy'ye numarayı not etmesini, daha sonra arayacağını söyledi. Nancy çıktı, aradan bir dakika geçmeden tekrar geldi.

"Çok aceleymiş, öyle dediler."

Robert izin istedi. Jaffe'nin kaşlarını çattığını görünce huzuru kaçmıştı. Arayan polisti herhalde, Jaffe de bunu biliyordu.

Arayan Lippenholtz'du.

"Bay Forester, New York'taki Sussex Arms otelinde soruşturma yaptık. Bize verdikleri John Gresham tarifi uyuyor," dedi Lippenholtz her zamanki sakin, ağır konuşmasıyla. "Yani söz konusu kişi Wyncoop olabilir."

"İyi. New York polisinin Wyncoop'u arayıp aramadığını biliyor musunuz? Acaba gerçekten bulmaya çalışıyorlar mı?"

"Arıyorlar," dedi Lippenholtz. "Ama bu benzerlik bir ipucu sayılmaz, Bay Forester. Bize arkadaşınızın adını verseniz ..."

"Memurunuza da söylediğim gibi, arkadaşım adının açıklanmasını istemiyor."

"Basına yansımayacağına söz versek?"

"Yine olmaz. Kesinlikle hayır."

Lippenholtz homurdandı. "Bunun eşinizle ilgisi var mı? Eski eşinizle?"

"Bildiğim kadarıyla yok. Hayır."

Bir homurtu daha. "Bay Forester, bu sabah kötü bir haber aldık. Herhalde siz de duymuşsunuzdur, değil mi?"

"Hayır. Ne olmuş?"

"Jennifer Thierolf bu sabah saat sekizde ölü olarak bulundu, bulan da ..."

"*Jenny mi?*"

"Yüksek dozda uyku ilacı almış. Sütçü, sabah evin arka bahçesinde cesedini bulmuş. Doktor, üç dört saat önce öldüğünü söy-

ledi. Bir de mektup bırakmış."

"Aman Tanrım!" dedi Robert. "Ben de dün akşam telefonla arayıp bulamadım, saat ... saat ..."

"Mektupta ne yazdığını bilmek ister misiniz?"

"Evet."

" 'Sevgili Robert, seni seviyorum, ama eskisinden farklı ve çok daha içten bir duygu bu. Şimdi seni de, olanları da gayet iyi anlıyorum.' " Lippenholtz kuru bir sesle okumaya devam etti. " 'Kısa süre öncesine kadar senin ölümü simgelediğini fark edememiştim; en azından benim için öylesin. Kaderim buymuş. Sevineyim mi üzüleyim mi, bilmiyorum, ama ne yapmam gerektiğini biliyorum artık...' Söylemek istediğiniz bir şey var mı, Bay Forester? "

"Hangi konuda?"

"Mektupta yazdıkları hakkında. En son ne zaman görüşmüştünüz?"

"Pazartesi. Pazartesi akşamı."

"Nasıldı?"

"Biraz üzüntülüydü galiba. Artık beni görmek istemediğini söyledi."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Belki de belki de benim benim Greg'i öldürdüğüme inandığı için."

"Kekelemeye başladınız, Bay Forester," dedi Lippenholtz sertçe. "Üç şişe dolusu hap içmiş. Daha doğrusu, banyoda üç boş ilaç şişesi bulduk. Seconal'leri nereden almış olabileceği konusunda fikriniz var mı?"

"Evet; birini benden almış. Dün akşam aradım, bulamadım. Dalgınlıkla başka bir yere koymuş olabileceğimi düşündüm. Bana kendisi getirdi, doktorundan aldığını söylemişti. Herhalde ötekileri de doktor vermiştir."

"Şişelerde ne doktorun adı ne de reçete numarası var. Oldukça büyük, tıpkı arkadaşı Greg'in çantasında örnek olarak gezdirdiği şişeler gibi; ondan almış olacağını sanıyoruz."

"Akla yakın," dedi Robert mekanik bir sesle. Nereden aldığının ne önemi vardı? Kendi Seconal şişesinde etiket olmadığını hatırladı. Neden Jenny'ye sormayı akıl edememişti?

"Bay Forester, Bayan Escham, bize Jenny Thierolf'un sizinle

nasıl tanıştığını kendisine anlattığını söyledi. Evinin çevresinde dolaşırken tanışmışsınız, doğru mu?"

"Evet," dedi Robert.

"Bunu bize neden daha önce söylemediniz acaba? Neyiniz var, Bay Forester?"

"Hiç."

"Hiç mi?"

Robert telefonu kapadı. Başı önde, çizim salonuna doğru ilerlerken alnını cam kapıya çarptı. Nancy'yle karşılaşınca kenara çekildi.

"Selam," dedi Nancy.

Robert, Nancy'nin arkasından yuvarlak kalçalarına baktı, hızlı adımlarla koridordan geçip gidişini izledi. Kapıyı açıp çizim masasına yürüdü. Parlak floresan ışığın yanında durup gözlerini kıstı.

"Ne oldu, Bob?"

Jack Nielson elini Robert'ın omzuna koydu.

Robert Jack'e baktı. "Jenny ölmüş."

"*Ölmüş mü?*"

"Uyku ilacı almış." Kendini tam iskemleye bırakmak üzereyken Jack kolundan yakaladı. Robert Jack'in onu çekiştirerek giriş holüne çıkarmasına karşı koymadı.

Jack asansörü çağırdı.

"Önce bir fincan kahve içelim. Ya da bir duble viski," dedi Jack. "Kim haber verdi?"

"Polis telefon etti. Bu sabah erken saatlerde olmuş."

Jack'in arabasına bindiler. Robert, nereye gittiklerine bakmadı bile. Az sonra kendini barda buldu. Önünde bir fincan sütsüz kahveyle viskiye benzer bir bardak içki duruyor, Jack karşısında oturuyordu. O da kahve söylemişti.

"Çabuk yuvarla, ikisini de," dedi Jack. "Yüzün duvar gibi." Robert sesini çıkarmadan kahveyle viskiyi yudumladı. Birden Jaffe'nin bürosundaki toplantı geldi aklına. Telefondan sonra Jaffe'nin odasına dönmeyi unutmuştu. Eliyle yüzünü sıvazlayıp kısa bir kahkaha attı, ardından gözleri yaşlarla doldu.

"Haydi, anlat," dedi Jack. "Utanma."

"Mektup yüzünden bu haldeyim," diye tısladı. Ellerini dizlerinin arasına sıkıştırdı. "Jenny bir mektup bırakmış. Benim

ölümü temsil ettiğimi yazıyor."

"Ne? Bir daha söyle bakayım?"

" 'Kısa süre öncesine kadar senin ölümü simgelediğini fark edememiştim' diyor," dedi Robert güç duyulan bir sesle. "Durmadan ölümden söz ederdi. Sana da anlatmıştım ya ... On iki yaşındayken menenjitten ölen erkek kardeşini anlatır dururdu. Bir gün bana, ölüm korkusunu yenene kadar ölümü düşünmesi gerektiğini söyledi. Ne garip ..." Jack'in gergin, düşünceli yüzüne baktı. "Anlatabildim mi?"

"Evet," dedi Jack, ama sesi pek inandırıcı değildi. Barmene bir viski daha söyledi.

"Tanıştığımızda ne dediğini çok iyi hatırlıyorum. 'Neyi simgelediğinizi bilmiyorum, ama yakında bulurum.' Ben dışarıda, bahçesinde durmuştum. Evet, doğru. Böyle tanıştık. Evin çevresinde dolaşıyordum." Robert gözlerini kapayıp viskinin kalanını bir dikişte bitirdi.

Jack alnını kırıştırdı. Robert'ın sözlerini anlamamış gibi bir hali vardı. "Evin çevresinde mi dolaşıyordun? Bu da ne demek?"

"Söylediğim gibi. Günün birinde beni yakaladı. Bilmiyormuş gibi numara yapma, Greg nasıl olsa ..."

"Evet," dedi Jack. "Herhalde Greg'di. Bir ay kadar önce adını vermeyen biri telefon etti. Sana söyleyip söylememeye karar veremedim, sonunda vazgeçtim."

"Demek daha önce de duymuştun." Robert, Jack'e gülümseyip ikinci viskisine davrandı. Greg, Jack'le dost olduklarını nereden öğrenmişti acaba? Jenny'den mi? Artık bunun da önemi kalmamıştı.

"Telefondaki adam, kendini Greg'in arkadaşı olarak tanıttı," dedi Jack. "Arkadaşım Bob Forester'ın delinin biri olduğunu, soyunan genç kızları pencereden dikizlediğini, Jenny Thierolf'la da bu yolla tanıştığını bilmem gerektiğini söyledi. 'Cehenneme kadar yolun var,' deyip telefonu kapadığımı hatırlıyorum. Greg'in arkadaşı olduğuna inanmıştım. Greg, çaresizlikten senin hakkında olur olmaz dedikodular yaymaya çalışıyor diye düşünmüştüm."

"Gerçek bu, ama Jenny'yi sadece mutfak penceresinden izlemiştim. Öylesine " Sözünü bitiremedi. Gırtlağına bir yumru tıkanmıştı, ama heyecandan değil. Donuk denecek kadar sakindi.

"Öylesine ne?" diye üsteledi Jack.

Robert derin bir soluk alıp, Jack'in ciddi, asık suratına baktı. Jack'in yüzünde anlayışsız, hatta biraz küçümseyici bir ifade vardı. "Geçen kış depresyon geçirmiştim, onu izlemeye başlayınca iyileştim. Öylesine mutlu görünüyordu ki. Greg'in bir iki kere ziyaretine geldiğini gördüm. Yakında evlenecek, mutlu bir genç kız, diye düşündüm. Her seferinde, kendi kendime bir daha gitmemeye söz veriyor, ama dayanamayıp yine gidiyordum. Yedi, sekiz kere gittim. Sonunda bir akşam bahçede gördü beni. Ondan özür diledim, şimdi anlatırken gülünç geliyor. Herhalde polis çağıracak diye düşündüm, ama çağırmadı. Bana kahve ikram etti." Robert gülümseyerek omuz silkti. "Beni tanıyana kadar çok mutluydu da denebilir. Benim ölümü simgelediğime inanıncaya kadar."

Jack başını şiddetle iki yana sallayıp kısacık saçlarını sıvazladı. "Ama seni sevdiğinden eminim," dedi. "Belli oluyordu. Oysa şimdi anlattıkların fantazi bir hikâye gibi. Gerçeği söylediğinden emin misin, Bob? Yani şu bahçede dolaşmalar, röntgencilik yapmalar falan?"

"Evet, hepsi doğru."

Jack arkasına yaslanıp, kahve fincanının yanındaki bardaktan bir yudum su içti. "Bana kalırsa bunları başkasına anlatma. Senin yerinde olsam anlatmazdım. Ne gereği var?" Bir sigara yaktı.

Robert, Jack'in kendisine karşı tutumunda köklü ve sürekli bir değişiklik olduğunu o anda fark etti. Olaya ne tarafından bakarsa baksın, başkalarını pencereden dikizleyen birine röntgenci denirdi, ister soyunan, isterse tavuk kızartan genç kızları gözetlesin.

"Az önce polise anlattım," dedi Robert.

"Ya. Eh, neden olmasın? Zaten Greg'le ne ilgisi var? Greg yaşıyor. Eğer sen ..." Jack sustu.

Uzun bir sessizlik oldu, ikisi de birbirlerine bakmıyorlardı.

"Sana çok özel bir soru sorabilir miyim?" dedi Jack.

"Evet."

"Jenny'yle hiç yattın mı?"

"Hayır," dedi Robert. "Neden sordun?"

"Yoksa her şey daha da güçleşirdi," dedi Jack. "Onun açısından diyorum. Pek tecrübesizdi. Seni gerçekten *seviyordu,* değil mi?"

"Sanırım öyle. Oysa benim durumum farklıydı. Bunu açıklamayı denedim. Kendimi haklı çıkarmaya kalkışmıyorum, Jack ..."

"Biliyorum."

"Ama anlamam gerekirdi, ne olacağını tahmin edebilmeliydim. İlk karşılaşmamızdan sonra kesinlikle bir daha görüşmemeliydik. Aslında görüşmeye niyetim yoktu, ama o bana geldi. Bir akşam fabrikanın kapısında arabamı beklemiş, peşime düşüp eve geldi." Robert gözlerini kapadı. Kendi sesi, sözleri midesini bulandırıyordu.

"Sonra ne oldu?"

"Gece bende kaldı. İçki başına vurmuştu. Sadece iki kadeh içmişti oysa, iyi hatırlıyorum, eve gitmek istemedi. Alt katta, kanepede yattı. Sonraları bunu sık sık tekrarladı, Greg de geceleri eve gelmediğini fark etti. Ardından benimle dövüşmeye kalktı. Olayın nasıl geliştiğini anlıyor musun, Jack?"

Jack ağır ağır başını salladı.

"İlişkimize son vermem gerekirdi, ama yapamadım. Daha seyrek görüşmemizde direttim, ancak büsbütün kesip atamadım. Jenny çok mutsuz olacaktı. Bir seferinde, bu eve taşınmadan kısa süre önce daha Langley'de otururken, ilişkiye son vermiştim. Artık onunla görüşemeyeceğimi, böylesinin daha iyi olacağını söylemiş ve Greg'le evlenmesini önermiştim."

"Ya sonra?"

Robert elini alnına götürdü. "Sonra ... birkaç hafta sonra fabrikanın önünde beni bekleyip, yine peşimden eve geldi."

"Anlıyorum."

Jack gerçekten anlıyor muydu acaba? *Ona herhangi bir söz vermedim*, demek geldi Robert'in içinden; ama bu kalıplaşmış cümleyle kendini savunmaktan utanıyordu. "Büroya dönmeliyim," diyerek cüzdanına davrandı.

"Bugün çalışmaya mı niyetlisin? Enayiliğin lüzumu yok," dedi Jack. "Jaffe'ye telefon et. İstersen ben edeyim."

"Hayır, ben söylerim."

Robert telefonda Jaffe'ye 'özel sorunuyla' ilgili birkaç söz söyledi; kaybedecek bir şeyi kalmamış biri gibi kısa ve sert konuşmuştu. İşten çıkarılacağından emindi, en doğrusunun istifa etmek olduğunu düşünüyordu.

Robert öğlene doğru eve döndü. Ceketiyle kravatını çıkarıp kendini kırmızı kanepeye bıraktı. Hava yavaş yavaş kararana kadar

saatlerce yerinden kalkmadı. Uyumuyordu, ama düşünceleri felce uğramıştı. Her zaman olduğu gibi aklını olayların, konuşmaların yorucu anılarına takıp dertlenmedi. Ölmüştü sanki; böyle anlar insana ölüm hakkında bilebileceği her şeyi öğretir diye düşündü. Kasabaya inip gazete aldı. Hem *Inquirer*'de hem de Langley *Gazette*'de Jenny'nin ölüm haberi birinci sayfada yer alıyordu. *Gazette* resmini de koymuştu. Robert arabada haberlere göz gezdirdi. Jenny elinde Robert'a ördüğü kazak ve onun yaptığı kuşlu kartla ölmüştü. Veda mektubu italik harflerle kelimesi kelimesine basılmıştı. Mektup, haber diline oranla oldukça şiirsel ve trajikti, bir bakıma gerçek dışı kaçmıştı. *Gazette*'in ikinci sayfasında Susie Escham'ın resmini gördü. Gözleri ağlamaktan şişmiş, ağzını açmıştı. Bir gece önce saat onda Jenny'yi ziyarete gittiğini, kapının açılmadığını anlatıyordu. Ayrıca Jenny'nin üç gün önce Robert Forester'la nasıl tanıştığını itiraf ettiğini, Greg'in (Wyncoop) bunu öteden beri söyleyip durduğunu, Jenny'nin Robert'tan korktuğu için kendini öldürdüğüne inandığını söylüyordu. Robert dişlerini sıkıp motoru çalıştırdı.

Kapıdan içeri girerken telefonun sesini duydu, açmadı. Oturup gazetelerdeki haberleri dikkatle baştan okudu. Her ikisinde de Forester'la Wyncoop arasında 16 Mayıs Cumartesi akşamı çıkan kavgadan söz ediliyor, Wyncoop'un on gündür kayıp olduğu belirtiliyordu. Wyncoop'un New York'ta görüldüğünden gazetelerin de haberi olmuştu mutlaka, ancak kaynağını yeterince sağlam bulmadıkları için yazmayı uygun görmemişlerdi.

Yine telefon çalıyordu. Bu sefer açmaya karar verdi. Arayan polisse çok geçmeden kapıya dayanırlardı.

"Evet, buyrun," dedi kısık sesle.

"Bob, ben Naomi Tesser."

Robert donakalmıştı. "Ne var ne yok?"

"Dick'le az önce gazeteleri okuduk. Ben ... Bob, nasılsınız?"

"Nasıl mıyım?"

"Eh, tahmin ettim zaten. İkimiz de olanlara şaşırıp kaldık. Jenny garip bir kızdı, bazen melankolik olduğunu da biliyoruz."

Robert sesini çıkarmadan bekledi.

"Bu arada Greg konusunda herhangi bir yenilik var mı?"

"Greg," dedi Robert. "Birkaç gün önce New York'ta bir otelde görülmüş."

"Sahi mi? Kim görmüş?"

"Bilmiyorum."

"Eh ... galiba bunu başka bir sefer konuşsak daha iyi olacak."

"Hayır, önemi yok."

"Bu Aman Tanrım! Bu Susie Escham da derdinize dert katıyor, değil mi?"

"Jenny'yle tanışmamız konusundaki ifadesine değiniyorsanız; bu doğru."

"Doğru mu? Yani Greg'in söyledikleri de mi doğru?"

"Evet. Artık yalan söylemek istemiyorum. Bundan sonra ne önemi olabilir ki?"

"Ama ...Jenny bu yüzden sizden korkuyor muydu demek istiyorsunuz?"

Naomi'nin sesindeki dehşet, davranışındaki değişiklik, Robert konusunda önceden düşündüklerine uyuyordu; Robert'ın Greg'i öldürdüğünden emindi. "Biraz öyle, sanırım," dedi Robert. Fazla konuşamayacağım. Kusura bakmazsınız, değil mi, Naomi? Lütfen? Teşekkür ederim." Naomi'nin hattın öbür ucundan "Bir dakika!" diye bağırmasına aldırmadan telefonu kapadı.

Haberler kaşla göz arasında yayılacak, diye düşündü. Her iki haber de, hem Jenny'nin bahçesinde gizlenirken tanışmaları hem de Greg'in New York'ta bir otelde görülmesi, ama birincisi daha da çabuk yayılacak. İki Aspirin alıp bir çaydanlık dolusu kahve yaptı.

Saat dokuza doğru Jack'le Betty Nielson telefon ettiler. Robert'ın hatırını sordular, geceyi onlarda geçirmesini önerdiler. Robert teşekkür ederek gelemeyeceğini söyledi. Biraz sonra Nickie aradı. Bu sefer doğru dürüst konuşarak başsağlığı diledi, ama ses tonu iğneleyiciydi. Robert bunun farkına bile varmadı, dinledi, nazik cevaplar verdi, derken birden elinde telefonla kalakaldı.

"Söyleyeceğin başka bir şey yok mu, Bobbie? Bobbie, orada mısın? Benimle konuşmuyor musun? Yoksa vicdanın mı rahatsız?"

Ahizeyi yavaşça yerine bıraktı. Tekrar kırmızı kanepeye uzandı. Pijamasının üzerine sabahlığını giymişti. Fena halde başı ağrıyordu, uyuması söz konusu değildi. Yatakta uykusuz geçireceği saatleri elinden geldiğince ertelemeye çalışıyordu. Gazetelerde,

Jenny'nin annesiyle babasının ertesi gün cenazeyi almaya geleceklerini okumuştu. Herhalde Robert'a bela okuyacak, Jenny'nin ölümünün suçunu ona yükleyeceklerdi. Saat daha gece yarısı bile olmamıştı. Buzdolabına yaslanıp elindeki fincandan küçük yudumlarla kahve içti. Fincanı musluğa bıraktığı anda evin önünden bir patlama sesi duyup kendini yere attı. Bir süre hiç kıpırdamadan, gözlerini iyice açıp olduğu yerde kaldı. Fişek ya da egzoz sesi değildi, tabanca patlamıştı. Şu anda biri evin çevresinde dolaşıyordu herhalde. Ne olduğunu görebilmek için pencerelerden birinden içeriye bakıyor olmalıydı. Belki de tam tepesindeki mutfak penceresindeydi. Robert hareket etmemeye çalışarak bir yerinin ağrıyıp ağrımadığını, kanayan bir yeri olup olmadığını anlamaya çalıştı. Neden kendini yere atmıştı? Askerlik günlerinden kalan bir refleks miydi bu?

Dışarıda çıt çıkmıyordu.

Yavaşça doğruldu, aydınlık mutfağın iki penceresinden de kusursuz bir hedef gibi göründüğünü düşünerek kapının yanındaki düğmeden elektriği söndürdü. Karanlık salona geçti. Yukarıdaki yatak odasında da ışık yanmıyordu. Pencereden baktı; dışarısı zifiri karanlıktı, en yakın sokak ışığı birkaç ev ötedeydi. Sokak kapısının sağındaki pencereye yanaştı, buradan ateş edilmiş olmalıydı. Dönüp mutfağa baktı, buzdolabını hayal meyal görebiliyordu. Salonun penceresi bir karış kadar aralanmıştı. Robert eğilip başını dışarıya uzattı. Ortalık karanlık ve sessizdi. Çalıların kara, yuvarlak gölgeleri, uzun bir ağacın siyah silueti Nerede olduklarını bilmese, belki bunları bile seçemeyecekti.

Greg mi? Yoksa Greg'in arkadaşlarından biri mi? Salonda ışık yaktı, bir sigara almak üzere ağır adımlarla sehpaya yaklaştı. Gerçekten ateş edildiyse, polise haber vermek yerinde olacaktı.

Mutfakta kurşun deliğini bulmaya çalıştı. Buzdolabında herhangi bir iz göremedi. Dolabın iki yanındaki duvara, mutfak kapısının yanlarına baktı, bir şey bulamadı. Rittersville karakoluna telefon edip olanları anlattı. Hattın öbür ucundaki memurun can sıkıntısı sesinden anlaşılıyordu. Kurşun deliğini bulup bulmadığını, sonra da sesin kesinlikle tabanca patlaması olup olmadığını sordu. Robert onayladı.

Memur, birini göndereceğini söyledi.

Robert bu kadarını da beklemiyordu.

Bir saat kadar sonra iki polis memuru gelip saat kaçta, nereden ateş edildiğini sordular. Gece yarısı sularında, dedi Robert. Aralık pencereye elini sürmemişti. Polisler de kurşun deliğini bulamadılar. Pencereden ateş edildiyse kurşun ya buz dolabına ya da yanındaki duvara saplanmış olacaktı, ama herhangi bir iz görünmüyordu.

"Gecenin sessizliğinde egzoz patlaması tabanca gibi ses çıkarır," dedi polislerden biri.

Robert başını salladı. Eğer polisler hiç kimseden kuşkulanmıyorsa, onlara Greg Wyncoop'un ateş ettiğine inandığını söylemesi bir işe yaramayacaktı. Memurlar Robert'ın kim olduğunu biliyordu. "Siz, Jenny Thierolf'un arkadaşı Forester değil misiniz?" demişti biri, kapıdan içeri girer girmez. Robert Lippenholtz'u düşündü. O olsa hemen Greg'le bu olay arasında bağlantı kurardı. Herhalde. Oysa bu ikisi, gece garip seslerden şikâyet eden birinin evine sıradan bir kontrole gelmiş, tipik birer polis memuruydular.

"Müfettiş Lippenholtz'un yarın görevde olup olmadığını biliyor musunuz" diye sordu Robert.

"Lippy mi?" Birbirlerine baktılar.

"Herhalde saat dokuzda gelir. Belki de sekizde."

Polisler gittikten sonra Robert yukarı çıkıp yattı. Uyuyamasa da fark etmezdi artık, sabaha bir şey kalmamıştı.

Ertesi sabah kahvesini içerken, mutfağa yeniden göz gezdirdi. Buzdolabının üzerindeki tahta salata kâsesini tezgâhın orta yerine çekerken kurşun deliğini gördü. Kurşun kâseye saplanmış, kâse darbenin hızıyla duvara çarpmış olacaktı. Bir gece önce polislerden birinin de kâseyi yerinden kaldırıp arkasındaki duvara baktığını, sonra yeniden yerine koyduğunu hatırladı. Sonunda aradığını bulmuştu. Deliği kurcaladı, ama mermiyi yerinden çıkaramadı.

Salata kâsesini arabanın yan koltuğuna koyup Rittersville'e gitti. Yolda bir trafik polisine karakolun yerini sorup tarif ettirdi. Karakolun geniş kapılı bir odasında, masasının başında oturan komiserin yanına girdi. Adını kodlayarak yazdırdı, derdini anlattı. Komiser kâseyi inceledi, umursamaz bir tavırla, "Otuz ikilik," dedi.

"Lippenholtz ne zaman gelir" diye sordu Robert.

"Bilmem," dedi komiser. "On ikiye doğru gelir herhalde. İşe gitti."

"Teşekkür ederim." Robert, insanda ev özlemi uyandıran kâseyi içindeki nefis soslu salatayla birlikte komiserin masasında bırakmıştı. Kanıt A dedi kendi kendine, kanıt B de belki benim, kim bilir?

Greg, onu tek kurşunla hallettiğini sanıyordu. Robert kendini yere atmış, birkaç dakika hiç kıpırdamadan yatmıştı. Greg pencereden bakıp bir iki saniye bekledikten sonra gitmiş olacaktı. Otomobil sesi duymamıştı Robert. Greg'in arabası yoktu herhalde. Bir yerden bulması da kolay değildi, tabii eğer çalmaya kalkışmadıysa, bu da çok tehlikeli olurdu. Nickie! Belki de Nickie ona arabasını vermişti, ama Nickie'nin bu kadar dikkatsiz davranacağını hiç sanmıyordu. Greg'in arkadaşlarından biri de ateş etmiş olabilirdi. Örneğin Rittersville'li Charles Mitchell. Ama Greg'in ateş etmiş olması daha akla yakındı. Greg'den başka kim Robert'tan canına kastedecek kadar nefret edebilirdi?

20

Robert o sabah işe gidecek gücü kendinde bulamadı, durumunun ertesi gün de değişeceğini sanmıyordu. Rittersville'den Langley'e giderken bir an önce Bay Jaffe'yle konuşmaya, istifa etmeyi uygun bulduğunu söylemeye karar verdi. Uygun bir dilekçeyle resmi olarak bildirecekti. Philadelphia'daki Arrobrit'in müdürü Bay Gunnarote'a da istifasını gönderecek, bir de özür mektubu yazacaktı. Artık herkes vicdan azabı yüzünden işten ayrıldığını düşünürdü herhalde. Varsın düşünsünler, dedi kendi kendine. Naomi Tesser bu arada en az bir düzine tanıdığına Robert'ın röntgencilik yaparken Jenny'yle tanıştığını anlatmıştı nasıl olsa, onlar da başkalarına anlatacaklardı. Bu hikâyeden bıkıp usanmıştı, ama başkalarına hem yeni hem de ilginç gelebilirdi. Ya daha önce kulaklarına gelen dedikoduları doğrulayacak ya da -artık Robert da itiraf ettiğine göre- gerçek bir haber olarak yayılacaktı.

Fabrikaya on dakika geç kaldı. İçeri girdiğinde resim salonundaki bütün masalar dolmuştu. İş arkadaşlarından bazıları baş-

larını kaldırdı, Robert, kimine 'Günaydın', kimine 'Merhaba' diyerek selam verdi. Önceki güne, hatta geçen salıya oranla kendini daha rahat hissediyordu. Jack Nielson yerinden kalkıp yaklaştı. Robert pardösüsünü çıkardı, koluna alıp dolabına asmaya gitti.

Jack tasalı görünüyordu. Robert'a arka koridora çıkmasını işaret etti. Robert başını iki yana salladı, Jack yanına gelince; "Jaffe'yle görüşmem gerekiyor," dedi alçak sesle. Çevre masalarda çalışanlar başlarını işlerinden kaldırmamıştı. "Pardösümü neden astım, bilmem ki!"

"Hafta sonuna kadar izin iste," dedi Jack. "Anlayış göstermesi gerek."

Robert başıyla onayladı. Arkasını dönüp Jaffe'nin bürosuna doğru uzaklaştı.

"Bob!" Jack tekrar yanıbaşında bitivermişti. "Az önce cinayet masasından biri geldi," diye fısıldadı. "Girişte Jaffe'yle konuştuğunu gördüm. Emin değilim, ama ..." Duraladı.

"Tamam, sağol." Robert birden kendini son derece kötü hissetti. Pardösüyü iskemlesinin arkasına bıraktı.

"Neyin var? İyi değil misin?"

"Yok bir şey," dedi Robert.

Çevredeki başlar birer ikişer kalkmaya başladı.

"İzin alırsan, eve gitmeden önce karşıki restoranda birer kahve içelim."

"Olur," dedi Robert. Elini kaldırıp selam verdikten sonra yine Jaffe'nin bürosuna doğru yürüdü. Cam bölmenin ardından giriş salonuna göz attı, açık renk elbiseli, şapkalı Lippenholtz'un asansörden indiğini gördü. Lippenholtz da Robert'ı fark etmişti, durup bekledi. Robert cam kapıyı açtı.

"Demek burdaydınız," dedi Lippenholtz. "İşinize devam ediyorsunuz, öyle mi?"

"Benimle konuşmak mı istiyordunuz?"

"Evet. Şuraya oturalım mı?" Asansörün yanındaki, iki kişilik yeşil kanepeyi gösterdi.

Robert istemediği halde karşı koymadan oturdu.

"Ateş edildiğini duydum," dedi Lippenholtz. "Görünüşe göre size bir şey olmamış." Sigara içiyordu.

"Olmadı. Bu sabah mermiyi buldum. Otuz ikilik. Herhalde

bunu da duymuşsunuzdur."

"Hayır, haberim yok."

Robert mermiyi nasıl bulduğunu anlattı, salata kâsesini Rittersville karakoluna götürdüğünü söyledi. Lippenholtz ilgi gösteriyordu, ama fazla etkilenmemişti. "Acaba Wyncoop'un silah ruhsatı olup olmadığını biliyor musunuz" diye sordu Robert. "Gerçi ruhsatsız da tabanca alabilir, ama ..."

Lippenholtz sesini çıkarmadan Robert'ın yüzünü inceledi. "Hayır, ruhsatı yok," dedi sonunda. "Bunu araştırdığımızı hatırlıyorum. Wyncoop'un ateş etmiş olabileceğini düşünüyorsunuz, öyle mi?"

"Büyük bir olasılıkla Wyncoop'tu diyorum."

"Bay Forester, dün gece son derece ilginç bir şey daha oldu. Haberi sabah gazetelerinden gizli tuttuk. Wyncoop'un cesedi karaya vurdu. Trenton'un biraz yukarısında. En azından cesedin Wyncoop'a ait olduğunu sanıyoruz. Araştırma henüz sonuçlanmadı." Lippenholtz, parmağıyla çiçek bozuğu çenesini ovuşturarak Robert'a baktı. "Durum böyleyken başkasının ateş ettiğini düşünmek daha doğru olmaz mı? Wyncoop'un arkadaşlarından bir sivri akıllının örneğin?"

"Wyncoop'un cesedi olduğu kesin mi" diye sordu Robert.

"Henüz değil, ama Wyncoop boyunda bir erkek cesedi, boyu bir seksen beş. Üzerinde parçalanmış bir pantolonla monogramsız, madeni tokalı bir kemerden başka bir şey yok. En kötüsü, cesedin saçları olmaması. Doktor, en az dört, en çok on dört gün suda kaldığını söyledi. Çevrede çok kayalık yer var. Kafatası parçalanmış. Kayalara çarpmaktan belki, ama başına ağır bir cisimle, belki de taşla vurulmuşa benziyor. Ne dersiniz? Dün akşam sekize doğru sudan çıkarmışlar. Kasabalılardan biri teknesini bağlarken bulmuş."

Robert omuz silkti. "Ne diyeyim? Wyncoop'un cesedi olduğuna inanmıyorum. Henüz elinizde kanıt olmadığını söylediniz ya."

"Doğru, ama dikkati çeken iki özellik var. Biri, bu yörede Wyncoop'tan başka bu boyda biri aranmıyor; ikincisi, adamın büyük olasılıkla öldürülmüş olması."

Robert soğukkanlılığı elden bırakmamıştı. "Araştırılacak başka özellikler de olsa gerek, değil mi" diye sordu. "Örneğin adamın

yaşı. Kemik analiziyle ortaya çıkarılabilir herhalde. Ya da göz rengi."

"Gözlerinden söz etmeyin," dedi Lippenholtz.

Robert huzursuz bir hareketle ayağa kalktı. Ceset berbat durumdaydı anlaşılan.

"Nereye gidiyorsunuz?"

Robert sesini çıkarmadan bir sigara yaktı.

"Kız arkadaşınız da Wyncoop'u öldürdüğünüze inanmıştı, değil mi, Bay Forester? Bu yüzden, mektubunda ölümü simgelediğinizi yazarak canına kıymadı mı?"

Robert kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Sizden kuşkulanıp kuşkulanmadığını soruyorum."

Robert musluğun kenarındaki karton bardaklardan birine su koyup bir yudum içti, bardağı çöp kutusuna attı. "Bilmiyorum. Bildiğim bir şey varsa, o da arkadaşlarının Jenny'yi etkilemeye çalıştıkları, en azından bazılarının. Ama tartışma konumuz bu değil. Bulunan cesedin Wyncoop'a ait olup olmadığını konuşuyoruz."

Lippenholtz ince dudaklarında hafif bir gülümsemeyle Robert'a bakıyordu.

"Siz bununla uğraşırken, beni öldürecekler herhalde. Belki de bu gece."

"Hiç sanmam, Bay Forester."

Robert'ın içinden adamı bir güzel pataklamak geliyordu. "Polisin görevinin gerçek suçluyu bulmak olduğunu sanırdım," dedi. "Elinizde başkası olmadığı için bu kadar üstüme varmayın."

"Bay Forester, biz görevimizi yapıyoruz."

Robert sigarasını kum dolu küllüğe atıp omuz silkti. "İyi ya. Cezaevinde kendi evimde olduğundan daha güvende olurum herhalde."

Doktor, cesedin Wyncoop olduğuna karar verdiği takdirde ne olabileceğini düşünüyordu. Ölüme sebep olmanın cezası kaç yıldı acaba? Yoksa cinayetle mi suçlayacaklardı?

"Cezaevine mi girmek istiyorsunuz, Forester?"

"Hayır." Robert ellerini pantolonunun ceplerine soktu. "Bu ne biçim soru? Yeni bir yöntem mi uyguluyorsunuz yoksa? Herkese cezaevine gitmek isteyip istemediğini önceden mi soruyorsunuz?"

"Hayır, herkese değil. Cesede bir göz atsanız nasıl olur?"

"Peki, gidelim o halde," dedi Robert istifini bozmadan. "Bir dakika, pardösümü alıp geliyorum." Resim salonuna girdi masasının yanından geçerken yolunu değiştirdi, pardösüsü dolapta değil, iskemlesinin arkalığındaydı. Jack soran gözlerle bakıyordu, Robert eliyle olumsuz bir hareket yaptı ve vakit geçirmeden Lippenholtz'un yanına döndü.

Asansörü beklerken Lippenholtz Robert'ı tepeden tırnağa süzdü. "Neden pardösünüzü aldınız? Yağmur yağmıyor ki. Dışarısı günlük güneşlik."

"Pardösü hoşuma gidiyor," dedi Robert. Lippenholtz, olayı çözmüş gibi şen bir kahkaha attı.

Lippenholtz'un siyah arabasıyla Rittersville'e doğru yola çıktılar. Lippenholtz, dönüşte Robert'ı tekrar fabrikaya bırakacağını, olmazsa şoförlerden biriyle göndereceğini söylemişti.

"Bayan Thierolf'un ailesiyle görüştünüz mü?" diye sordu Lippenholtz.

"Hayır."

"Denemediniz mi?"

"Hayır," dedi Robert. "Tanışmamıştık," diye ekledi.

"Sevimli insanlar."

Robert içini çekti. Sinirlenmiş, keyfi kaçmıştı.

Lippenholtz, Rittersville karakolunun yanındaki alana arabayı park etti, birlikte içeri girdiler. Lippenholtz, eşlik etmek isteyen beyaz saçlı memuru el işaretiyle uzaklaştırdı, dipteki tahta basamaklardan inerek arka odaya girdi. Altısı da emaye masalardan sadece birinde, üzeri beyaz çarşaf örtülü bir ceset bulunuyordu. Nöbetçi, köşedeki taburede dergi okumaktaydı. Gelenlerle ilgilenmedi.

"İşte," dedi Lippenholtz. Çarşafı ucundan tutup kaldırdı.

Robert önceden kendini hazırlamaya çalışmıştı, ama bu manzara karşısında ister istemez bir adım geriledi. Cesedin alt çenesi yok olmuş, kafatasıyla omuzlarının kemikleri ortaya çıkmıştı. İskeletten beyazımsı, kansız et parçaları sarkıyordu. Yaşlı görünüşlü bir adamdı. "Dişleri," dedi Robert. "Üst çenesinde birkaç dişi var ..."

Lippenholtz gülümseyerek Robert'a baktı. "Evet, Wyncoop'un dişçisiyle irtibat kurmaya çalışıyoruz. Ne yazık ki, adam Utah'a ak-

rabalarını ziyarete gitmiş, daha da kötüsü, ava çıkmış galiba." Lippenholtz bu olaydan hoşlanmışa benziyordu, Robert'ın bütün ayrıntıları görebilmesi için çarşafın ucunu hâlâ havada tutuyordu.

Robert, cesedi örtmesini işaret etti. "Ne kadar bakarsam bakayım, söyleyecek bir şey bulamıyorum," dedi.

"Bembeyaz oldunuz, Bay Forester."

Midesi bulanıyordu. Kapıya dönüp başını kaldırdı, odadaki koku büsbütün genzini yakmaya başlamıştı. Acele etmemeye çalışarak kapıya yürüdü, Lippenholtz ondan önce çıkışa varmıştı.

Lippenholtz, dergisinden başını kaldırmayan nöbetçiye, "Sağol, Charlie," diye seslendi, karşılık olarak hafif bir homurtu geldi.

"Dişçiyi bulmanız ne kadar sürer dersiniz" diye sordu Robert.

"Bilmiyorum."

"Kayıtları yok mu? Başkası kanalıyla ulaşamıyor musunuz?"

"Humbert Corners'da ufak bir muayenehanesi var, ama her taraf kilitli."

"İşin acele olduğunu Utah'a bildirdiniz mi?"

"Adamı Utah'ta da bulamadık, sadece akrabalarıyla görüşebildik, kendisi yoktu."

"Adı ne?"

"McQueen," dedi Lippenholtz. "Thomas ya da Theodore." Gözlerini Robert'tan ayırmıyordu. "Cesede ne diyorsunuz? Bir seksen beş boyunda, zayıf ..."

Robert sesini çıkarmadan Lippenholtz'a baktı. Bu soru üzerinde düşünemeyecek kadar sarsılmıştı. Birlikte dışarı çıktılar. Lippenholtz girişteki merdivenlerde bir memurla konuşmak üzere durdu, Robert önden park yerine gidip sabah içtiği birkaç yudum kahveyi aceleyle kustu. Lippenholtz yanında bir polisle gülerek yaklaşırken Robert sigara içiyordu.

"Memur sizi Langley'e götürecek," dedi Lippenholtz, şişman polisi göstererek. Daha sakin bir sesle, "Cevaplanması gereken birkaç soru daha vardı, Bay Forester, ama pek iyi görünmüyorsunuz," diye ekledi.

"Ne sorusu?" dedi Robert.

"Dişçiyle görüşene kadar beklesek daha iyi olur."

"Bu gece bana bir koruma gönderebilir misiniz? Örneğin evimin kapısında bekleyecek arabalı bir memur falan?"

"Koruma mı?" Lippenholtz'un gülümsemesi bütün yüzünü kaplamıştı.

"Birkaç dakika önce cezaevine girmek isteyip istemediğimi sormuştunuz. Tek kişilik koruma daha zahmetsiz, hem de daha ucuza gelir, öyle değil mi?"

Lippenholtz duraladı, hâlâ gülümsüyor, anlaşılan uygun bir karşılık düşünüyordu.

"Silahım yok," dedi Robert. "Oysa beni temizlemek isteyen tabancalı."

"Bakın, bu olayı biraz fazla büyütmüyor musunuz?.."

"Rittersville'de *patron* sizsiniz, öyle değil mi, Bay Lippenholtz?" Robert, alnında buz gibi ter damlalarının biriktiğini hissediyordu.

Lippenholtz'un suratı asıldı, kaşları çatılıp düz bir çizgi halini aldı. "Sizin yerinizde olsam ..."

"Wyncoop'un beni öldürmek istediğine inanmıyorsunuz, çünkü inanmak istemiyorsunuz. Nedeni acaba silah ruhsatı olmaması mı?" Robert hafifçe güldü.

Lippenholtz'un yanındaki şişman polis, sahibinden emir bekleyen bir köpek gibi hırıldamaya başlamıştı.

Lippenholtz, çiçek bozuğu çenesini uzatarak "Dinleyin, Forester," dedi. "Dikkat etmezseniz başınızı büsbütün belaya sokacaksınız. Kendinizi ne sanıyorsunuz? Her an sorun çıkarmaktasınız. Sizi röntgencilikten hemen tutuklatabileceğimin farkında mısınız? Ayrıca cinayetle suçlanmak üzeresiniz. Durum böyleyken ne cesaretle kalkıp da ..."

"Cesaret ederim tabii, itirazınız mı var?"

Lippenholtz titredi, göz ucuyla yanındaki memura baktı. "Tamam, bu akşam birini göndeririz. Saat kaçta gelmesini istiyorsunuz?"

"Fark etmez, ne kadar erken gelirse o kadar iyi."

"Pekâlâ." Lippenholtz, Robert'a iyilik yapıyormuş gibi gülümsedi.

"Sözünüze güvenebilir miyim? Bu akşam mutlaka biri gelecek, değil mi" diye sordu Robert.

"Evet," dedi Lippenholtz.

Robert ne diyeceğini bilemiyordu.

"Onu Langley'e götürün," dedi Lippenholtz. Memur, Robert'ı kolundan tutmak istedi, ama Robert silkinip kolunu kurtardı. Memurun eliyle işaret ettiği siyah arabaya doğru ilerledi. Lippenholtz karakola dönmüştü. Ceset konusunda gevezelik edecek, diye düşündü Robert.

Yol boyunca arabada buz gibi bir sessizlik oldu. Robert'ın gerginliği biraz azalmıştı. Ömründe ilk kez kanunla başı belaya giriyordu ve polisin kendisine kaba davrandığına tanık oluyordu. Polisin kimsenin gözünün yaşına bakmadığını daha önce de birçok kişiden duymamış mıydı? Ne vardı bunda sinirlenecek? Trafik polisleri de böyleydi, ama insanın başı onlarla daha önemsiz konularda belaya girerdi. Konuşmanın sonuna doğru bütün sertliğini ortaya koyduğuna seviniyordu. Kaybedecek bir şeyi olmadığı için böyle davranabilmişti.

Langley'in girişinde arabayı kullanan polis, "Nereye gitmek istiyorsunuz" diye sordu.

"Langley Aeronautics'e," dedi Robert.

Araba otoparkın girişinde durur durmaz indi, hemen kendi otomobiline binip eve gitti. Daha sonra Jack Nielson'a telefon etmeyi düşünüyordu, o anda ise kimseyle konuşacak halde değildi. Mutfaktaki birkaç ıvır zıvır dışında bütün eşyasını toplamıştı. Tepeleme dolu valizleri odanın ortasında açık duruyordu. İki gün sonra, ayın otuz biri pazar günü evden taşınacaktı. Önce Philadelphia'da bir otele yerleşmeyi planlıyordu, ama bu planlara gerek kalmamıştı artık. Hiçbir şeye gerek kalmamıştı; yine de, ev sahibine söz verdiği için taşınmak zorundaydı. Bundan vazgeçmeyecekti. Bütün umudu Greg'i ölü ya da diri ele geçirmek, kolundan yakalayıp polise teslim etmekti. Onu görse, gördüğünü söylese bile sözlerine kimi inandırabilirdi? Kafasını toplamak için buzlu bir viski hazırlayıp bir dikişte içti. Jenny'nin annesiyle babasını düşündü. Jenny hiç babasının işinden söz etmiş miydi? Onlara mektup yazıp her şeyi açıklamak geliyordu içinden ... Kendini temize çıkarmak için değil, olayların nasıl geliştiğini elinden geldiğince açıklayabilmek için. Belki de hiç ilgilenmeyeceklerdi. Kızlarının ölümünün ötesinde olup bitenler vız gelecekti. Jenny'nin cenaze töreninin ertesi gün Scranton'da yapılacağını gazetelerde okumuştu.

Robert, ön camın tırmalandığını duyarak yerinden fırladı. Pencereye gidip güneşten kamaşan gözlerini kırpıştırarak dışarı baktı. Posta kutusunun yanında kahverengi beyaz bir köpeğin toprağı koklayarak uzaklaştığını gördü. Collie cinsi bir hayvandı bu, Robert onu daha önce de görmüştü. Hemen kapıyı açıp ıslık çaldı. Köpek durdu, Robert'a baktı. Bir adım yaklaşıp yine durdu, soru sorar gibi başını kaldırdı. Robert tekrar ıslık çaldı. Verandaya çıkıp yere çömeldi.

Köpek başını öne eğdi, karnı neredeyse yere sürünecek kadar alçaldı ve kuyruk sallayarak Robert'ın yanına geldi. Robert hayvanın güvenini kazanabildiğine pek sevinmişti, uzanıp başını okşadı.

"Güzel köpek! Karnın aç mı?" Amma da soru, dedi kendi kendine. Hayvanın tüylerinin altından kaburgaları sayılıyordu.

Robert mutfağa gidip buzdolabında ufak bir parça biftek buldu. Yetmeyeceğini düşünerek bir kutu sığır eti konservesi açtı. Köpek içeri girmemişti, verandada bekliyordu. Robert eti tabağa koyup dışarıya çıkardı. Köpek iştahla tabaktakileri yerken arada bir Robert'a bakıyordu. Gözlerinden kuşku mu okunuyor, yoksa minnet mi, diye düşündü Robert. Gülümsedi. Hayvanın karnını doyurmasına memnun olmuştu. Boş tabağı içeri götürdü. Köpek de ardı sıra eve girdi, bir köşeye uzanıp bütün gün uyudu. Robert yerinden kalkınca köpek de peşine takılıyor, yalnız kalmaktan korkarmış gibi nereye gitse arkasından geliyordu. Dişi bir Collie'ydi bu.

Robert öğleden sonra beşte gazete almak üzere evden çıkarken köpeği bahçeye çağırdı. Hayvanın evine dönmek isteyeceğini düşünmüş, içeride kilitli bırakmak istememişti.

Lippenholtz, bulunan ceset haberini sabah gazetelerinden gizli tutmayı başarmıştı, ama akşam baskıları haberi birinci sayfada veriyorlardı. "Resmi makamlar, Gregory Wyncoop'un Humbert Corners'daki dişçisi Thomas McQueen'den kesin onay alabilmek için doktorun seyahatten dönmesini bekliyorlar," diye yazmışlardı. Kesin onay, dedi Robert kendi kendine, sanki cesedin Greg Wyncoop'a ait olduğunu gösteren düzinelerce belirti vardı da ...

Geri döndüğünde, köpek verandada bekliyordu. Robert basamaklara geldiğinde, ona yavaşça havladı. Gelirken, bir bakkala

uğrayıp, köpek maması almayı düşünmüş, fakat sonra unutmuştu. Ona iki tane az pişmiş yumurta, bir kâse de süt verdi. Kalan yumurtaları da kendisi için haşladı.

O sırada telefon çaldı. Güneş batmak üzereydi, çok geçmeden hava kararacak, akşam olacaktı. Robert yorgun gözlerle salon pencerelerine baktı. Hiç değilse jaluzileri indirmeliyim, diye düşündü, hem de vakit geçirmeden. Gazete almaya gittiğinde, sokakta polis devriyesine ya da arabasına benzer hiçbir şey görememişti. Ahizeye uzandı.

Lippenholtz, sert bir sesle, "Doktor McQueen cumartesi öğleden sonra dönecekmiş," dedi. "Bilmek istersiniz, diye düşündüm de."

"Güzel. Teşekkür ederim." Cumartesi öğleden sonraya kadar daha kırk sekiz saat vardı.

"Bu gece evde misiniz?"

"Evet," dedi Robert. "Kapıma nöbetçi koydunuz mu?"

"Hmm ... Evet. Neredeyse gelir."

"Sağolun," dedi Robert. "Umarım gerçekten gelir."

"Tekrar ararım," deyip telefonu kapadı Lippenholtz.

Robert jaluzileri indirdi, yazı masasındaki lambayı yaktı. Kaynayan yumurtaları ateşten indirip, musluğun yanında ayakta yedi. Akşam evde oturmamak için sinemaya gitmeyi düşündü. Bir yere gitmek zorunda kalmaktan nefret ediyordu, vazgeçti. Susuz bir viski daha içti. Salonun pencerelerine, başını patilerinin arasına almış dikkatle onu izleyen köpeğe baktı. Bütün gece oturup köpeğin herhangi bir sese tepki göstermesini beklemekten korkuyordu.

"Bir şey duyarsan hemen havla, olur mu?" diyerek hayvanın sıska göğsünü okşadı.

Jack Nielson'la Tesser'ların meraktan bile olsa telefon etmemelerine şaşmıştı. Cesedin bulunmasını cinayetin son kanıtı olarak mı kabul ediyorlardı acaba? Çoktan hapsi boyladığını mı düşünüyorlardı? Akşam gazetelerinin hiçbirinde adı geçmiyordu, sadece cesedin kim tarafından nerede bulunduğunu yazmışlardı.

Robert, Nielson'ları aradı, telefona Betty çıktı. Robert'ın o sabah hiç de iyi görünmediğini kocasından duymuş, kaygılanmıştı, dostça hatır sordu. Robert Betty'yi yatıştırdı, iyi olduğunu söyledi. Ar-

kasından Jack telefona geldi.

"Neyse, evdeymişsin!" dedi Jack. "Saat beşte gazetede şu ceset haberini okudum da, nerelerde olduğunu düşünüyordum."

"Bu sabah dostum Lippenholtz'a da söylediğim gibi, hapse girsem hiç değilse güvenlikte olurdum," dedi Robert. "Hani yanımda gördüğün detektif var ya, işte o. Cesedi göstermeye götürdü, sonra da ..." Sustu.

"Ne diyorlar? Wyncoop muymuş?"

"Sanmıyorum." Robert bir gece önce eve ateş edildiğini anlattı. "Bence Wyncoop yapmıştır," dedi yorgun bir sesle. "Bu yüzden cesedin Wyncoop olduğuna inanmıyorum."

"Ya. Benim okuduğum gazete ateş olayından söz etmiyor. Bu sabah neden bembeyaz olduğunu şimdi anladım."

On dakika kadar sohbet ettiler. Robert konuşmaktan öylesine yorulmuştu ki, telefonu kapadıktan sonra koltuğa oturmak zorunda kaldı. Acı acı gülümsedi; Betty sesindeki kuşkuyu gizlemeyi beceremediği. Cesetten hiç söz etmemiş, konuşmaya ara vermemek için durmadan beylik laflar etmişti. Jack, geceyi onlarda geçirmesini önerirken Betty'nin içeriden "Hayır, hayır!" diye seslendiğini duyar gibi olmuştu, ama emin değildi. Teşekkür edip gelemeyeceğini söylemişti. Yine telefon çaldı. Arayan Peter Campbell'dı, New York'tan telefon ediyordu.

"Çok şükür seni bulabildim," dedi Peter. "Kuzum, ne oluyor oralarda?"

Ceset konusunda sorular sordu; Robert cesedin ne korkunç bir durumda bulunduğunu, Wyncoop'un dişçisinin cumartesi günü ölünün kimliğini belirleyeceğini anlattı. "Elimde bir koz daha var," diye ekledi.

"Neymiş o?"

"Adam öldürmekle suçlanmaktan kurtulmanın tek yolu, Wyncoop'un bana bir daha ateş etmesi. Ama Wyncoop'u yakalayıp kurşunun onun tabancasından çıktığını kanıtlamaları gerekiyor. Adamı canla başla aradıklarını söyleyemem doğrusu." Salata kâsesine saplanan kurşunu anlattı, Peter gülünce, Robert da gülmeye başladı.

"Bob, birkaç günlüğüne gelip bizde kalmak istemez misin?"

"Sağol, ama şimdilik buradan ayrılmamı istemiyorlar."

"Neden" diye sordu Peter şaşkınlıkla.

"Durumum pek parlak sayılmaz. New York gazetelerinin haberlerinden anlaşılmamasına sevindim. Şu anda sizlerle birlikte olmayı ben de çok isterdim. Edna nasıl?"

Edna telefona gelip Robert'la bir süre konuştu. Büyük bir incelikle, intihar eden kızı sevip sevmediğini sordu.

"Bilmiyorum," dedi Robert. "Hoşlanıyordum, ama seviyor muydum, bilmiyorum."

Telefonu kapadıktan sonra, Campbell'ların röntgenci konusunu açmadıklarını fark etti. Buna özellikle değinmediklerini sanmıyordu, aralarında gizli saklı olmayacak kadar iyi dostlardı. Demek önem vermiyorlar, diye düşündü. Bu da bir şey sayılırdı.

Robert dokuz buçuğa doğru ter içinde uyandı. Kırmızı kanepede yatıyordu. Kötü bir rüya görmüştü, ama ne gördüğünü hatırlayamıyordu. Köpek yerinden kıpırdamadan uyuyordu. Yazı masasının ışığı açık kalmıştı. Salata kâsesine saplanan kurşunun atıldığı cam aralık duruyordu, ama jaluzisi indirilmişti. Camı kapamalı mıydı acaba? Olduğu gibi bırakmaya karar verdi.

Yazı masasının başına geçip, Jenny'nin ailesine yazmaya başladığı mektuba baktı. Kâğıdı henüz daktilodan çıkarmamıştı.

29 Mayıs, 19...

Sayın Bay Thierolf, Sayın Bayan Thierolf,

Bu mektubu sizlere, haberiniz olup olmadığını bilmediğim, Jenny'nin ne kadarını anlattığını kestiremediğim bazı olayları açıklamak için yazıyorum.

İsterseniz işin sonundan başlayayım: Jenny, geçen pazartesi akşamı bana gelip, artık görüşmememiz gerektiğini söyledi. Kesinlikle kavga etmemiştik ...

Çaresizlikle başını salladı. Mektup soğuk, sıradan, hatta biraz da kendini acındırmak isteyen bir ifadeyle yazılmıştı.

Telefon acı acı çalmaya başladı. Zil sesiyle, âdeta bedensel bir acı duyarak yerinden fırladı. Yine Nickie mi arıyordu acaba? Nickie, Campbell'lardan hemen sonra telefon etmiş, *"Greg'in nerede olduğunu biliyor musun?"* demişti. *"Öldü o, öldü, öldü, öldü!"* Robert, Nickie'yi susturmak için sözünü kesip Ralph'ı sormuş, Nickie

Ralph'ın uzun, pek uzun bir yürüyüşe çıktığını söylemişti. Çalan telefondan gözlerini ayıramıyordu. Sonunda ahizeye uzandı.

"Robert Forester? Şehirler arası ... Chicago. Lütfen görüşün."

"Anne, sen misin" diye sordu Robert.

"Evet, Bob. Nasılsın, yavrum?"

"İyiyim anne. Ben ..."

Köpek yerinden kalkıp cama doğru hırlamaya başladı, Robert jaluzinin kıpırdadığını gördü.

"Anne, ben..." Bir patlama sesi duydu. Sol koluna bir şey saplanmıştı.

Ahize elinden düşerken masa lambasını da devirdi. Parçalanan lambanın sesiyle birlikte ikinci, hemen ardından üçüncü patlama oldu. Köpek uludu. İki el daha silah atıldı.

Robert karanlıkta yattığı yerden köpeğin hafifçe inlediğini duydu. Birden ayağa fırlayıp pencereye koştu, jaluziyi kaldırdı; dışarısı zifiri karanlıktı. El yordamıyla mutfak masasındaki feneri bulmaya çalıştı, yere düşürüp tekrar buldu, pencereye döndü. El fenerini yakıp bahçeye tuttu, ama dikkati çekecek bir şey göremedi. Feneri söndürdü, sopa gibi tutarak cesur, gürültülü adımlarla verandaya çıktı. Çimlere atlayıp bahçe duvarındaki çalılara kadar ilerledi. Çitin üzerinden sokağa baktı. Burada kimsenin saklanabileceği bir yer yoktu, ama biri duvarın dibine sinmiş olabilirdi. O sırada sol kolunun şiddetle kanadığını fark etti. Kırmızı stop lambaları sol tarafta olan bir otomobil, Langley'e doğru uzaklaşmıştı. Greg'in arabası mıydı? Peşine düşmeye değer mi, diye düşündü. Birkaç saniye içinde gözden kaybolacaktı. Yakalaması söz konusu olamazdı.

Eve döndü, kapının yanındaki düğmeden tavandaki lambayı yaktıktan sonra yerde yatan köpeği gördü. Hayvan başını pencereye doğru uzatmış, yan yatmıştı. Kaburgalarının arasında ufak bir yara vardı. Ölmüştü.

Robert ahizeyi eline aldı, tekrar yerine bırakıp boş gözlerle önüne baktı. Rittersville'deki karakolun numarasını hatırlayamıyordu. Ahizeyi kaldırdı.

"Rittersville karakolu lütfen," dedi karşısına çıkan santral memuruna.

"Hangi bölümü istiyorsunuz? Hepsinin numarası rehberde kayıtlı."

"Rehbere bakacak halde değilim," dedi Robert. "Karakolun santralını bağlayın." telefonda beklerken yazı masasının parçalanmış köşesine, duvardaki camı kırılmış, eğrilmiş tabloya dalgın dalgın baktı. "Alo?" dedi. "Ben Robert Forester. Evimde ..."

Birisi kapıyı yumrukluyordu.

Aralık sokak kapısından işçi tulumu giymiş, uzun boylu, kır saçlı biri içeri girdi. Şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı. Dip komşusu Kolbe'ydi gelen.

"Biliyorum, ateş edildi. Polise telefon ediyorum," dedi Robert sarhoş gibi.

Adam köpeği görmüştü. Alnını kırıştırarak hayvanın üzerine eğildi. "*Huxmayer*'in köpeği bu!" dedi öfkeyle.

Telefondaki çızırtılı erkek sesi "Alo!" diye bağırıyordu. "Konuşun lütfen! Kimse yok mu?"

"Burada birkaç el ateş edildiğini bildirmek istiyorum," dedi Robert. "Adım Robert Forester." Telefonu kapadı. Yerinden kalkmak isterken kendini kaybetti.

21

Gürültü, ayak sesleri. Robert, karmakarışık konuşmalar arasından tek tük kelimeler, yarım cümleler anlayabiliyor, duydukları kamçı gibi kulağında şaklıyordu: "...*sarhoş* ...*silah atılmış*! ... *beş el* ...yabancı biri, ama *neden* ...*zavallı köpek* ...Dışarı *çıkarın*! ...Susun Aslında hepiniz ...Kendine geliyor mu? Kıpırdamadan yatın."

Duyduğu son ses sakindi ve yakından geliyordu.

Robert dirseğine dayanarak doğrulmaya çalıştı, biri omzundan yakalayıp arkasındaki yastıklara itmese neredeyse kırmızı kanepeden aşağıya düşecekti. Alnını kırıştırdı. İçerisi çok kalabalıktı; polisler, bir alay erkek, birkaç kadın... kadınlardan örgülü saçlı biri, uzun geceliğinin üzerine aldığı koyu renk pardösünün yakalarını sıkıca kapalı tutmaya çalışıyordu. Robert başını üst üste konmuş yastıklara dayadı. Gömleğinin sol kolu kesilmişti, bir doktor ko-

lundaki yarayı alkolle temizlemekteydi. Kolu baştan aşağıya hissizleşmişti; ama alkolün keskin, rahatlatıcı kokusunu duyabiliyordu.

"Alın şunu, burnunuza tutun," diyerek ıslak bir pamuk uzattı doktor. "Şansınız varmış, kemiğe gelmemiş. Kenarından geçip gitmiş." Doktor, çıplak başının çevresi kır saçlı, ufak tefek, neşeli bir adamdı. Yarayı beyaz sargı beziyle ustaca sarmaya başladı.

Robert'ın gözü Lippenholtz'a ilişti. Aynı açık renk takım elbiseyi giymiş, şapkasını ensesine itmişti. Ağır adımlarla Robert'a yaklaştı. "Kendine geldi mi? Neler oldu burada?"

Herkes birden sustu, bütün gözler Robert'a döndü. Yabancı yüzlerde öfke, korku, merak okunuyordu. Hiçbirinde dostça bir ifade yoktu.

"Biri ateş etti," dedi Robert. "Pencereden. Yine aynı pencereden." Ateş edilen pencereye baktı.

Lippenholtz da başını aynı yöne çevirdi, ardından Robert'a dönerek "Kaç el" diye sordu.

"Beş, belki de altı. Kesin olarak bilmiyorum. Kapıdaki nöbetçinize sorun."

"Beş," dedi herkesten önce olay yerine gelmiş olan uzun boylu polis.

Lippenholtz kaşlarını çattı. "Dışarıda koruma vardı," dedi. "Memur beş dakikalığına bir kahve içmeye gitmiş. Saldırgan bu fırsattan yararlanmış olmalı."

Yalan söylüyor, diye düşündü Robert, bir oda dolusu insan karşısında yalan söylüyor. "Kahvesini termosta getirseymiş."

"Söylerim," dedi Lippenholtz. "Silah atıldıktan sonra ne oldu?"

Doktor, Robert'ın kolunu sarmaya devam ediyordu.

"Dışarı fırladım el feneriyle," dedi Robert. "Pek bir şey göremedim, yalnız ..."

"Yalnız ne?"

"Langley yönünde uzaklaşmakta olan bir otomobilin kırmızı stop lambalarını gördüm, ama arabanın olayla ilgisi olduğunu sanmıyorum. Çok uzaktaydı."

Lippenholtz başıyla onayladı. "Kurşunlardan ikisini bulduk," dedi. "Yine otuz ikilik."

Robert çevresindekileri dikkatle inceledi. Artık enikonu düşmanca bakıyorlardı.

"Köpeğin burada ne işi var" diye sordu geceliğinin üzerine pardösüsünü almış zayıf kadın.

"Kendiliğinden geldi," dedi Robert. "Karnı açtı, yiyecek verdim."

Kadın, "O bizim köpeğimiz, buna hakkınız yoktu!" diyerek bir adım ilerledi. Kendisinden biraz daha kısa boylu, zayıf bir adam yanına gelip kolundan tuttu.

"Martha!"

"Ah, bırak beni! Köpeğimizi *öldürülsün* diye bu korkunç eve aldınız! Neymiş? Biri ateş ediyormuş! Oh olsun size! Hak ettiniz doğrusu!"

"Yeter artık, Martha, polis birazdan ..."

Sağdan soldan kadını haklı gören mırıltılar yükseldi. Bazıları yüksek sesle homurdanıyorlardı. Polislerden biri, başını kaldırarak sessiz bir kahkaha attı, arkadaşıyla bakışıp anlayışla başını salladı.

"Bu adam birini öldürdü, öyle değil mi?" diye bağırdı Martha adlı kadın. Sözlerini Lippenholtz'a yöneltmişti. Beriki cevap vermeyince Martha kalabalığa döndü. "Öyle değil mi?"

Bazıları bir ağızdan, "Evet" diye karşılık verdiler.

"Şimdi de zavallı köpeğimin canına kıydı. Üstelik serserinin, röntgencinin biri!"

Yaşlı bir adam, nefretini göstermek için "Yuh olsun!" diye bağırıp açık duran sokak kapısına dönerken, "Burada ne *işim var*, bilmem ki?" diye mırıldandı.

"Haklısın," dedi onunla birlikte dışarıya çıkan bir başkası.

"Köpeğin bedelini ödeyeceksiniz!" diye bağırdı Martha.

"Tamam, tamam," dedi Robert.

Doktor, olup biteni umursamadan işine devam ediyordu, hafifçe bir şarkı mırıldanmaya başlamıştı. Sargının iki ucunu güzelce düğümleyip gazlı bezin fazlasını kesti.

"Yirmi beş dolar!" dedi Martha. Kocası kulağına bir şeyler fısıldadı. *"Otuzbeş,"* diye düzeltti.

"Nasıl isterseniz," dedi Robert.

Polislerden biriyle konuşmakta olan Lippenholtz, herkesin sustuğu bir anda birden gevrek bir kahkaha attı. Bütün gözlerin ken-

disine döndüğünü fark edince Robert'a yaklaştı. "Artık cezaevine gitmek istiyor musunuz, Bay Forester?"

Robert ayağa fırlayıp hem Lippenholtz'a hem de salondakilere sıkı bir nutuk çekmeyi düşündü, ama hemen vazgeçti. "Hayır," dedi sadece.

"Gideceği yer başka neresi olabilir ki?" diye bağırdı arkalardan bir erkek sesi.

"Doğru!" dedi Martha. "Bir genç kızı baştan çıkarmış! Ölüme sürüklemiş!"

Aman Tanrım, diye düşündü Robert. Gözlerini kapayıp başını öfke ve utançla duvara çevirdi. Mırıltılar yeniden başlamıştı: " üstelik buranın yabancısı ... kendini bilmez ... Kızcağız en çok yirmisindeydi Her gece geliyordu. Gözlerimle gördüm ...New York'ta karısı da varmış, öyle dediler ... söyledim ya ... Polis neden görevini yapmıyor? Hem kızı hem de nişanlısını öldürmüş. Daha ne yapsın ...?"

Robert doğruldu, ayağa kalkmaya çalışırken doktor omzundan iterek kanepeye bastırdı. "Hepiniz beni dinleyin," diye seslendi. "Söylediklerinizin hiçbiri umurumda değil, anladınız mı? Haydi bakalım, hepiniz defolun, defolun dedim!" Robert, omzundaki elin baskısına karşı koymaktan vazgeçip, tekrar arkasına yaslandı.

Kimse yerinden kıpırdamamıştı. Zorla dışarı çıkarılmamaya birlikte karar vermiş gibi görünüyorlardı. "Bak sen hele! Umurunda değilmiş!" diye bağırdı cırlak bir kadın sesi.

Doktor söze girdi. "Beni dinleyin! Bugünlük yeterince gevezelik etmediniz mi? Bu adam çok kan kaybetmiş ..."

"Ya!"

"*Düşmanı* olmasına hiç şaşmamalı!"

Doktor, Lippenholtz'a döndü. "Siz müfettiş bey ... Bu anlamsızlık daha ne kadar sürecek? Hastaya uyuşturucu verdim, artık uyuması gerekiyor."

Robert ister istemez gülümsedi. Aklın sesi, cılız, güçsüz sesi konuşmuştu. Bire karşı on üç, on dört, belki de yirmi kişi. Yattığı yerden doğruldu. Çevresini net görebilmek için birkaç kere arka arkaya gözlerini kırpıştırdı. Lippenholtz kanepeye yaklaşıyordu. Robert, müfettişi hiç uzaklaşırken görmemiş, her seferinde yaklaştığını fark etmişti.

"Az önce anneniz telefon etti," dedi Robert'a. "Daha sonra tekrar arayacağını, isterseniz sizin telefon etmenizi bildirmemi istedi. Kolunuza bir kurşun saplandığını söyledim."

Robert hafifçe gülümsedi. "Koluma kurşun saplandı," diye robot gibi tekrarladı.

Lippenholtz doktora bakıp omuz silkti.

"Yüksek dozda uyuşturucu verdim," dedi doktor. "Neden bu kalabalığı dışarı çıkarmıyorsunuz?"

"Bakın hele! Utanmadan bir de gülüyor!" diye bağırdı Martha.

Robert, olup bitenlere aldırmadan gözlerini kapadı. Doktorun öfkeli bir sesle Lippenholtz'a hastaneden, kan kaybından, atardamarlardan söz ettiğini uzaklardan duyuyordu.

" burada yapayalnız," diyordu doktor. "Size doktor olarak diyorum ki ..."

"Tamam, tamam," diye sözünü kesti Lippenholtz. "Baksana, Pete ... Tamam, görüyorsunuz ya, gidiyorlar işte."

Ayak sesleri kapıya doğru uzaklaştı. Çıkanlardan bazılarının başlarını çevirerek mırıldandıkları hakaretleri anlamaya bile gayret etmedi Robert. Kapı hızla kapanıp, ortalığa sessizlik çökünce gözlerini açtı. Kısa boylu, koyu renk elbiseli doktor yanına yaklaşıyordu. Ev boşalmıştı, çıt çıkmıyordu.

"Soyunup pijamanızı giymek ister misiniz, yoksa böylesi daha mı iyi" diye sordu doktor.

"Böyle iyiyim," dedi Robert yerinden doğrulmaya çalışırken.

"Kalkmayın sakın."

"Anneme telefon etmeliyim. Bekliyor."

"Doğru ya. Edin bakalım. Numarayı çevireyim mi?"

"İyi olur. Telefon numarasını hatırlayamıyorum. Yazı masamın çekmecesindeki küçük adres defterinde yazılı olacak." Doktor, çekmecede defteri aramaya başladı. Biraz sonra, "Hah, buradaymış!" diyerek kanepenin önünde yere düşmüş defteri alıp doğruldu.

"Forester mı?"

"Hayır, Carroll. Philip ya da Helen Carroll, ikisinden biri." Robert, gözlerini kapayıp arkasına yaslandı, ama bir yandan da doktora kulak kabarttı.

"Hayır, ödemeli değil... İhbarlı olsun lütfen, böylesi daha iyi." Doktor net ve yüksek sesle konuşuyordu. "Bayan Carroll? Bir da-

kika lütfen." Telefonu koyduğu iskemleyi kanepenin yanına çekip kulaklığı Robert'a uzattı.

"Alo, anne?" dedi Robert. "Hayır, hayır, iyiyim Doğru söylüyorum." Sadece adale yarası aldığını anlattı. "Eh, herhalde Wyncoop'tu. Başka kim olacak?"

Annesinin canlı, sevgi dolu sesi pek iyi gelmişti. Phil'le birlikte ertesi gün Albuquerque'e uçacaklardı. Robert'ın da gelip, orada biraz dinlenmesini istiyordu.

"Olmaz, anne. Ne durumda olduğumu anlatamadım galiba," dedi Robert. "Pennsylvania'dan çıkabileceğimi sanmıyorum. Beni her an tutuklayabilirler."

"Aman Tanrım, Bob! Evet, gerçi gazetede *okuduk* ama ellerinde *delil* yok ki! Phil, polisin delilsiz bir şey yapamayacağını söylüyor. Bunu ben bile biliyorum."

"Doğru, anne. Ateş eden Wyncoop'tu. Adam, benim bu halimden çok daha canlı." Robert gülümsedi. Doktor sanki bir doz güldürücü gaz vermiş gibi neşeliydi.

Doktor bir sigara yakmış, başını yana eğerek, şöminenin yanındaki rafta henüz yerlerine konmamış kitapların adlarını okumaya çalışıyordu. "Evet anne, evet," dedi Robert. "Hem de çok iyi bir doktor. Emin ellerdeyim." Güldü. "Kusura bakma, az önce bir ilaç verdi, onun için bu kadar neşeliyim. Ama kendimi çok iyi hissediyorum."

"Geleceksin, değil mi" diye sordu annesi üçüncü defa. "*Çiftliğe* geleceksin."

Robert düşüncelerini toparlamaya çalıştı. "Tabii," dedi. "Neden olmasın?"

"Yarın yola çıkacak mısın? Kendini iyi hissedince mi? Yolculuk seni yormasın sakın. Bobbie, orada mısın?"

"İyiyim," dedi Robert.

"Telefon edip hangi uçakla geleceğini bildir, olur mu?"

"Olur, anne."

"Haydi, artık yat, Bobbie. Yarın sabah ona doğru ararım, tamam mı?"

"Tamam, anne. İyi geceler." Robert ahizeyi yerine bırakırken alnını kırıştırdı. Annesi, Phil'in de konuşmak istediğini söylemişti. Ne yapalım, o kadar da önemli değil, diye düşündü. Yavaşça ar-

kasındaki yastıklara bıraktı kendini. Yarı açık gözlerle doktorun incelemesini bitirip gülümseyerek yaklaştığını gördü. Adam gidecekti herhalde. "Teşekkür ederim," dedi Robert. "Borcumun ne kadar olduğunu söylerseniz hemen şimdi öderim."

Doktor başını iki yana salladı, dudaklarını ısırdı. Robert, adamın gözlerinin dolduğunu fark etti. Kaşlarını çattı. Bir an için rüya görüp görmemiş olduğunu merak etti.

"Hayır, borcunuz yok," dedi doktor. "Yanınızda kalmama izin verirsiniz, değil mi? Siz uyurken ben de kitap okurum. Sizin durumunuzda birinin yalnız kalmaması daha iyi."

Robert düşünceli bir tavırla başını kaldırdı. Doktor başka biri olup çıkmıştı sanki, oysa hâlâ o ufak tefek, tombul, kel kafalı adamdı.

Robert, şömineye doğru dönen doktoru profilden görüyordu. "Kısa süre önce eşimi kaybettim," dedi doktor. "On gün oluyor. Julia. Zatürreeden öldü. Ne de basit bir hastalık, değil mi? Hastanın başka derdi yoksa zatürree önemsiz bir hastalık sayılır, ama Julia'nın kalbi..." Doktor yine Robert'a döndü. "Gevezelik edip sizi uykunuzdan alıkoyuyorum."

"Hayır," dedi Robert.

"Ama uyumanız gerekli. Genelde doktorların ölüme gerçekçi açıdan bakmaları beklenir, oysa ..."

Robert gülümsedi. Uyanık kalmaya gayret ediyordu. "Adınızı sorabilir miyim, doktor?"

"Knott," dedi doktor. "Albert Knott. Evet, ikimiz de dertliyiz, değil mi? Düştüğünüz durumu ... gazetelerde okudum. Wyncoop'u öldürmekle suçlanıyorsunuz, biliyorum. Bir keresinde Wyncoop'un çıbanını tedavi etmiştim. Ne garip bir rastlantı, değil mi? Ensesinde çıban çıkmıştı. Hastalarımın karakter tahlilini yapmak bana düşmez." Doktor ayağa kalktı. Ufak tefek karaltı hiç kıpırdamadan duruyordu.

Robert'a adam sanki havada duruyormuş, süzülüyormuş gibi geliyordu.

"Birazdan söylediklerimi duyamayacaksınız, ama fark etmez," dedi Dr. Knott. Robert'a bakmıyordu. "Karımı seviyordum, öldü. İşte kısacık bir cümleyle işin özeti bu."

Uzunca bir sessizlik oldu. Robert uykuya dalmaktan korkuyor,

uyumak istemiyordu. "Dinliyorum. Hâlâ sizi dinliyorum."

"Rahatlamaya çalışın," dedi doktor, sesinde hafif bir emir sertliğiyle.

Robert söz dinledi.

Doktor, ağır adımlarla dolaşmaya başladı. Salonda sadece koltuğun yanındaki kırmızı masa lambası yanıyordu. "Evet, Wyncoop'un kaybolduğunu duydum," dedi doktor alçak sesle. "Onu öldürdüğünüzü bilsem de şu anda burada olurdum. Gerçekten garip doğrusu; polis beni sık sık çağırmaz, ama çağırdıkları ilk olay da bu değil. Her zaman haber verdikleri doktor izinde, yerine bakanların listesinde benim de adım var. Rastlantı işte." Elleri cebinde volta atarken sözlerine ara verdi. "Az önce ateş edenin Wyncoop olabileceğini söylediğinizi duydum." Doktor durdu, hastasının hâlâ uyanık olduğundan emin değilmiş gibi Robert'a baktı.

Robert kendini cevap veremeyecek kadar yorgun hissediyordu. "Mantıklı," dedi doktor. Başını sallayarak odayı adımlamaya devam etti. "Sevgilisinin intihar etmesi onu büsbütün çileden çıkarmıştır. Eh, gerçekten de korkunç bir darbe doğrusu." Önemsemez bir ses tonuyla konuşuyordu. "Yarın kentten ayrılmayı mı planlıyorsunuz?"

Robert kendini topladı. "Evet. Annemi Albuquerque'de ziyaret etmeye söz verdim."

"Yarın yola çıkacak halde olacağınızı sanmıyorum."

"Polis de izin vermez herhalde." Robert, kolundaki sargıyı yokladı. Hiç acı duymuyordu.

"Lokal anestezinin etkisi geçmedi," dedi doktor. "Evinize ikinci defa ateş edildiğini söylediler."

"Evet."

"Öyleyse burada kalmanız doğru olmaz." Her şey çok basitmiş gibi ellerini iki yana açtı. "Madem size doğru dürüst koruma veremiyorlar, can güvenliğinizi sağlamak için cezaevine de göndermiyorlar ..."

Robert, uykuya karşı savaşmaktan vazgeçti. En ufak bir korku duymadan, çok yüksek kayalıklardan aşağıya düştüğünü hissediyordu. Doktorun yatıştırıcı, rahatlatıcı sesi bir süre daha kulaklarında çınladı; az sonra uzaklaşıp kayboldu.

22 "Gününüz aydın olsun!" dedi doktor gülümseyerek. Kanepenin önünde, pencereden giren güneşin oluşturduğu aydınlık dörtgende duruyordu. Ceket giymemişti. "İyi uyudunuz mu?"

Robert çevresine bakındı. Kolundaki saat kaybolmuştu. Sol kolu zonkluyordu.

"Saatiniz burada, masanın üzerinde. Sekiz buçuğu beş geçiyor," dedi doktor. "Siz uyurken iki kere telefon çaldı. İznimize sığınarak ben açtım. New York'tan Vic McBain adında biri aradı. Dün gece yarısından sonra aramış, son derece kaba bir polis çıkmış. Biraz sohbet ettik. Doktorunuz olduğumu, başınızda beklediğimi, durumunuzun iyi sayılabileceğini söyledim."

"Sağolun." Robert gözlerini kırpıştırdı. Hâlâ başka bir dünyada gibiydi. Salondaki halının bir kenarının kıvrılmış olduğunu fark etti. Bir gece önce polise telefon ederken kan damladığını hayal meyal hatırladı. Yerinden kalkıp yıkanmak istiyordu.

Doktor, "Durun bakalım, size önce bir kahve getireyim" diyerek mutfağa seğirtti. "Az önce yaptım. Ayrıca tıraş makinenizi kullandım. Umarım kızmazsınız. Süt ya da şeker ister misiniz?"

"Sade olsun," dedi Robert.

Doktor kahveyi getirdi.

Robert adamın adını hatırlamaya çalışıyordu. Knapp mıydı? Hah, tamam! Knott. "İki kişinin telefon ettiğini söylemiştiniz, değil mi, Dr. Knott?"

"Evet. İkincisi birkaç dakika önce aradı. Jack ... Nelson dedi galiba. Bu sabah uğrayacağını söyledi. Neredeyse gelir."

Robert kahvesini yudumlarken, doktorun canayakın, yuvarlak yüzünü inceledi. Adamın nasıl bu kadar canlı, neşeli, böylesine sevecen biri olabildiğini anlayamamıştı. Gözlerini bu sevimli yüzden bir türlü ayıramıyordu.

"Evet, nasıl olduğunuzu görebilmek için burada kaldım," dedi Dr. Knott. "Ayrıca gerekirse yardım edip elinizden tutmak için, daha doğrusu kolunuzdan." Güldü. "Bugün saat üçe kadar hastam yok da ondan..." Omuz silkti.

Robert yavaş yavaş kendine gelmeye başlamıştı. Saat onda annesine telefon edecekti. Kolu fazla ağrımıyordu, New Mexico'ya gidip gidemeyeceğini düşündü. Günlerden cumaydı. Greg'in dişçisi

ertesi gün öğleden sonra tatilden dönecek, cesedin Greg'e ait olup olmadığını hemen belirleyecekti herhalde. Rüyasında Ölüm Kardeş'i gördüğünü hatırladı birden. Gördükleri bu sefer her zamankinden farklı değil miydi? Ölüm Kardeş gülmüyordu; sağlıksız, yeşilimsi bir yüzü vardı. Bir gün önce gördüğü o korkunç ceset de galiba Ölüm Kardeş'in oturduğu masada yatıyordu. Etsiz, kansız, ama yine de insan biçimli ceset Robert'ın gözünün önünden bir an bile gitmediği, aklından çıkmadığı için onu gece rüyasında görüp görmediğinden emin değildi.

"Uykunuzda biraz konuştunuz," dedi Dr. Knott. Robert bir an için bedensel acı verecek kadar güçlü bir suçluluk duygusuna kapıldı.

"Ölümden konuşmuşumdur herhalde," dedi.

"Evet, öyle," diye karşılık verdi doktor, her zamanki sevimli gülümsemesiyle. "Ölüm Kardeş dediniz, soru sorar gibiydiniz. Arkasından 'Merhaba' dediniz. Sesinizde hiç korku yoktu. Yani karabasan değilmiş gibi geldi bana."

"Evet, olabilir," dedi Robert. "Sık sık gördüğüm bir rüya var." Rüyayı doktora anlattı. "Ama ölümle dost olduğumu sanmayın sakın."

"Ya, demek öyle." Doktor şömineye yöneldi.

Robert söylediklerinden utanmıştı. Jenny'nin veda mektubu aklına geldi, doktor bunu gazetede okumuş olacaktı. Ayrıca, on gün önce doktorun karısının öldüğünü hatırladı.

Doktor Robert'a döndü. Mavi gözleri kısılmıştı. "Ölüm de doğum kadar doğal bir olaydır," dedi. "Ne var ki, insan nesli bu fikri kabul etmemekte direniyor. Demek istediğim, içinde bulunduğumuz çağda direniyor. Örneğin eski Mısırlıların ölümü kabul etmemekte direttikleri söylenemez."

"Her şeyin zamanı var," dedi Robert. "Gençlik yıllarının ölmeye uygun bir zaman olduğu da söylenemez, ne dersiniz? Gençlerin ölümden korkmalarına şaşırmamak gerek. Yaşlıların ölümü kabullendiğini gördüm gerçi, ama bu farklı." Robert doktora baktı. "Uykumda Jenny'den söz etmedim, değil mi?"

"Jenny mi? Hayır, sanmıyorum. Koltukta uyuyakalmışım. Hepsini duymadım galiba. Jenny şu kendini öldüren kız mıydı?"

"Evet."

"Wyncoop'un sevgilisi."

Robert doğrulup ayaklarını yere bastı.

"Evlenecek miydiniz?"

"Hayır," dedi Robert. "Asıl işin kötüsü de buydu zaten. Beni seviyordu."

"Ya siz? Hayır mı dediniz?"

"Şey sadece günün birinde onu seveceğimden emin olmadığımı söyledim. Bunun üzerine Salı gecesi intihar etti. Ölümden korkmadığını sık sık söyler dururdu. Erkek kardeşinin menenjitten ölümüne tanık olmuş, bir süre dengesi bozulmuş, ama sonunda ölümü kabullenince krizi atlatmış. Aynen böyle demişti, 'ölümü kabullenmek'. Bu şekilde konuşması beni ürkütüyordu. Sonunda yapacağını yaptı işte, ortada belli bir neden olmadığı halde canına kıydı. Gazetelerde okumuşsunuzdur herhalde. Bana bıraktığı veda mektubunu da yayımladılar. Mektupta benim ölümü simgelediğimi yazmış." Robert dikkatle doktorun yüzüne baktı. Wyncoop olayını gazetelerden takip etmiş bile olsa bütün ayrıntıları bilemeyecek birinin ilk tepkisini merak ediyordu. "Ölüme âşıktı sanki. Bu yüzden beni seviyordu," dedi.

Doktor, Robert'ı bir süre kuşkuyla süzdükten sonra yine eskisi gibi gülümsedi. "Bu ruh doktorunun işi. Jenny demek istiyorum. Evet, haberi gazetede okumuştum, dün akşam polis beni buraya getirirken hatırladım. Kim olursa olsun pek kötü bir şey doğrusu. İntiharların çoğu, geride kalanda suçluluk duygusu yaratmayı amaçlar. İlişkinize birdenbire mi son verdiniz?"

"Hayır." Robert alnını kırıştırdı. "En önemlisi, ona hiçbir söz vermedim, asla. Aramızdaki gerçek bir aşk hikâyesi değildi zaten; ama bir bakıma da öyle sayılırdı. Aslında onu hiç anlamamışım, intihar edebileceği aklımın köşesinden bile geçmedi. Belki anlamak için fazla çaba harcamadım, belki de gayret etsem bile asla başaramayacaktım. Olanlardan son derece üzgünüm. Ayrıca utanç duyuyorum. Bir insanın hayatını söndürdüm." Robert doktorun iki kere başını salladığını görünce, istediklerini anlatamadığı ya da sözlerinin yanlış anlaşıldığı kuşkusuna kapıldı. Ayağa kalktı. Dizleri titriyordu, ama fincanını sehpaya bırakıp ayağında çoraplarla banyoya doğru yürüdü.

Duş yapmak istiyordu, ancak kolundaki sargıyı ıslatıp doktora

yeniden iş çıkarmaktan korktu. Musluğun başında elini yüzünü yıkayıp üstünkörü bir tıraş oldu. Kendini oldukça güçsüz hissediyordu.

"Doktor, bana bir ilaç verebilir misiniz" diye sordu banyodan çıkarken. Bavuldan temiz bir gömlek çıkardı. Bir anda gözleri kararadı. Doktor, sağ koluna yapışıp kanepeye doğru çekti. "Sadece kendime gelmem için," diye mırıldandı Robert. "Ağrım yok."

"Verebilirim, ama ne gereği var? Bugün istirahat etmeniz gerekiyor. Yanınızda kalması için telefon edip çağırabileceğim bir tanıdığınız var mı?"

Robert, kulaklarındaki uğultudan doktorun sözlerini güçlükle anlayabiliyordu.

"Bugün bir yere gitmeye kalkmayın sakın," dedi Dr. Knott.

Sokak kapısı vuruldu, doktor açtı.

"Bay Nelson musunuz" diye sordu doktor.

"Nielson," dedi Jack. "Günaydın. Hastamız nasıl bakalım?"

Robert kanepenin kenarında dimdik oturuyordu. "İyiyim, sağol. Kahve ister misin, Jack?"

Jack cevap vermeden önce çevresine bakındı. Yazı masasının kırık köşesini gördü, yaklaşıp eliyle yokladı. "Aman Tanrım!"

"Ya, böyle tam beş el silah atılmış," dedi Dr. Knott mutfağa giderken.

Jack kara kaşlarını çattı. "Polis bu sefer ne yaptı? Yine oralı olmadı mı?"

"Hayır, buraya geldi. Hem polis hem de bir alay komşu," dedi Robert.

"Kahvenizi nasıl içersiniz, Bay Nielson" diye sordu doktor.

"Tek şekerli, lütfen," dedi Jack. "Kimseyi görmüşler mi? Soruşturmaya başladılar mı?"

"Bilmiyorum, bayılmışım. Olaydan on dakika kadar sonra kendimi kaybetmişim. Gözlerimi açtığımda, ev adam almıyordu."

Robert güldü. Jack'in asık, şaşkın yüzüne bakıp da gülmemek elinde değildi.

Jack doktorun elinden fincanı aldı. "Teşekkür ederim. Greg miydi dersin?"

"Evet," dedi Robert. "Otursana, Jack."

Jack oturmadı. Üzerine ütüsüz bir pantolon, tüvit ceket, ayağına

rahatsız ayakkabılar giymişti; arada bir saatine göz atıyordu. Belli ki bir an önce fabrikaya gitmesi gerektiğini düşünerek kahvesini ayakta içiyordu. "Peki ama polis bu konuda ne yapıyor" diye sordu.

"Korkarım gereğinden fazla mantıklısın," dedi Robert.

Jack başını salladı. "Anlaşılan, cesedin Wyncoop olduğu kesinleşmeden bir şey yapmak istemiyorlar, değil mi?"

"Lippenholtz'tan ceset konusunda bilgi aldım," dedi Dr. Knott. "Sorularıma verdiği karşılıklardan cesedin iki haftadan *çok daha* uzun süre suda kaldığı anlaşılıyor."

On üç gün, diye düşündü Robert. Wyncoop'u Delaware ırmağına attığı iddia edilen günün üzerinden on üç gün geçmişti. Jack'in yüzüne baktı.

"Sen ne diyorsun cesede?"

Robert kahvesinden koca bir yudum aldı. Doktor fincanını yeniden doldurmuştu. "Ne diyeyim, bayağı bir ceset işte."

Doktor, "Size bir omlet yapayım," diyerek yine mutfağa yöneldi.

Jack, Robert'ın yanındaki yere dikkatle ilişti. "Yani polis hâlâ Wyncoop'u aramıyor mu? Aptallığımın kusuruna bakma, ama bir türlü anlayamıyorum."

"Galiba pek aramıyorlar," dedi Robert. "Sen başkalarından daha aptal değilsin, merak etme. Doğru anlamışsın; aramıyorlar. Neden arasınlar ki?"

"Peki, kimin ateş ettiğini sanıyorlar?"

"Umurlarında değil," dedi Robert.

Mutfaktan tavada cızırdayan yağın sesi duyuldu. Doktor, elinde kaşıkla kapıda belirdi. "Bay Forester haklı. Polisin umurunda değil. Haydi bakalım, başınızı güzelce yastığa dayayıp istirahat edin, Bay Forester." Robert'ın arkasına birkaç yastık yerleştirdi, Robert rahatça arkasına yaslandı. "Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?"

"Fena değil, biraz halsizim."

"Çok kan kaybettiniz de ondan. Atar damarınızı dikmek zorunda kaldım," dedi doktor neşeyle.

Jack yine saatine baktı. "Jaffe'ye söylememi istediğin bir şey var mı, Bob?"

"Hayır, Jack. Sağol. İstersen bugün gelemeyeceğimi, hasta olduğumu söyle. En kısa zamanda yazılı istifamı göndereceğim. Yeter artık. Burama geldi."

Jack önce doktora, ardından Robert'a baktı. "Ya bu akşam ne olacak? Polis acaba ..."

"Bay Forester'ın başımın üzerinde yeri var," dedi Dr. Knott. "Rittersville'de oturuyorum. Evim pek sakindir, olsa olsa ..." saçsız başını sıvazladı, "gece yarısı hazımsızlık çeken biri arar. Bu eski bir şakadır, ama hâlâ geçerli. Siz de omlet ister misiniz, Bay Nielson?"

Jack ayağa kalktı. "Hayır, teşekkür ederim. Gitmem gerekiyor. Bob, istifanı vermeden biraz daha beklesen olmaz mı? Yarın dişçi tatilden dönünce..."

"Jaffe'nin söylediklerinden sonra mı" diye sordu Robert.

"Bir şey mi söyledi?"

"Doğrudan doğruya değil, ama dolaylı olarak beni suçlu görüyor, şirkete zararlı bir yabancı olarak görüyor. Yetmez mi?"

"Philadelphia'da patronun Jaffe olmayacak."

"Çıkar yol göremiyorum," dedi Robert. "Dişçi yarın cesedin Wyncopp'a ait olmadığını söylese bile Wyncoop hâlâ kayıp, öyle değil mi? Bu onu öldürmediğimi kanıtlamaz ki!" Robert mutfak kapısına göz attı. Doktorun kapıda dürup dinlediğine sevinmişti. "İçini dökmek insanı rahatlatıyor, çok rahatlatıyor," diyerek yine arkasındaki yastıklara bıraktı kendini.

"Ama böyle kolay pes etmeni istemiyorum," dedi Jack, huzursuzlukla ayak değiştirerek.

Robert karşılık vermedi. Gerçekten pes mi etmişti? Kendini porselen bir biblo gibi narin hissediyordu. Ne *yapmalı*, diye sordu kendi kendine, bu sorunun karşılığı kesindi: Hiçbir şey. "İnsan ne durumda olursa olsun bir şeyler yapabilir, ama ben öyle değilim," dedi. Tiz, âdeta isterik bir sesle konuşuyordu. Birden aklına Jenny geldi. Jenny'nin ölümünden o suçluydu. Kız onu sevdiği halde o her şeyi berbat etmiş, intihar etmesine neden olmuştu.

Jack dostça omzuna dokundu. Robert başını eğmiş, sağ eliyle gözlerini kapamıştı. Jack doktorla konuşmaya başladı. Doktor, Robert'ın birkaç gün onda kalabileceğini söylediği için Jack, ayrılmadan önce doktorun adıyla telefonunu defterine not etti. Dok-

tor, Robert'ın önündeki masaya bir tabak omlet, kızarmış ekmek, tereyağı ve marmelat koydu.

Robert karnını doyurduktan sonra salim kafayla düşünmeye başladı. Dişçi ertesi gün öğleden sonra muayenehanesine dönüp cesedin Wyncoop'a ait olmadığını belirleyene kadar Greg istediğini yapabilirdi. Harekete geçerse polis de onu daha sıkı takibe almak zorunda kalacaktı. Başka bir deyişle, Greg'in bütün bir gece vakti vardı. Ama ya dişçi, cesedin Wyncoop olduğunu, üst çenesindeki azı dişlerinin gerçekten Greg'in dişleri olduğunu söylerse? Cesedin gerçekten de Wyncoop'a ait olması felaketlerin üzerine tüy dikecekti.

"Daha iyisiniz," dedi doktor. "Yüzünüzden belli oluyor."

"Çok daha iyiyim, sağolun. Dr. Knott, bu gece sizde kalmamam daha iyi olacak galiba, yine de dostça önerinize teşekkür ederim."

"Neden? Burada, sevimsiz komşularınızın arasında tek başınıza bırakamam sizi. Arkadaşınız Nielson'a gidin öyleyse. İstediğiniz zaman gelebileceğinizi söyledi."

Robert başını iki yana salladı. "Hayır, hiçbir yere. Bu akşam da bana ateş edecekler gibi bir his var içimde. Benden başka birinin yaralanmasını istemiyorum. Bana en uygun yer hastane ya da hapishane olabilir, hapishanenin duvarları daha kalın."

"Hah-ha!" diye kahkaha attı doktor, ardından ciddi bir ifade takındı. "Gerçekten de Wyncoop'un -ya da her kimse onun- bir daha aynı işe kalkışacağını mı sanıyorsunuz?" Doktorun yana yatmış, yuvarlak başı birden gülünç denecek kadar kültürlü, akıllı, mantıklı, barışsever görünmeye başlamıştı. Silahlara, Greg gibi insanlara alışık değildi besbelli.

Robert gülümsedi. "Onu kim engelleyebilir ki? Polisten bu gece koruma dilenmeyeceğim. Zaten yararı olduğuna da inanmıyorum."

Dr. Knott bakışlarını döşemede, sehpadaki boş tabaklarda dolaştırdı ve tekrar Robert'ın yüzüne çevirdi. "İyi ama, Wyncoop burada olacağınızı tahmin edeceğine göre evinizde kalamazsınız herhalde. Rittersville buradan yirmi yedi kilometre ötede. Arabanızla gelirsiniz. Garajım iki araba alır. Birinci kat ikimize de yeter. Alt katta sadece salonla mutfak var."

Doktor yine dostça gülümsüyordu. "Hem sokak kapısında hem de bahçe kapısında sağlam birer kilit olduğunu söylemeye gerek

yok sanırım. Evim, eskilerin 'malikâne' dediklerinden. 1887'de yapılmış. Bana babamdan miras kaldı."

"İlginize çok teşekkür ederim," dedi Robert, "ama gerçekten gerek yok. Burada kalmak zorunda değilim. Ne yapacağıma henüz karar vermedim, ama başkalarının olduğu bir yere ..."

"Anlatamadım galiba," dedi Dr. Knott. "Evim dağ başında değil, Rittersville'in en eski mahallesinde oturuyorum. Ayrık düzende yapılmış evler, dip dibe değil, hepsi bahçeli, ama buradaki gibi ..." koluyla çevreyi işaret etti, "vitrinde oturmayacaksınız, üstelik her saldırganın rahatça toz olacağı bir yer değil."

Robert sesini çıkarmadı. Sadece hayır demek zorunda kalmamak için uygun bir bahane arıyordu.

"Neden annenize telefon etmiyorsunuz? Saat ona geliyor."

Robert ahizeye uzandı.

Annesi telefonunu bekliyordu. Robert'ın New Mexico'ya gelmesinde diretti, ne zaman yola çıkabileceğini sordu. Robert, polisin Wyncoop sandığı cesedi muayene edecek dişçinin dönüşünü beklemek üzere bütün pazar gününü orada geçireceğini söyledi.

"Hayır, anne, Wyncoop olduğunu sanmıyorum, ama emin olmaları gerekiyor. Yani polisin. Anne, burada cinayet söz konusu." Annesine 'cinayet'ten söz etmek nedense içini rahatlatmıştı. Kadın, oğlunun herhangi bir suç işleyemeyeceğine kesinlikle inanıyordu; Jack'ten, doktordan, hatta Robert'tan daha kayıtsız şartsız inanıyordu. Robert kulaklığı sağ eliyle sol kulağına yapıştırdı. "Tabii, anne, yarın telefon ederim. Ya da pazar günü ararım, daha iyi, o zamana kadar belli olur Tamam, pazar öğlene doğru Phil'e selam söyle ... Hoşça kal, anne."

"New Mexico'ya nasıl gideceksiniz" diye sordu doktor.

"Arabayla gitmeyi düşünüyordum," dedi Robert dalgın bir tavırla. Bir yandan da annesinin okuyacağı gazeteleri düşünüyordu. Belki okumuştu bile. Haberlerde Langley'lilerin düşmanca tutumları, kötü sözleri, intihar hikâyesi, ateş etme olayı, röntgencilik bir araya getirilip Rittersville morgundaki cesede bağlanacaktı kuşkusuz. Robert yorulduğunu hissediyordu. "Pazar gününe kadar yola çıkacak gücü toplayacağıma inanıyorum," dedi. "Olmazsa arabamı buraya bırakırım."

"Hm Eh, pazara kadar dinlenirseniz," dedi doktor, Robert'ı

dikkatle süzerek. "Oturun, Bay Forester."

Robert oturdu.

"Anneniz New Mexico'da mı yaşıyor?" Doktor, banyodan Robert'ın diş fırçasıyla tıraş makinesini aldı.

"Hayır, Chicago'da, ama kocasıyla birlikte Albuquerque yakınlarında yazlık ev aldılar. Ufak bir çiftlik. Orada bulunmadıkları zaman evle ilgilenen bir karı-koca tuttular." Robert yeniden yatmak istiyordu.

"Pek güzel. Birkaç günlüğüne gitmek size de iyi gelecek. Şunu alın." Doktor elini uzattı.

"Nedir bu?"

"Dexamyl. Ritterville'e gidene kadar canlanmanız için. Öğleden sonra yinė yatıp dinlenirsiniz."

Az sonra birlikte evden çıktılar, Robert kendi arabasıyla Rittersville'e kadar doktorun peşinden gitti.

Yan bahçesine park ettikleri ev gerçekten de eski tarz bir malikâneydi. Bembeyaz bir pasta gibiydi; her iki katı cumbalıydı. Bütün camlar, sanki o anda silinmiş gibi güneşte pırıl pırıl parlıyordu. Çimler henüz biçilmişti, bahçedeki koca salkımsöğüdün dalları rüzgârda hafifçe dalgalanıyordu. Söğüt ağacıyla ortanca kümeleri eve güney eyaletlerinin havasını vermişti. Robert, arabasını dipteki garajda doktorunkinin yanına park etti.

Doktor garaj kapısını kapadı.

"Gelirken bir şey almadım, alış verişe Anna Loise gider. Şimdi bakalım, görevini yapmış mı?" diyerek arka kapıyı açtı.

Robert, doktorun yardımıyla topladığı ufak valizi içeri taşıdı. Yerleri siyah beyaz desenli muşamba kaplı, lavabonun yanındaki süzgeci iyice eskimiş, kare biçimli büyük bir mutfağa girdiler. Doktor buzdolabını açtı, gördükleri hoşuna gitmişti. "Hmm!" diyerek buzluğa göz attı, ardından Anna Loise'in görevini yaptığını söyledi.

"Önce sizi yukarıya çıkarayım," diyerek, eliyle Robert'a peşinden gelmesini işaret etti.

Salondan geçerek halı kaplı koridordan cilalı ahşap korkuluklu merdivenlere yöneldiler. Ortalıkta bir tek toz zerresi, en ufak bir dağınıklık yoktu, ama yine de burada birinin yaşadığı belli oluyordu. Robert, her parça eşyanın, her tablonun, her duvar süsünün

bir hikâyesi ve doktora göre özel bir anlamı olduğunu düşündü. Birden doktorun karısının öldüğü odada konuk edilmekten korktu. Doktor geniş bir kapıyı açarak: "Burası misafir yatak odamız," dedi. Dikkatle çevresine bakındı. "Fena sayılmaz, değil mi? Birkaç çiçek koyunca daha da sevimli görünecek, ama ..." Sözlerine ara verdi. Anlaşılan Robert'tan kompliman bekliyordu.

"Harika bir oda," dedi Robert. "Hiç eksiği yok. Yatak da çok güzel..."

Doktor güldü. "Kuştüyü. İster inanın, ister inanmayın. Gerçek kuştüyü. Kaynanam yorganı kendi elleriyle dikmişti. Üzerindeki desen, Oregon eyaletinin sembolüymüş. Oregon üzümü. Yaz kış yaprak dökmeyen bir bitki, Latince adı *Mahonia aquifolia*."

"Sahi mi?"

"Minicik, kara üzümler. Karım bu yorganı pek severdi, onun için misafir odasına koymuştu. Pek konuksever bir insandı. Şimdi sizi birkaç saat yalnız bırakacağım, rahatınıza bakın. Banyo sağdaki kapı." Doktor gitmeye davrandı. "Öğleden sonra biraz uyusanız iyi olur. Dexamyl sizi uyanık tutacaktır, ama hafif bir uyku ilacı getireyim, gerekirse alırsınız. İsterseniz önce pijamanızla sabahlığınızı giyin."

Robert gülümsedi. "Sağolun, ama önce gazetelere bakmak istiyorum. Aşağıya inip alayım da."

"Hayır, hayır! Siz inmeyin, ben getiririm." Doktor odadan çıktı.

Robert şaşkın gözlerle yeniden çevresine bakındı. Pijamasını çıkarmak üzere valizini açtığı sırada kapı vuruldu. Doktor gelirken yolda aldığı gazeteleri getirmişti. Goblen koltuğun üzerine bırakıp odadan çıktı. Robert gazeteleri alıp yatağa oturur oturmaz boğazına kadar kuştüyü yorgana gömülüverdi... Yere oturmaya karar verdi. Önce *New York Times*'ı açtı, habere ne kadar yer ayırdıklarını merak ediyordu. On yedinci sayfada on santimlik, tek sütunlu haber, Rittersville polisinin Wyncoop'un dişçisi Dr. Thomas McQueen'in tatilden dönmesini beklediğini, 21 Mayıs'ta Wyncoop'la kavga eden Forester'ın Langley'deki evine çarşamba gecesi ateş edildiğini yazıyordu. Salata kâsesine isabet eden kurşundu bu. Rittersville'de yayımlanan *Courier*'le Langley'de yayımlanan *Gazette* olaya daha geniş yer vermişlerdi. Önceki gece beş el ateş edilmesiyle, 'komşuların korkuyla Forester'ın evine koştuğu', Fo-

rester'ın sağ kolundan yaralandığı, Rittersville'li Dr. Knott tarafından tedavi edildiği, saldırgan ya da saldırganların Wyncoop'un arkadaşları olabileceği belirtiliyordu. Wyncoop'un ateş etmesi olasılığını hiçbir gazete göz önüne almamıştı.

Dr. Knott elinde bir bardak suyla odaya girdi. "Orada ne yapıyorsunuz?"

Robert ayağa kalktı. "Gazete okumak için en rahat yer."

"Ya ..." Doktor başını iki yana salladı. "Eski evler böyledir işte. Aslına bakarsanız rahat bir köşe bile yoktur."

Robert gülümseyerek bardakla ilaca uzandı. "Galiba bunu alsam iyi olacak."

"Tamam. Saat üçe doğru çıkacağım. Acıkırsanız buzdolabında peynirle bir sürü ıvır zıvır var. Akşama doğru dürüst yemek yaparız." Kapıya yöneldi.

"Gazetelere göz atmak ister misiniz?"

"İyi olur, siz okudunuz mu?"

"Evet." Robert dağınık sayfaları toplayıp doktora uzattı. Göz göze geldiler. Doktor her zamanki sevimliliğiyle gülümsüyordu, ama sıkıca büzülmüş dudakları, gözlerini yalancı çıkarır gibiydi. Robert kararsız mı kaldı, kuşkulanıyor mu acaba, diye düşündü, yoksa kendi derdinde miydi? Acaba bütün bunları ben mi uyduruyorum, diye sordu kendi kendine.

Pijamasını giyip yatar yatmaz uykuya daldı.

Uyandığında odaya günün son ışıkları dolmuştu. Saat yediye geliyordu. Robert banyoda silinip tıraş oldu, dişlerini fırçaladı, giyindi. Koridora çıkınca mutfakta birinin iş yaptığını duydu, aşağıdan tabak çanak sesleri geliyordu. Gerçi sabahki omlet pek güzeldi, ama yine de doktorun yemek yapabileceğine ihtimal veremedi. Kolundaki sargıya dokundu. Ağrısı yok denecek kadar azalmıştı. Ani bir güç ve kendine güvenle, bir elini korkuluğa yaklaştırıp koşarak merdivenlerden inerken, Nickie'nin evinde de merdivenleri böyle indiğini hatırladı.

Doktor önlüğünü bağlamış, yemek pişiriyordu. "Bir yudum Rye içer misiniz" diye sordu. Başıyla buzdolabının yanındaki tezgâhı işaret etti. "Şişe orada duruyor."

"Teşekkür ederim, siz de ister misiniz?"

"Benim kadehim burada, sağolun. Sherry. Bristol Cream."

Robert bardağına içki doldururken, yardım edip edemeyeceğini sordu. Yemek odasında iki kişilik sofra hazırlandığını fark etmişti. Doktor yardıma gerek olmadığını, mezeciden alınmış mersin soslu soğuk hindiyle hazır peynirli makarna yiyeceklerini söyledi.

Yemeğe otururken doktor bir şişe Amontillado getirdi. Karısıyla kendisinin sherry ve çay konusunda uzman olduklarından söz etti. Mutfakta on altı çeşit Çin çayı olduğunu belirtti.

"Bana eşlik ettiğinize ne kadar seviniyorum, anlatamam," dedi doktor. Robert'ın işi konusunda sorular sordu; Robert, Profesör Gombrowski için resimlediği böcek kitabından da söz etti. Resimlerden altı yedi tanesini baştan yapması gerektiği halde mart ayında işi teslim etmişti. "Karımın ölümünden sonra evimizdeki ilk konuk sizsiniz," dedi doktor. "Gerçi eş dost sık sık davet ettiler, ama kabul etmek kolay değil, insanlar benim yüzümden bir sürü külfete giriyorlar. Bütün eski dostlarımı güzel bir yemeğe davet etmek istedim, ancak 'Adam aklını oynatmış, karısının ölümünden bu kadar kısa bir süre sonra evinde partiler veriyor,' denmesin diye vazgeçtim. Sizinle tanışana kadar." Mutlulukla gülümsedi, içkisinden bir yudum alıp ufak bir puro yaktı. "Oysa benim için yabancıydınız. Ne garip."

Tıpkı boşanmak gibi, diye düşündü Robert. Verecek karşılık bulamamıştı, ama doktor oralı olmadı. 'Sizinle tanışana kadar' sözü Robert'ın aklından çıkmıyordu. Komşularının nefretini uyandıran, bir intiharın sorumluluğunu taşıyan, hatta belki de birini ırmağa itip ölümüne neden olduğu halde itiraf etmeyen biri hakkında doktor ne düşünüyordu acaba? Bunlara inanıyor muydu? Yoksa hiç ilgilenmeyecek kadar kendi derdine mi düşmüştü? Belki de Robert onun gözünde, bir an olsun karısını düşünmemek için açtığı televizyon gibi ufak bir değişiklikten başka bir şey değildi. Robert, ne o akşam ne de ertesi gün, cesedin Wyncoop olup olmadığı belirlendikten sonra bu soruya hiçbir karşılık alamayacağının farkındaydı. Doktor asla onu yargılamayacak, kendi fikrini belirtmeyecekti. Oysa bu konuda fikir sahibi olmalıydı, Robert'ın kaderiyle ilgilendiği belliydi. Gazetelerdeki haberleri okumuş olmasından anlaşılıyordu.

"Satranç oynar mısınız" diye sordu doktor.

Robert arkasına yaslandı. "Biraz, ama iyi bir oyuncu değilim."

Robert'ın odasında satranç oynamak üzere yukarı çıkmaya karar verdiler. Robert, odasındaki tik ağacı ve fildişinden yapılmış satranç masasını daha önce de fark etmiş, oda üst katta olduğu ve arka bahçeye baktığı için doktorun burayı tercih ettiğini düşünmüştü. Dışarıda hava iyice kararmıştı. Yukarı çıkarken alt kattaki ışıkları söndürdüler. Doktor, hazırladığı kahveyle fincanları tepsiye koydu, birlikte yukarı çıktılar. Robert oyunun kurallarını biliyordu, hatta yıllar önce satranç konusunda birkaç kitap bile okumuştu, ama oyunu asla kazanmak için oynayamıyordu. Bu defa doktora ayıp olmasın diye gayret gösterdi. Doktor, oyun kurarken hafifçe gülerek kendi kendine mırıldanıyor, basit oyunlarla Robert'ı mat etmeye çalışıyordu. Yirmi dakikada iki parti bitiverdi, Robert ikisini de kaybetmişti. Üçüncü oyuna daha çok konsantre olmaya çalıştı, bu sefer bir saat kadar dayandı, ama sonuçta bir değişiklik olmamıştı. Doktor arkasına yaslanıp gülmeye başladı, Robert da kahkahalara katıldı.

"Alışkanlığımı kaybettim bile diyemeyeceğim, zaten hiç alışık değildim," dedi Robert.

Uzaktan bir otomobilin homurtusu duyuldu, bunun dışında ortalık sessizdi. Robert, alt kattaki saatin sesini bile duyabiliyordu.

"Onu yirmi geçiyor! Bir konyağa ne dersiniz" diye sordu doktor.

"Teşekkür ederim, içmeyeyim. Konyak beni ..."

"Evet, biliyorum. Ya sherry'mden bir yudum? Gerçekten nefis." Doktor ayağa kalktı. "Hayır, siz inmeyin, ben hemen gelirim."

Robert yatağa doğru ilerlerken çevresine kulak kabarttı. Bütün bedeni yay gibi gerilmiş, kolu ağrımaya başlamıştı. Zorla rahatlamaya çalıştı. Bir ses duydu, ama dışarıdan değildi. Aşağıdan hafif bir gıcırtı, buzdolabının kapağının kapanışına benzer bir kapı sesi geldi. Robert, gözlerini aralık kapıya dikip merdivenlerde doktorun ayak sesini beklemeye başladı.

Bir el silah atıldı, kırılan camın şangırtısı yükseldi.

Robert koşarak merdivenlerden aşağı indi.

Doktor, salonla hol arasındaki büyük kapıda, halının hemen kenarında yatıyordu. Gözleri açıktı, başı kapının pervazına dayanmıştı.

"Dr. Knott?" Robert, doktorun omzunu hafifçe sarstı. Dikkatle

doktorun aralık ağzına bakıyor, dudaklarından kelimeler dökülmesini bekliyordu. Görünürde kurşun yarası yoktu.

Robert yerinden doğrulup aydınlık salona baktı; cumbanın sürgülü penceresi on-on beş santim kadar kaldırılmıştı. Hole çıkıp sokak kapısını açtı, verandaya göz attı. Cumba penceresinin yanındaki köşede bir şey bulamadı. Yakındaki sokak lambasının ışığında açık yeşil görünen çimlere ağaçların, çalıların kara gölgeleri düşmüştü. Robert soluğunu tutarak sokağa kulak kabarttı. Komşu evin penceresi açıldı.

"Ne oldu?" diye bağırdı bir kadın. "Dr. Knott?"

Doktorun başına döndü, adam yerinden kıpırdamamıştı. Hareketsiz bedeni çekerek oturttu, doktorun başı önüne düştü. Robert o anda doktorun başının arkasındaki yaradan akan kanın seyrek saçlarının arasından beyaz yakasına indiğini gördü. Kurşun yarasıydı bu, ama kurşun sekip geçmişe benziyordu. Doktor düşerken başını kapıya çarpıp kendini kaybetmiş olacaktı. Ayağa kaldırmayı düşündü, ama doktorun donuk gözlerine bakınca vazgeçti. Eğilip nabzını dinledi, kalbi atıyordu.

Robert, doktoru yarı taşıyıp, yarı çekerek kanepeye yatırdı; mutfağa girdi, elektrik düğmesini bulup ışığı yaktı, birkaç kâğıt peçeteyi soğuk suyla ıslatıp tekrar salona döndü. Peçetelerin bir bölümüyle doktorun yarasından akan kanları temizledi, kalanıyla yüzünü ve alnını sildi. Doktorun donuk bakışları değişmemişti, aralık ağzından tükürük akıyordu. Robert koşarak üst kata çıkıp banyodaki ilaç dolabını açtı. Üç raflı dolabın içi rastgele konmuş irili ufaklı şişelerle ağzına kadar doluydu. Aceleden bazılarını lavaboya düşürdü, ama kırılmadılar. Sonunda aradığını buldu. Emin olmak için şişenin etiketini iki kere okudu: "AMONYAK: *Bir bardak suya 1/2-1 çay kaşığı karıştırılır. Çabuk ve kesin etkili bir uyarıcıdır.*" Kapağını açıp hafifçe kokladı, gerçekten de çok keskindi. Koşarak aşağıya indi.

Şişeyi doktorun burnuna tuttu; sonuç alamadı. Su verirse boğazına kaçıp boğulacağından korkuyordu. Doktorun elleri buz gibi olmuş, nabzı hafiflemişti. Robert, kanepenin kenarında katlı duran püsküllü şalı açıp doktorun üzerine örttü. Telefonu açtı, santralın numarasını çevirdi. Acele bir doktor gerektiğini söyledi. Waverly Avenue, Dr. Knott'un evi. Kapı numarasını bilmiyordu.

"Beyaz boyalı bir ev. Terasın ışığını yakarım. Acaba hemen bir doktor bulabilir misiniz?"

"Merak etmeyin. Rittersville hastanesine çok yakınsınız. Hemen haber vereceğim."

Robert doktorun yanına döndü, nabzını kontrol edebilmek için bileğini tutup beklemeye başladı. Doktorun donuk bakışları Robert'a çevrildi.

"Dr. Knott?" Bir şeyler söylemek ister gibiydi, ama konuşamıyordu.

Kapı vuruldu.

Robert açtı.

"Aa!" Ellisinde, tombul bir kadın, yanında aynı yaşlarda bir adamla dışarıda duruyordu. "Silah sesi duyduğumuzu sandık da."

"Evet. İçeri gelin." Robert bir adım geri çekildi. "Doktor yaralandı. Sanıyorum ... Kendinde değil."

"Dr. Knott!" diye bağırdı kadın şaşkınlıkla. Adam tam doktora doğru atılacakken vazgeçip durdu. Kadın kocasına baktı. "Ah, George!"

"İntihar mı etti, yoksa ... Yarası neresinde" diye sordu adam.

Robert olanları anlattı. Biraz önce doktor çağırdığını söyledi.

"Siz Dr. Knott'un arkadaşı mısınız" diye sordu adam gözlerini kısarak. "Baksanıza, yoksa siz şu ..."

"Robert Forester," dedi Robert.

Kadın ağzı açık bakakalmıştı. "Röntgenci!"

"Dr. Knott'un dün akşam sizi tedavi ettiğini gazetelerde okuduk," dedi adam.

"Evet, etti." Kadınla adam Robert'ın karşısında hafifçe gerilemeye başladılar. Kadın sokak kapısına yöneldi.

Robert göz ucuyla doktora baktı, yerinden kıpırdamamıştı.

"Doktor gelene kadar burada bekleyelim, İrma," dedi adam. "Durumunu öğrenmek istiyorum."

"Tabii, George."

Kimse oturmadı, üç dört dakika boyunca kimseden ses çıkmadı. Robert doktorun nabzını tekrar kontrol etti. Adamın açık gözleri sinirini bozmaya başlamıştı. Bakışları hem Robert'ı suçlar gibiydi hem de cansızdı, ama ölmüş olamazdı, nabzı hâlâ atıyordu. Sizinle tanışana kadar der gibiydi bu bakışlar. Robert'ın kulaklarında dok-

torun sesi çınladı: *Bana eşlik ettiğinize ne kadar seviniyorum, anlatamam ... evimdeki ilk konuk sizsiniz ...* Gözlerini kısıp karşısında duran karı kocaya baktı.

Adı George olan adam sigara içiyordu. Sigarasını iki parmağının arasına ezercesine sıkıştırmış, sanki doktorun evinde bulunmaya Robert'ın değil de onun hakkı varmış gibi küçümseyen bakışlarla Robert'ı süzüyordu. Koltuklardan birine yerleşti. "Otursana, İrma," dedi.

"Ayakta daha iyiyim, George."

Adam sigarasından bir nefes aldı. "Polise haber verdiniz mi?"

"Hayır," dedi Robert. "Henüz vermedim."

"Neden?"

Robert derin bir soluk aldı. "Doktorun daha önemli olduğunu düşündüm."

Adam bakışlarını yine Robert'a dikti. "Kim ateş etti" diye sordu buz gibi bir sesle.

Robert gözlerini kaçırmadı. Adamın nereden ateş edildiğini sormadan sırtını cama dönüp pervasızca oturması pek komiğine gitmişti. "Bilmiyorum," dedi. "Herhalde dün bana ateş edendir."

"Yaralandınız mı?"

"Evet, kolumdan." Gömleğinin kolunu indirdiği için sargısı görünmüyordu. Konuşmadan sıkılmaya başlamıştı, keşke bunları evlerine göndermenin bir yolu olsa, diye düşünüyordu.

"Polise haber vermeniz gerekmez mi" diye sordu adam. Robert'ı özellikle polis çağırmamakla suçlar gibi öyle sert bir tonda sormuştu ki karısı "George!" diye seslenmek zorunda kaldı. Kadının gözlerinde kocasında olmayan bir korku okunuyordu.

"Neden siz aramıyorsunuz?" dedi Robert adama. "Sanırım sizin telefon etmeniz daha etkili olur."

"Daha etkili mi, bu da ne demek" diye sordu adam saldırgan bir sesle.

"Daha çabuk gelirler," diye düzeltti Robert.

Adam göz ucuyla karısına bakıp telefona seğirtti.

Yine kapı vuruldu. Bu sefer hastaneden gelen doktorla birlikte karşı komşu olduğunu söyleyen bir kadın gelmişti. Robert, gözünü doktordan ayırmadan komşunun sorularına karşılık verdi. Doktor, Dr. Knott'un gömleğini açıp stetoskopla kalbini dinledi. Başındaki

yarayla fazla ilgilenmemişti. Ardından doktorun ceketini çıkarıp kolunu sıvadı, bir iğne yaptı.

İrma'ya, "Hemen hastaneye kaldırılması gerekiyor," dedi.

İrma yanıbaşında duruyordu. "Peki, doktor. Hemen ilgileniriz."

"Ambulansla," diye ekledi doktor, kendi kendine konuşur gibi. Telefona doğru ilerledi.

Robert doktora yaklaştı. "Durumu nasıl, doktor?"

"Komada," dedi doktor. "İşin kötüsü, kalbi dayanır mı bilmiyorum. Pek sağlama benzemiyor." Sinirli bir tavırla çevresine baktı. "Bu bir silah yarası. Neden hâlâ polis gelmemiş?"

"Yoldalar," dedi George.

Doktor ahizeyi eline aldı, bir numara çevirip sert bir sesle ambulans istedi.

Robert yere düşmüş tepsiye, kenarları kırılıp ayakları sağlam kalmış kadehlere, hole yuvarlanmış kapalı sherry şişesine, eşikteki kan izlerine baktı. Ardından pencereye döndü. Greg çimlerin üzerinde dursa, pencerenin pervazı çenesine gelirdi, diye düşündü. Acaba şimde neredeydi Greg? Hangi karanlığa karışmıştı?

23

"Doktordan ne haber" diye sordu Jack Nielson.

"Değişen bir şey yok, hâlâ komada," dedi Robert.

Jack oturmak istememişti. Üzerindeki yağmurluğu çıkarmadan Robert'ın oturma odasının ortasında ellerini kavuşturmuş, ayakta duruyordu. Robert ağır adımlarla dolaşıp yerdeki bavullarla kartonlara baktı. Kutuların birinden Jenny'nin kaynanadili kaktüsü görünüyordu. Cumartesi sabahı, saat 10:25'ti. Robet beş dakikada bir saatine bakıyordu. On birde hastaneye tekrar telefon edecekti.

"Ne zamandan beri kahve içmiyorsun?" dedi Robert. Jack'in o güne kadar bir fincan kahveyi geri çevirdiğini görmemişti.

Jack başını iki yana salladı. "Hayır, Bob, sağol. Sadece sana bir şey söylemek üzere uğradım Biliyor musun, bir konuda Betty'yle aramızda anlaşmazlık çıktı. Betty biraz ürkektir. Sanırım seni konuk edemeyecek kadar ürkek. Hatırlıyor musun, istediğin zaman bize gelebileceğini söylemiştim ya."

"Gereği yok, Jack. Teşekkür ederim, zaten gelmeyeceğimi söylemiştim." Robert, gözlerini yerden ayırmadan ağır adımlarla ileri geri dolaşıyordu.

"Sanırım Betty her şeyden çok şu röntgenci masalına aklını taktı. Ben seni anlıyorum; hele anlattıklarını dinledikten sonra. Betty'ye olayı senden dinlese başka türlü düşüneceğini söyledim, ama biliyorsun işte, kadın milleti. Hele bu son olanlar!"

Robert konuşmadan sıkılmaya başlamıştı. "Anlıyorum. Zaten bu durumda ne olursa olsun başkasının evine gitmem. Doktorun davetini kabul etmeseydim keşke, ama çok diretti. Adam doktor, ben de hastasıydım." Robert sigarasını şömineye attı. İzmarit, tertemiz süpürülmüş taş zeminde çirkin bir leke gibi kaldı. "Doktor belki ölecek, ölümünden de ben sorumluyum," dedi.

Jack susuyordu. Ölüye bir dakikalık saygı duruşunda bulunuyordu sanki.

Robert yan gözle Jack'e baktı.

"Gitmem gerekiyor, Bob."

Robert yalnız kaldığında, Jack'in kendisine geceyi nerede ve nasıl geçireceğini sormadığını fark etti. Oysa Jack, karısına karşı gelerek Robert'ı o gece gizlice bodrumda ya da tavanarasında saklayacağını söylemişti. Eninde sonunda karısının tarafını tutacaktı, diye düşündü Robert. Hatta belki bugün öğleden sonra ya da en geç akşama. Lippenholtz bir gece önce Robert'a, dişçinin o gün öğlen sularında gelmesinin beklendiğini söylemişti. Robert telefona gidip Rittersville hastanesini aradı.

"Dr. Knott'un durumunda bir değişiklik yok," dedi hemşire.

"Teşekkür ederim." Ne bekliyordu ki? Hastaneden ayrılalı daha iki saat olmuştu.

Robert, soğumuş kahveyi musluğa döktü. Jenny'nin ailesine yazmaya başladığı mektubu eline aldı. Bir gece önce geç saatlerde eve geldiğinde mektubu daktilodan çıkarmış, katlayıp yazı masasının üzerine bırakmıştı. Kâğıdı buruşturup mutfaktaki çöp kutusuna attı. Scranton'da, Franklin Avenue 4751 numarada oturuyorlardı. Adresi gazetelerde okumuştu. Duş yapıp tıraş oldu.

Saat bire doğru Scranton'a vardı. Yolculuk sırasında daha önce telefon edip geleceğini haber vermenin yerinde olup olmayacağını düşündü; Scranton'a vardığında ne yapacağına hâlâ karar ve-

rememişti. Yine de arabayı bir marketin önünde park edip, Rittersville karakolunu aramak üzere dükkândaki telefon kulübesine girdi. Lippenholtz henüz gelmemişti. Robert'ı sorularına cevap verebilecek başka birine bağladılar.

"Dr. McQueen az önce arşivindeki röntgenleri getirdi. Sadece bir alt çene röntgeni bulabilmiş. Wyncoop'un üst çenesinde tedavi yapmamış, dolayısıyla bu konuda bir şey söyleyemezmiş ... Hayır, cesedi teşhis edemedi."

"Demek öyle Teşekkür ederim." Robert ahizeyi yerine bıraktı. Kalabalık dükkânda kendinden geçmiş gibi bir süre şaşkınlıkla çevresine bakındı.

"Yardımcı olabilir miyim" diye sordu beyaz önlüklü bir sarışın.

Robert başını iki yana salladı. "Hayır, sağolun."

Dışarıya çıkıp arabasına doğru ilerledi. Bir trafik polisine Franklin Avenue'yü sorup tarif ettirdi, ancak biraz sonra bir benzin istasyonunda tekrar sormak gereğini duydu. Bahçe içinde iki katlı evlerin bulunduğu bir mahalleydi burası. Kenarları sık ağaçlı caddenin iki yanında kaldırım yoktu. Kapı numarası 4751 olan, pencere pervazları beyaz boyalı, kırmızı tuğladan bir evdi. Kapısında bir çelenk asılıydı. Jenny evini hiç tarif etmemişti, ama Robert evi görünce sanki daha önce Jenny'yle buraya gelmiş gibi içi burkuldu. Arabasını garaj girişinin önüne park etti, inip bahçedeki taşlı patikaya saptı. Çocuk sesleri geldi kulağına, bir an duraksadıktan sonra yola devam etti. Siyah, demir tokmakla kapıyı vurdu.

Güleryüzlü, genç bir kadın açtı kapıyı. Dizine ufak bir çocuk sarılmıştı. "Buyurun?"

"Bayan ... Burası Thierolf'ların evi mi?"

Kadının yüzündeki gülümseme donuverdi. "Hayır, yandaki ev," dedi eliyle işaret ederek. "4753 numara."

"Teşekkür ederim, rahatsız ettim." Kadının sabit bakışları altında geri dönüp caddeye yürüdü. Gazetedeki baskı hatasıydı herhalde.

Yandaki ev de soluk kırmızı renkli, tuğla bir yapıydı. Öncekine oranla daha büyük ve daha gösterişsizdi. Evi görünce içinde herhangi bir duygu uyanmamıştı, ama kendine güveni giderek azalıyordu. Bir ara vazgeçip geri dönmeyi düşündüyse de kendini zorlayarak kapıya ilerledi.

Uzun boylu, kır saçlı, yanakları hafif sarkık bir adam açtı kapıyı.

"Günaydın ... İyi günler," diye düzeltti Robert aceleyle. "Adım adım Robert Forester." Adamın bakışlarındaki dehşetin farkına varmıştı.

"Ya. Evet."

"Ziyaretimin nedeni ... Sizinle konuşmak istiyordum, çünkü ..."

"Kim geldi, Walter" diye sordu bir kadın sesi.

Adam, gözlerini Robert'tan ayırmadan yana çekilip karısına yer açtı. "Bu bey ... bu Robert Forester."

Kadının şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı. Yüzü Jenny'ninki gibi uzunca, dudakları incecikti. Yer yer ağarmış sarı saçlarını sıkıca arkaya tarayıp topuz yapmıştı.

"İyi günler, Bayan Thierolf," dedi Robert. "Böyle habersiz geldiğim için özür dilerim. Sizlerle konuşmak istiyordum."

"Bilmem ki " dedi kadın. O da Robert gibi mahcup ve üzüntülüydü. Gözlerinde hüzün ve yorgunluk okunuyordu, ama düşmanlık yoktu. "Jenny sık sık ... sizden söz ederdi." Gözleri yaşlarla doldu.

"İçeri gir, sevgilim," dedi adam başını sallayıp. "Onunla ben konuşurum."

"Hayır." Kadın Robert'a baktı. Kendini toparlamıştı. "Galiba ... tahmin ettiğimizden biraz farklı görünüyorsunuz."

Robert kasılmış, hareketsiz kalmıştı. "Size sadece üzüntümü şahsen belirtmek istedim ..."

Kadın güçlükle elini kaldırdı. Duraksayarak "İçeri gelmek istemez misiniz" diye sordu.

"Teşekkür ederim, girmeyeyim." Robert, Jenny'nin babasının hâlâ asık olan yüzüne baktı. Adamın gözleri Jenny'nin gözlerinin rengindeydi. "Biliyorum, ne söylersem söyleyeyim, size ..."

"İçeri gelin," dedi kadın.

Robert eve girdi. Kadının peşi sıra temiz bir oturma odasına geçti. Bütün halılarla döşemeler çiçek desenliydi. Şöminenin üzerindeki raftaki resmi Jenny sanıp yüreği ağzına geldi, ama genç bir adamın fotoğrafıydı bu. Üniversite öğrencisi olan oğullarıydı herhalde.

"Oturmaz mısınız?"

Robert teşekkür etti ve ayakta kalmayı tercih ettiğini belirtti. Bay Thierolf, Robert'la kapı arasında duruyordu. Jenny'nin annesi küçük kanepeye oturdu.

"Bir türlü kabul edemiyoruz," dedi aceleyle gözlerini silerken. Oysa ağlamıyordu. "Size bir şey söylemiş miydi? Herhangi bir fikriniz var mı neden ... neden böyle yaptığı konusunda?"

Robert başını iki yana salladı. "Hayır, yok sayılır. Pazartesi akşamı birlikteydik. Geçen pazartesi. Beni bir daha görmek istemediğini söyledi. Nedenini sordum. Açıklamak istemedi. Ben de tabii ki benim Greg'in ölümünden suçlu olduğumu düşündüğünü sandım. Suçlu değilim, ama öyle düşündüm. Kendini öldürebileceği, böyle bir şeyi düşünebileceği aklıma bile gelmedi yani ciddi olarak düşünebileceği." Jenny'nin babasına baktı. Adam kaşlarını çatmış, Robert'ın sözlerini dikkatle dinliyordu. "Oysa..."

"Oysa ne?" diye sordu Bay Thierolf.

Robert kuruyan dudaklarını ıslattı. "Ölümden, ölmekten pek sık söz ederdi. Belki siz de biliyorsunuz."

"Tabii biliyoruz," dedi Bayan Thierolf alçak sesle. "Zavallı yavrum ... Evet, ölümden sık sık söz ederdi."

"Bunun yeterli bir neden olduğunu sanmıyorum, değildir mutlaka. Ancak ölüm hakkında bir şeyler öğrenmek ister gibiydi. Nasıl anlatsam bilemiyorum."

Bayan Thierolf başını önüne eğmişti. Kocası yanına geldi.

"Özür dilerim," dedi Robert. "Gereğinden fazla konuştum. Artık gitmeliyim."

Jenny'nin babası Robert'a baktı. Karısına doğru eğilip elini omzuna koymuştu. "Sudan çıkardıkları cesedin bugün teşhis edileceğini duydum, doğru mu?" diye sordu sert bir sesle.

"Evet, az önce haber aldım," dedi Robert. "Dişçi, Humbert Corners'lı Dr. McQueen de bir şey söyleyememiş. Greg'in sadece alt dişlerini tedavi etmiş ve ... Yani alt çene olmadığı için cesedi teşhis edememiş."

Bay Thierolf başını salladı.

"Bay Thierolf, şunu bilmenizi isterim ki Greg'i ben suya itmedim. Hâlâ hayatta olduğundan eminim. Jenny'nin anlattıklarından ikinizin de onu çok sevdiğinizi biliyorum."

"Yok, ben sevmezdim," dedi Bay Thierolf. "Hiç de Sanki konu artık önemini kaybetmiş gibi omuz silkerek sustu.

"İki yavrumuzu da kaybettik," dedi Bayan Thierolf Robert'a bakarak. "Ama Tanrı'ya çok şükür biri hâlâ yanımızda. Bob." Başıyla şöminenin üzerindeki fotoğrafı işaret etti. Dudaklarının çevresinde hafif bir gülümseme belirdi. "Gelecek ay üniversiteyi bitiriyor. Otursanıza."

Robert, kadının dostça sözleri sanki birer emirmiş gibi hemen oturdu. On dakika kadar konuştular. Bay Thierolf da karısının yanına, kanepeye yerleşti. Robert'a kişisel birkaç soru sordular, Langley'de kalıp kalmayacağını öğrenmek istediler. Robert, annesini New Mexico'da ziyaret etme planından söz etti. Açık yürekliliği ve yalın kişiliğiyle Jenny'yi hatırlatan Bayan Thierolf, Jenny'nin, ölümünden on gün kadar önce Robert'ın Greg'i kavga sırasında öldürdüğünden kuşkulandığını anlattı. Jenny'ye bu fikri arkadaşları aşılamışlardı. Thierolf'lar neye inanacaklarını şaşırdıklarını söylediler. Bu kuşkunun yanlış bir kuşku olması, Robert'ın Jenny'yle ilgili can sıkıcı düşüncelere kapılmasına yol açmıştı. Sanki Jenny'nin yeni bir karakter özelliği, aptallığı ortaya çıkmıştı. Kendinden utanarak Jenny'yi koruması gerekirmiş gibi garip bir duyguya kapıldı. Thierolf'lar, Robert'a Jenny'yle ilişkisi hakkında herhangi bir şey sormadılar; kızlarının Robert'a daha çok bağlandığını biliyorlardı herhalde. Robert gitmek üzere ayağa kalktığında, Bayan Thierolf, "yola çıkmadan" bir fincan çay yapmayı önerdi. Robert önce çok duygulandıysa da bir an önce gidebilmek için nezaketle reddetti. Ayrılırken bir bakıma anlaştıklarını, bir bakıma da anlaşamadıklarını düşünüyordu. Bay Thierolf, Robert'ı yolcu ederken başlangıçtaki kadar asık suratlı değildi; karısı, düşmanlık duyamayacak kadar kederli, iyi huylu bir insan gibi davranıyordu. Kadının hoşgörüsünün ve karar vermekten kaçınmasının bir nedeninin de Jenny'nin Robert'tan hoşlandığını, Robert'ı sevdiğini bilmesinden ileri geldiğini düşünüyordu.

Thierolf'lardan ayrıldıktan sonra arabayı yavaş sürerek dönüş yoluna çıktı. Aklı az önceki konuşmadaydı, ziyareti içinde garip bir tatminsizlik duygusu yaratmıştı. Thierolf'larla görüştüğüne pişman değildi, ama görüşmemiş olsa da kim ne diyecekti sanki? Belki onu saygısızlıkla ve korkaklıkla suçlayacaklardı, hepsi o kadar. Oysa

Robert, sadece doğru davranmış olmanın vereceği tatmini değil, daha fazlasını beklemişti bu karşılaşmadan. Hoşnutsuzluğunun asıl nedeni, Thierolf'ların onun kişiliğini hiç bilmemeleri, kızlarınınkini ise yarım yamalak tanımaları, dolayısıyla bu iki insanın karşılaşmasının nelere yol açtığını anlayamamalarıydı.

İçinde karton kutularla bavullar dışında bir şey kalmayan evine geldiğinde saat beşi geçmişti. Sanki haftalardır ortada duruyordu bunlar. Hastaneye telefon etti, 'değişiklik yok' haberini aldı. Dr. Knott'a bakan Dr. Purcell'le görüşmek istedi, çıktığını öğrendi. O gün sabah hastaneye gittiğinde Dr. Purcell'le konuşmuştu. Purcell'in Dr. Knott'un kurtulacağını bildiğini, ama söylemek istemediğini hissediyordu. Dr. Knott sabah da aynı durumdaydı. Bir akşam önceki merdivenlerden koşarak inip yerde bulduğu gibi hareketsiz, donuk gözlerle Robert'a bakıyordu.

Robert bir viski soda hazırladı, yarısını içtikten sonra kırmızı kanepeye uzanıp uyuyakaldı. Uyandığında hava kararmıştı, dışarıda ağustos böcekleri ötüyordu. Pek de erken başladılar, diye düşündü Robert, yaz kurak geçeceğe benziyordu. İçeride ışık yaktıktan sonra sokak kapısını açıp dışarı çıktı. Ağustosböceklerinin sesi iyice artmıştı. Yüzlerce böceğin çevresini sarıp gözlerini üzerine diktiğini hissetti birden. Verandadan bahçeye indi. Sağında, simsiyah gökyüzünde iyice alçalmış yeniay görünüyordu. Ayağı kalın bir tahta parçasına çarptı. Eğilip onu aldı, farkında olmadan cop gibi sıkıca kavradı. Ortancaların kara gölgelerine varmıştı. Ağır adımlarla çalıların çevresini dolaştı. Hiçbir şey yoktu. Tabii, dedi kendi kendine. Neden bakmıştı sanki? Hiçbir zaman aradığını bulamamıştı zaten. Asla. Ağır ağır ilerleyen bir araba, yolun yüz metre kadar altında Kolbe'lerin bahçesine saptı. Kolbe'nin evinde sadece bir pencerede ışık görünüyordu, ama birkaç dakika sonra önce alt katta, sonra da yukarıda birer cam daha aydınlandı. Kolbe, perşembe günü beş el ateş edildiğinde herkesten önce Robert'ın evine gelen komşusuydu. Sonradan odada toplananlara 'intihar eden genç kızın' sık sık Robert'ın evinde kaldığını söyleyen de oydu. Robert, başlangıçta Kolbe'lerle dostluk kurmaya çalışmış olsa, adam şimdiki kadar düşmanca davranmazdı belki. Ne var ki önceleri bu konuya önem vermemişti, şimdi de iş işten geçmişti. Şubat ayında, eve taşındıktan bir süre sonra, Kolbe'nin posta ku-

tusunun önündeki karları kürümesine iki kere yardım ettiğini hatırladı. Posta kutuları otomobille erişilemeyecek durumdaysa, postacı mektupları kutuya atmak için arabadan inmek zorunda olmadığından dağıtım yapmıyordu. Kolbe, bu jestini çoktan unutmuştu herhalde.

O sırada bir ses duydu. Ortancaların arkasına gizlendi. Bir ara yanıldığını sandı, ama ardından, ağustosböceklerinin konserine rağmen yaklaşmakta olan ayak seslerini duydu, hiç kuşkusu kalmamıştı. Acaba gelen polis miydi? Sonunda koruma mı göndermişlerdi? Olamaz, dedi kendi kendine. O akşam evine geleceğini polisin bildiğinden emin değildi. Olduğu yerde eğildi. Bütün kasları yay gibi gerilmişti, elindeki sopayı sıkıca kavradı.

Bahçenin öbür ucunda, giriş kapısının yanında bir karaltı gördü. Greg'di gelen. Greg, sessizce eve yaklaştı, sağa sola baktıktan sonra dikkatini evin cephesine, özellikle sokağa bakan, çevresi ışıklı yan pencereye çevirdi. Ayaklarının ucuna basarak sokak kapısına yaklaştı. Kapının solundaki pencereden daha önce de iki sefer ateş etmişti.

Robert, Greg'le aralarında altı yedi metre mesafe olduğunu tahmin ediyordu. Greg, pencereye ulaşabilmek için iki metre kadar daha ilerleyecek, köşeyi dönüp Robert'ın görüş alanının dışına çıkacaktı. Ağustosböcekleri, en gerekli oldukları sırada hep birden susmuşlardı. Olanları merakla izliyorlardı sanki.

Greg'in profili görünüyordu. Bütün dikkatini yapmakta olduğu işe vermişti. Revolveri iki eliyle tutarak pencerenin pervazına dayadı, baş parmağıyla sürgülü camı yukarı doğru itmeye çalıştı. Robert, pencerenin biraz aralandığını gördü, ama içerideki jaluzi inikti. Greg silahını kaldırdı. Robert, son birkaç metreyi bir solukta koşup, Greg tam arkasını dönmek üzereyken sopayı başına indirdi.

Silah patladı.

Greg yerde yatıyordu. İnleyerek doğrulmaya çalıştı.

Robert elindeki sopayı attı. Yumruklarıyla Greg'e saldırmak üzereyken son anda kendini frenledi. Bir türlü yerinden kalkamıyordu Greg. Robert, Greg'in dizlerinin dibinde duran siyah, parlak tabancayı aldı. Greg, gözlerini yere dikip bir küfür salladı. Kolbe'lerin evi tarafından hızla yaklaşan ayak sesleri duyuldu.

"Bay Kolbe, siz misiniz?" diye seslendi Robert.

Kolbe eline av tüfeğini almıştı. "Ne oluyor burada?"

Greg zorla yerden kalktı; sarhoş gibi sendeleyerek evin duvarıya dayandı. "Seni it seni!" diye mırıldandı soluk soluğa. "Sizi itoğlu itler!"

"Bu Wyncoop," dedi Robert.

"Tabancayla ne yapıyorsunuz" diye sordu Kolbe, Robert'ın elindeki silaha göz ucuyla bakarak.

"Wyncoop'un tabancası," dedi Robert. "Ben ellerini bağlayacak bir ip bulana kadar siz göz kulak olur musunuz?" Şaşkınlıktan ağzı açık kalmış Kolbe'nin yanından ayrılıp eve girdi.

Aradığı plastik çamaşır ipi ne ilk ne de ikinci karton kutudaydı. Sonunda, çizmeleriyle ayakkabılarının çoğunu koyduğu kutuda bulabildi. Bahçeye çıkarken bir yandan da pembe plastik ipi açmaya çalışıyordu. Kolbe, verandanın ışığında durmuş, Robert'a bakmaktaydı. Tüfeğini göğsünde çapraz tutuyordu. Greg, birkaç adım ötedeydi.

"Tabancası nerede, Bay Forester" diye sordu Kolbe.

"İçeride," dedi Robert, başıyla evi işaret ederek.

"Getirip kendisine verin lütfen," dedi Kolbe.

Robert'ın bu sözlerin ne anlama geldiğini kavraması birkaç saniye sürdü. "Canınız cehenneme, getirmeyeceğim işte!" dedi sonunda. Elinde çamaşır ipiyle Greg'e doğru ilerlemek istedi. Greg bir adım geri çekildi, ani bir hareketle kolunu arkaya doğru çekip atağa hazırlandı. Robert sağ yumruğunu sıktı, tam saldıracağı anda Kolbe'nin sesini duydu. "Durun! Olduğunuz yerden kıpırdamayın, Bay Forester!"

Robert sesin geldiği yere doğru dönerken, Kolbe'yle Greg'i aynı anda görebilecek şekilde biraz geriledi. "Olanları anlayamadınız galiba, Bay Kolbe," dedi. "Bu Greg Wyncoop, bana ateş eden adam! Saçını kısacık kestirmiş, ama yine de görüyorsunuz ya ..."

"Ya, sahi mi?" dedi Kolbe. "Saçı ha uzun olmuş, ha kısa, siz kendinizi ne sanıyorsunuz da ellerini bağlamaya çalışıyorsunuz?" Kolbe'nin gür kaşları çatıldı. "Hemen içeri gidip tabancayı getirin, yoksa yapacağımı bilirim!"

Robert konuşmak üzere ağzını açtı, ancak bir kelime bile söyleyemedi. Kolbe, tüfeğini Robert'a doğru çevirmiş, ama henüz nişan almamıştı. "Öyleyse izin verin de polis çağırayım," dedi Ro-

bert. "Kararı onlar versin, tamam mı?"

Kolbe'nin yüzünü çarpık bir gülümseme kapladı. Gözlerinde yalan kıvılcımları çakıyordu. "Silahı getirin, Forester," dedi. "Adam Wyncoop olmadığını *söylüyor*. Neden size inanayım?" Kolbe, tüfeğini Robert'a doğru tutmaya devam ederek ağır hareketlerle eve doğru ilerledi. "Haydi, yürüyün!"

Robert birkaç basamak merdivenden çıkıp içeriye girdi. Tabanca yazı masasının üzerinde duruyordu.

"Gözüm üzerinizde. Silahı namlusundan tutun!" diye homurdandı Kolbe.

Robert sinirli bir gülümsemeyle, sanki kabzasından tutsam da Kolbe'ye nişan alsam ne olacak ki, diye düşündü. Kolbe'nin tepesi atacak, Robert belki onun karnına ateş edecekti. Ya sonra? Ne yararı olabilirdi? Robert silahı namlusundan tutup eline aldı.

"Dışarı çıkıp tabancasını geri verin."

Robert bahçeye çıktı. Greg bıraktığı yerde, belki birkaç adım daha ötede bekliyordu. Robert yarı yolda durdu.

"Devam edin!" diye bağırdı Kolbe.

Greg tabancasını almak için, Robert'tan korkuyormuş gibi ürkek adımlarla yaklaştı. Koca ağzı hafifçe aralanmıştı. "Katil!" diyerek bir hamlede silahını kaptı.

Robert'ın boş sağ eli yanına düştü. Greg'in tabancayı siyah yağmurluğunun cebine koyuşunu, arkasını dönüp hızlı adımlarla, hafifçe yalpalayarak sokağa doğru yürüyüşünü izledi; birkaç saniye sonra karanlıkta kaybolmuştu. Robert, Kolbe'ye döndü, göz ucuyla av tüfeğine bakıp verandanın merdivenine yöneldi. Kolbe, onun yanı sıra kendinden emin bir tavırda ilerleyip merdivenlere Robert'tan önce adımını attı.

Robert durdu. "Polis çağırmama bir itirazınız var mı? Yoksa polise güvenmiyor musunuz?"

"Güvenmez olur muyum, tabii güveniyorum," dedi Kolbe hırlar gibi.

"Tamam o halde." Polise neden güveniyor sanki, diye düşündü Robert, şimdiye kadar ne işe yaradı ki?

Kolbe içeriye girmedi, verandada durmuş, açık kapıdan Robert'ı izliyordu.

Belki polisin gelip gelmeyeceğini duyunca gider, dedi Robert

kendi kendine, belki de polise ne diyeceğini düşünüyordur. Örneğin, "Bana kalırsa Wyncoop'a benzemiyordu, ayrıca Wyncoop olmadığını da söyledi. Bahçeye geldiğimde tabanca Forester'ın elindeydi!" diyebilirdi.

Robert ahizeye uzandığı sırada telefon çaldı.

"Burası Rittersville hastanesi," dedi bir kadın sesi. "Bay Forester'la mı görüşüyorum?"

"Evet."

"Dr. Knott'un sağlık durumunun son bir saat içinde ne yazık ki kötüye gittiğini bildirmek zorundayım. Nabzı iyice hafifledi. Oksijen çadırına aldık, ancak doktoru fazla şans tanımıyor ..." Sevimli ses konuşmaya devam ediyordu.

Robert gözlerini kapadı. "Evet ... Evet, teşekkür ederim." Ahizeyi yerine koyarken içeri girmiş olan Kolbe'ye baktı; gözlerini adamın iki metreye yakın dev cüssesine, sert hatlı köylü suratına, bir gece önce öldürülen köpeğininki kadar bile zekâ belirtisi göstermeyen gözlerine dikti.

"Kimdi" diye sordu Kolbe telefonu göstererek.

"Önemli değil," dedi Robert. Rittersville karakoluna telefon etmek üzere ahizeyi eline aldı. Fikrini değiştirip Langley karakolunu aradı. "Ben Robert Forester, Gursetter sokağında oturuyorum. Not almanıza gerek yok. Az önce Gregory Wyncoop buradaydı. Birkaç dakikaya kadar Langley'e varacağını sanıyorum. Otobüsle ya da taksiyle gelir herhalde. Üzerinde siyah bir pardösü var, saçlarını kısa kestirmiş. Silahlı." Robert, telefonu kapayıp tekrar Kolbe'ye baktı. Kolbe yerinden kıpırdamamıştı. Robert'a, her an kapıya hamle etmesini ya da saldırıya geçmesini bekler gibi kuşkulu gözlerle bakıyordu. "Oturmaz mısınız, Bay Kolbe?"

"Yoo, sağolun."

Robert bakışlarını telefona çevirdi, en ufak bir yararı olmayacağına inandığı halde kulaklığı kaldırıp santralın numarasını çevirdi, o anda tekrar aklına gelen karakolun numarasını verip Lippenholtz'u istedi, ancak Lippenholtz yerinde değildi.

"Ne istiyordunuz, Bay Forester" diye sordu bir erkek sesi.

"Gregory Wyncoop buradaydı, az önce gitti," dedi Robert. "Langley'e gideceğini tahmin ettiğim için Langley karakoluna haber verdim."

"Wyncoop olduğundan emin misiniz? Yakından gördünüz mü?"

"Kesinlikle eminim."

"Ne kadar oluyor?"

"İki, üç dakika."

"Hm, hm ... Eh, adamlarımızı harekete geçirelim o halde. Size bir memur göndeririz, olanları ona anlatırsınız."

Robert telefonu kapadı. Memur ne zaman gelecekti acaba? Hemen mi? Bir saat sonra mı? "Polis hemen geliyor," dedi Kolbe'ye. "Rittersville'den."

"Tamam," dedi Kolbe.

Robert, polisin geleceğini duyduktan sonra Kolbe'nin dikkatinin dağılacağını ummuştu, ama adam olduğu yerden kıpırdamadı bile; tüfeğini her an ateşe hazır tutuyordu. "İçki" diye sordu Robert, yarıya inmiş kadehine uzanırken.

"Elinizi sürmeyin," dedi Kolbe.

Robert bir iskemle çekip oturdu, sigara yaktı.

"Neddie? Burada mısın, Neddie" diye sordu dışardan bir kadın sesi.

"Evet, buradayım Louise!" dedi Kolbe omzunun üzerinden.

Robert, verandada kadının ayak seslerini duydu. Az sonra kapıda hayretten gözleri açılmış, elli yaşlarında, tombul, yassı suratlı bir kadın belirdi. Ellerini sırtındaki eski hırkanın ceplerine sokmuştu. "Ne oldu, Neddie?"

"Geldiğimde bu beyin elinde tabanca vardı," dedi Kolbe. "Yanındaki bir başka adamın polisin aradığı Wyncoop olduğunu söyledi."

"Aman Tanrım!" diye mırıldandı kadın. Robert'a ilk kez görüyormuş gibi bakıyordu; oysa Robert buraya taşındığından beri her karşılaşmalarında birbirlerine selam vermişlerdi.

Robert sesini çıkarmadan sigarasından bir nefes çekti.

"Bir de üstelik ayyaşın teki," dedi Kolbe.

24

Trenton'a giden son otobüs yediyi çeyrek geçe kalkacaktı. Greg, Trenton'dan New York'a trenle geçmeyi tasarlıyordu.

En iyisi yine New York'ta saklanmak, para gerekirse Nickie'nin yakınında olmak diye düşünmüştü. Biraz dinlenip bundan sonraki atağını planlayacaktı. Kafasında koca bir yumru oluşmuş, hafif bir sıyrık biraz kanamış, ama gömleğine kan damlamamıştı. Greg, bir an önce kendini yatağa atmak istiyordu. Otobüsün kalkışından önceki on beş dakikayı geçirmek üzere durağın karşısındaki kahvehaneye girdi. Forester'ın polise haber verebileceğini hiç düşünmese bile. Otobüs garındaki bekleme salonunun banklarında oturmaya cesaret edememişti. Av tüfekli, sevimli komşusu buna engel olurdu mutlaka. Greg, Forester'in canayakın komşularını düşünüp kendi kendine gülümsedi. Cumartesi akşamı Forester'ın nerede olduğunu hemen buluvermişti örneğin. Adını posta kutusunda okuduğu komşulardan birine, Huxmeyer'lara telefon ederek Forester'ın evde olup olmadığını sormuştu. Bayan Huxmeyer, kim olduğunu bile sormadan başlamıştı anlatmaya. Forester'ın o sabah on bire doğru arabasıyla doktorun arabasının peşi sıra yoldan geçtiğini söylemişti. Rittersville'li Dr. Knott, hani geceyi Forester'ın yanında geçirecek kadar çatlak olan şu doktor. Bir gece önce de bütün eşyalar toplandığına göre Forester bir daha dönmeyecekti herhalde. Umarım bir daha görünmemek üzere çekip gider, demişti.

Sabah gazeteleri, doktorun hâlâ hayatta olduğunu yazıyordu. Greg, yaşlı adamı yaraladığına üzülmüştü. Ateş ettikten sonra Forester'ın aşağıya inmesini beklemeye niyetliydi, ama mahalle arasında silah sesinin gürültüsünün birilerini ayaklandırmasından korkmuş, hemen uzaklaşmıştı.

Greg'in bakışları, pasta vitrininin arkasındaki aynaya takılınca yüzündeki gülümseme silindi. Kâğıt peçetesini su bardağına batırıp yanağındaki lekeyi sildi. Gözlerinin altı mosmor olmuştu. Bir an önce tıraş olması gerekiyordu. Forester'ın evinden kaçarken, ayak bağı olmasın diye yakınlarda bir yere gizlediği valizini orada bıraktığını hatırlayınca canı sıkıldı. Ne yapalım, diye düşündü, değerli bir şey yoktu içinde, ucuz bir tıraş makinesi, diş fırçası, birkaç kirli gömlek, o kadar. Tabancası yanındaydı. Bir köfte yedi. Ufak, kıyması az, yanmış yağda kızartılmış, berbat bir köfteydi, ama üzerine ketçap boca edip bir solukta yuttu. Garson kızla bir daha yüz yüze gelmemek için masanın üzerine elli cent bırakıp otobüs garına yöneldi.

Otobüs ancak yarı yarıya dolacağa benziyordu. Greg henüz bilet almamıştı, binerken şoförden de alabilirdi. Otobüsün ilk basamağına adımını attığı sırada omzuna bir el dokundu. Greg dönüp arkasına baktı. Lacivert takım elbiseli, şapkalı bir adamla hemen ardında bir başkası keskin gözlerle ona bakıyorlardı. Bir an dizleri kesilir gibi oldu, ama hemen kendini toparladı.

"Önce siz buyurun," diyerek arkasındaki adama yol verdi.

"Wyncoop?" dedi yabancı, elini Greg'in omuzundan çekmeden.

"Ta kendisi, ta kendisi," dedi gerideki adam.

Greg çevresine bakındı. Kaçmanın ya da tabanca çekmenin anlamı kalmamıştı. Çaresizlikten gözleri doldu, boğazından bir çığlık yükseldi.

"Direnmeyin, Wyncoop. Gidelim." Omzundaki el, koltuk altına kayıp kolunu sıkıca kavradı.

İkinci adam, elleri cebinde peşlerinden geliyordu. Birlikte park edilmesi yasak bir yerde durmuş siyah bir otomobile yaklaştılar. Arabaya binerken Greg'in tabancasını istediler, Greg silahı cebinden çıkarıp uzattı. Binmesini işaret ettiler. Greg, ikinci adamla arka koltuğa oturdu. Üçüncü biri belirdi, ağzı kulaklarına varan bir gülümsemeyle şoförün yanına geçti. Hep birlikte, yakaladıkları bir hayvandan konuşur gibi Greg'den söz etmeye başladılar. Şoför güldü. Lippenholtz diye birinin adı geçti.

"Görünüşe bakılırsa doktor ölüyor," dedi biri.

"Hm, hm."

Şoförün yanında oturan adam, arkasına dönüp birkaç saniye boyunca gülümseyerek Greg'in yüzüne baktı.

Greg bakışlarını kaçırmadı. Nasıl olsa söz sırası ona da gelecekti. Söyleyeceği çok şey vardı.

"New York'a mı gidecektiniz, Wyncoop?"

"Evet," dedi Greg.

"Ne var New York'ta" diye sordu adam dostça, alaylı bir ses tonuyla.

"Arkadaşlarım var," dedi Greg.

"Kim örneğin?"

Greg karşılık vermedi.

Langley karakoluna daha önce hiç gelmemişti Greg, önünden bile geçtiğini hatırlamıyordu. Girişte bir masada oturan polisin ya-

nından geçerek sol taraftaki bir odaya girdiler. Uzun bir bankonun ardında birçok ceketsiz memur çalışıyordu.

"Greg Wyncoop," dedi Greg'in yanındakilerden biri. "Az önce otobüs garında enseledik."

Bütün başlar birden kalktı. Memurlar merakla Greg'i incelediler.

"Rittersville'deki çocuklara haber verin," dedi bir başka polis. "Lippenholtz'un bilmesi gerekir."

Bankodaki memurlardan biri, ciltli bir defter alıp arka plandaki yazı masasına götürdü. Greg'e yaşını, adresini, işyerini ve işverenin adını sordu. Sivil polislerden ikisi dinliyorlardı, üçüncüsü sanki canı sıkılmış gibi odadan çıkmıştı. Greg'e oturmasını söylediler, memurlardan biri sorguya başladı. Son günleri nerede geçirmişti? Plympton'da bir otelde. Langley'den yirmi beş kilometre uzaklıkta bir yerdi burası. Önceki gece doktorun evine ateş etmiş miydi? Evet. Forester'ın Langley'deki evine ateş etmiş miydi? Evet. İki kere mi? Evet. Greg, her evet deyişinde başını sallıyordu. O sırada nerede kalmaktaydı? Bir otelde. Hangi otelde? Greg'in canı sıkılmaya başlamıştı, sorular korkunçtu. Eskiden okulda, Güney Amerika'nın beş büyük ırmağı ya da Amerika Birleşik Devletleri'nin en önemli dağları sorulduğunda çektiği eziyeti yeniden yaşamaktaydı. Kendi sesi, kulağına tekdüze, yabancı bir ses gibi geliyordu.

"Bir içki içebilir miyim" diye sordu Greg. "Gerçekten ihtiyacım var."

Sorguyu yapan memur, masa başındaki arkadaşına soruyu aktarırken hafifçe gülümsedi. "Bir içki istiyormuş, Stew. Verelim mi? Bence verelim, ne dersin?"

"*In vino veritas** der atasözü," dedi ceketsiz polis. "Dolapta bir şişe olacak galiba."

Memur şişeyi çıkarıp kâğıt bardağa viski doldurdu. "Su?"

"Hayır," dedi Greg, teşekkür ederek bardağı alıp viskiyi bir dikişte yarıladı.

"Şimdi büyük ödül sorusu geliyor," dedi memur. "Forester'la ırmak kıyısında dövüştüğünüzde ne oldu?"

---

* Lat.: Gerçek şaraptadır. (ç.n.)

Greg hemen cevap vermedi.

"Kim kime saldırdı? İçkinizi içtiniz, Wyncoop, hâlâ çeneniz açılmadı mı? Benim sorularım canınızı sıksa bile unutmayın ki, Rittersville karakolunda daha da fazlasını soracaklar. Haydi bakalım, kim kime saldırdı?"

"Ben ona saldırdım," dedi Greg. "Bir temiz dövmek istiyordum, ama onun niyeti beni öldürmekti. Beni suya itmeye çalıştı, attı da, hem de iki kere. İkincisinde neredeyse çıkamayacaktım. Forester toz olmuştu. Başımı bir yere çarpmış olacağım, uyurgezer gibiydim. Aklım başıma geldiğinde kendimi yolun üzerinde, uzaklarda bir yerde buldum ..."

"Hangi yolun?"

"Irmağın yanındaki. Arabamı göremedim, arayıp aramadığımı hatırlamıyorum. Başladım koşmaya. Sonra ... sonra korkunç bir öfkeye kapıldım. Madem ki Forester beni öldürmek istemişti, o halde ben de sanki öldürülmüş gibi yapacaktım. Başı derde girecekti. Fazlasıyla hak etmişti."

Greg, alkolün de etkisiyle gittikçe sinirlenmeye başlamıştı. "Ama planladığım söylenemez. Zaten uzun bir süre hafızam yerine gelmedi." Bu sözler sinirlerini yatıştırdı, yüreğini okşadı. Son üç hafta boyunda, belki bir gün gerekir düşüncesiyle hazırlamıştı.

Memur, zabıt tutan arkadaşına bakıp gülümsedi, beriki kalemi bırakıp kollarını kavuşturmuştu.

"Ancak birkaç gün sonra kendime gelebildim," dedi Greg.

"Neredeydiniz o sırada?"

"New York'ta."

"Bunca zaman geçinecek parayı nereden buldunuz?"

"Yanımda vardı."

"Ne kadar?"

"Şey ... iki yüz dolar kadar."

"İki yüz dolar mı? Her zaman üzerinizde bu kadar çok para bulundurur musunuz? Yanınızda on beş gün idare edecek kadar para olduğunu sanmıyorum, üstelik otelde kalmışsınız!"

Greg, yalancılıkla suçlanıp aşağılanmaya dayanamadı. "Neden Forester'ı sorguya çekmiyorsunuz? Bir genç kızı baştan çıkardı, sonra da sonra da intihara sürükledi! Niçin durmadan beni sıkıştırıyorsunuz?" Bardağındaki içkiyi bir dikişte bitirdi.

Memur hâlâ sakin ve keyifli görünüyordu. "Size kim para verdi? New York'ta biri mi? Langley'de bir arkadaşınız mı? Yoksa Humbert Corners'lı ya da Rittersville'li bir dost mu?"

Greg sesini çıkarmadı.

"Gelelim New York'a. Orada arkadaşınız var mı?"

"Benim her yerde arkadaşlarım vardır."

"New York'ta kim var? Neden önce oraya gittiniz?"

"Kimliğini açıklamak istemediğim bir hanım," dedi Greg.

"Adını vermediğiniz sürece söylediklerinizin bir kelimesine bile inanmıyorum."

"İyi ya, söyleyeyim o halde, Bayan Veronica Jurgen, eski adıyla Bayan Forester," dedi Greg iskemlesinde doğrularak. "Forester'ı iyi tanıyor. Tanımasın mı? Elbette tanır, bana hem para hem de akıl verdi."

"Ne aklı?"

"Devam etmemi," dedi Greg. "Forester layık olduğu yere -ya tımarhaneye ya da hapse- gidene kadar devam etmemi söyledi."

"Demek öyle. Sizi New York'taki evinde mi sakladı? Yoksa başka bir yerde mi? Haydi, açın ağzınızı, Wyncoop."

"Hayır, ama evine davet etti."

"Davet etti ne demek" diye sordu memur sabırsızlanarak "Yemeğe mi çağırdı?"

Zabıt tutan polisler belli etmeden güldüler.

"Evet, yemeğe de çağırdı, ama gitmedim."

"Ya, demek öyle. Telefon numarasını biliyor musunuz?"

Greg duraksadı, numarayı o vermese de başka yerden nasıl olsa bulacaklarını düşünerek söyledi. Memur ağır adımlarla masaya yaklaşıp New York'u bağlattı.

Nickie'nin telefonu cevap vermiyordu.

"Başka" diye sordu memur yerine dönerken, "New York'ta size başka kim yardım etti?"

Greg kaşlarını çattı. "Bana kimin yardım ettiğinin ne önemi var?"

"Biz meraklı insanlarız, Wyncoop. Bütün ayrıntıları öğrenmek isteriz." Memur sırıttı. Kötü bir sırıtıştı bu.

Greg, artık zabıt tutulmadığını fark etti. Demek onu köşeye sıkıştırmaya çalışıyorlardı. O sırada kapıdan içeri iki polisle yü-

rüyüşünden polis olduğu anlaşılan bir sivilin girdiğini gördü. Ufak tefek, gri elbiseli, gri şapkasını iyice ensesine itmiş bir adamdı. İçeridekiler yeni geleni Lippy adıyla selamladılar. Demek Lippenholtz buydu. Greg, bu adı daha önce gazetelerde okuduğunu hatırladı. Dedektif Lippenholtz. Greg'i sorguya çeken memur, Lippenholtz'a alçak sesle bir şeyler anlattı, Lippenholtz dinlerken Greg'e bakıp başını salladı.

"Evet, az önce Forester'daydım," dedi Lippenholtz gülerek .

"Forester'ın komşuları ..."

Greg sözün gerisini anlayamamıştı. "Sahi mi?" dedi Lippenholtz. "Pek ilginç doğrusu. Forester'ın eski karısı mı?"

"Telefon etmeyi denedik, ama cevap alamadık."

Lippenholtz'un bir işaretiyle, onunla gelen polislerden biri Greg'e yanaşıp cebinden kelepçe çıkardı.

"Gereği yok," diyerek kendiliğinden ayağa kalktı Greg.

"Uzat ellerini!" diye tersledi polis.

Kelepçenin bir ucu Greg'in sağ bileğine, öteki polisin sol bileğine kilitlendi.

Karanlıkta Rittersville'e doğru yola çıktılar. Greg, yolun sadece on sekiz kilometre olduğunu iyi biliyordu, ama yolculuk bir türlü bitmek bilmiyordu. Polislerle Lippenholtz, Greg'le hiç ilgilenmeden beyzboldan söz ettiler. Langley'dekinden daha eski, daha ruhsuz bir yer olan Rittersville karakolunda Greg'e aynı beylik sorular bir daha soruldu. Greg, Forester'la karşılaşacağını sanıyordu, onu göremeyince pek rahatladı. Forester'ın evine ateş edip etmediğini bir daha sordular, Lippenholtz söz konusu tarihleri sıraladı. Greg bütün sorulara "Evet" karşılığını verdi.

"Beni *neyle* suçluyorsunuz" diye sordu Greg. "Neden böyle davranıyorsunuz?" Hâlâ kelepçeli olarak oturuyor, polis yanında ayakta duruyordu.

Lippenholtz, sigarasının dumanını havaya üfleyerek güldü. "Yaralama. Doktor ölürse, bir de cinayet," dedi.

"Cinayet mi? Olsa olsa ölüme sebebiyet," dedi Greg.

"Cinayet. Forester'a ateş etmek istediniz, başkasına isabet etti, o başkası da belki ölecek. Buna cinayet denir, Wyncoop."

Greg'in midesi bulanmaya başlamıştı. "Ama Henüz yaşıyor

Lippenholtz başını salladı. "Henüz öyle."

"... ölse bile, ölümü benim kurşunumdan olmayacak," diye atıldı Greg. "Gazetelerde okudum. Kafası kırılmış."

"Evet, ayağı kayıp düşmüş," dedi Lippenholtz nefretle. "New York'a gittiğinizde; neler yaptınız?"

"Bir otele yerleştim."

"Hangisine?"

"Sussex Arms."

"Doğru," dedi Lippenholtz, notlarına göz attıktan sonra. "On yedi mayıstan yirmi mayısa kadar. Forester'ın eski eşinden maddi ve manevi destek gördüğünüzü duydum. Doğru mu?"

"Doğru," dedi Greg.

"Bana telefon numarasını verin."

"Rahatsız etmeseniz olmaz mı? Onun bir suçu yok ki!"

Lippenholtz sıkıntılı bir ifadeyle sırıtarak Greg'e baktı. Polislerden biri yüksek sesle güldü. Beş altı polis, Greg'le Lippenholtz'un başına toplanmış, sorguyu dinliyorlardı. "Numarayı verin!" diye emretti Lippenholtz.

Greg telefon numarasını verdi.

Telefona biri cevap vermişti. Lippenholtz ahizeye uzandı. "Bay Jurgen mi? Acaba eşinizle görüşebilir miyim? Rittersville merkez karakolundan arıyorum. Ama çok önemli Evet. Teşekkür ederim." Greg'e bakıp bu defa memnuniyetle gülümsedi.

Greg, kelepçeli eliyle yeniden bir sigara yakmaya davranınca, yanındaki polisi de ister istemez o yöne çekiştirdi. Greg'in sigarası bitmiş, memurlardan biri yanındaki masaya bitmeye yüz tutmuş bir paket Lucky Strike koymuştu.

"Alo, Bayan Jurgen? Ben dedektif Lippenholtz. Gregory Wyncoop'u bulduk Evet Eh, birkaç dakika önce Langley'de otobüse binmeye çalışıyordu, hiç de ölmüşe benzer bir hali yok, Bayan Jurgen," dedi Lippenholtz, keyifle baş sallayan memura göz kırparak. "Sizi neden mi arıyorum? Wyncoop sizin dostunuz olduğunu söyledi de." Lippenholtz bu sözlerden sonra irkilerek ahizeyi kulağından uzaklaştırdı.

Greg, oturduğu yerden Nickie'nin sesini duyabiliyor, ancak ne dediğini anlayamıyordu. Lippenholtz, başını iki yana sallayıp polislere gülümsedi.

"Ya. Peki New York'ta bulunduğu sürede kendisine para verdiğiniz doğru mu? ... Hm, hm ... Karşılıksız mı, yoksa borç mu verdiniz? Anlıyorum ... O halde ..." Karşı taraf sözünü kesmişti. "Bundan haberim yok, *Bayan Jurgen.* Umarım değildir." Lippenholtz dostça bir ses tonuyla konuşuyordu. "Bayan Jurgen, buna daha sonra da fırsatınız olacak ..." Lippenholtz polislerden birine bakıp başını sallayarak iç çekti. Eliyle ahizeyi kapadı, "Amma da çenesi düşük yahu!" dedikten sonra, "Bayan Jurgen, bütün bunlar son derece ilginç, ancak burada karmaşık birtakım sorunları çözmek durumundayız," diye konuşmayı sürdürdü.

"Bence en iyisi Rittersville'e gelmeniz ve ... İyi, o halde biz size geliriz Bilmiyorum, ama herhalde önümüzdeki günlerde Merak etmeyin, unutmayız. Hoşça kalın, Bayan Jurgen." Lippenholtz telefonu kapayıp Greg'e döndü. "Evlere şenlik bir dost bulmuşsunuz doğrusu, Wyncoop."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Meteliksiz kaldığınız için size para verdiğini söyledi, ama hemen Pennsylvania'ya dönüp polise teslim olmanız şartıyla vermiş."

Greg öne doğru eğildi. "Yalan söylüyor! New York'ta kalmamı isteyen kendisiydi. O ... o bir şeyden korkuyor olmalı, yoksa böyle demezdi."

"Ha şunu bileydiniz, korkuyor tabii. Suça ortak olup yataklık etmekten başı belada. Bu saçmalıkları bırakalım artık. Wyncoop, bu defa size gerçekten inanıyorum, ama Bayan Jurgen sizin dostunuz olmadığını, bir an önce evinize dönmenizi istediğini söyledi."

"Hah!" Greg sol kolunu hızla kaldırınca sigarası elinden düştü. "New York'a yerleşmemi istiyordu. Derken Forester geldi, Nickie'nin benim nerede gizlendiğimi bildiğinden kuşkulandığını söyleyince bu sefer Nickie New York'tan ayrılmamı istedi, bana para verdi."

"Ya, demek öyle ... ama Bayan Jurgen'in görüşü biraz farklı. Sizin serseri ruhlu, işsiz güçsüz biri olduğunuzu söylüyor ..."

"Yok canım!" dedi Greg. "Benimle neden yattı öyleyse? Hem de iki kere."

"Sahi mi? İlginç doğrusu ... ama önemli değil." Lippenholtz, ellerini pantolonunun arka ceplerine sokup ağır adımlarla Greg'e

doğru ilerledi. "Ya Bay Jurgen'le aranız nasıl? O da mı dostunuz?"

"Evet," dedi Greg kesin bir tavırla.

"Karısıyla yatmanıza da sesini çıkarmıyor, öyle mi?"

Greg, uygun bir karşılık bulana kadar birkaç saniye düşünmek zorunda kaldı. Lippenholtz arkasını dönüp memurlardan biriyle konuşmaya başladı. Greg'i zorla oturduğu yerden kaldırdılar, geceyi karakolun nezarethanesinde geçirecekti. Bir telefon görüşmesi yapmasına izin verdiler. Greg önce Nickie'yi aramayı düşündüyse de sonunda annesiyle babasına telefon etmeye karar verdi. Gereken kefaleti bir araya getirmelerini isteyecekti.

Yirmi dakika sonra Greg, hücresinin daracık, sert kerevetinde yüzüstü yatıyordu. Yalnızdı. Kapının parmaklıklı penceresinden içeri süzülüp yerde bir üçgen oluşturan holdeki ışık dışında her taraf karanlıktı. Yakındaki bir hücrede, belki de hemen yandakinde biri yüksek sesle horluyordu, adam sarhoştu herhalde. Greg, yanağını sert battaniyeye yasladı, az önce annesi ve babasıyla yaptığı telefon konuşması kulağından gitmemişti. *"Nasıl yaptın bunu! Neden, Greg?"* Annesi Greg'i duyunca cırlak sesi önce bir sevinç çığlığı atmış, ardından "Nasılsın yavrum, yaralı mısın" diye sormuştu. *"Nasıl yaptın bunu! ... Neden, Greg?"* Sanki telefonda, yanında yarım düzine polis onu dinlerken nedenini açıklayabilirmiş gibi. Telefon kulübesine girmesine bile izin vermemişler, büyük masada, Lippenholtz'un Nickie'yle konuştuğu telefonu kullanmak zorunda kalmıştı. *"Dostlarım var anne, lütfen meraklanma"* diye bağırınca polislerin hepsi birden gülmüşlerdi. *"Hafızamı kaybetmiştim!"* Ardından babası gelmişti telefona; sinirlenince takındığı buz gibi, resmi ses tonuyla -Greg küçükken kemerle az mı dayak yemişti- öfkeden dişlerini göstererek konuşan babası. *"En kısa zamanda söyleyecek bir çift sözüm var sana, Greg!"* Belli ki yine çok sinirliydi, ama gereken kefaleti toplamaya çalışacağını söylemişti. Önce miktarını öğrenecek, sonra da parayı akşama kadar bir yerlerden bulmaya çalışacaktı. Bulur, diye düşündü Greg, çünkü babasına göre dünyadaki en büyük rezillik hapse girmekti. Greg dişlerini battaniyeye geçirip yattığı yerde kıvrandı. Patronu Alex de kim bilir neler söyleyecekti? İstediklerini söylesinler, istedikleri kadar akıl öğretmeye kalksınlar, umurunda bile değildi. Yasadışı, hapse girmesine neden olacak bir şey yapmamıştı. Gü-

lünçtü bütün bunlar. O suçluysa Nickie de onun kadar suçluydu. Yalnız sayılmazdı, nasıl olsa Nickie yardım edecekti. Nickie'nin onu sevdiğinden, hem de çok sevdiğinden emindi Greg.

Koridorda ayak sesleri duyuldu. Kahrolası nöbetçilerden biri, diye düşündü Greg. Yoksa babası işleri halledip onu almaya mı gelmişti? Ne kadar zaman geçmişti aradan? Sağ bileğini ışığa tuttu. Saat bire geliyordu.

"Bayan Jurgen'le bir daha konuştum," dedi Lippenholtz. "Dostunuzla. Ona, aranızda bir şeyler geçtiğini söylediğinizi anlattım. Öf öf, bir kızdı ki, sormayın."

"Ya! Yoksa beni yalancılıkla mı suçladı?"

"Evet. Bunları anlattığınız için son derece kızgın size. Gelip sizinle konuşmak istediğini bildirmek için uğradım."

Greg, Lippenholtz'a bakakaldı. "Ne zaman gelecek? Bu gece mi?"

"Evet. Öyle kızmış ki bu gece gelecekmiş. Kendisine sizi ancak yarın görebileceğini söyledim, ama oralı olmadı. Aslında yarın sabah erkenden onunla görüşmek üzere birini yollayacağımı haber vermek için telefon etmiştim, ama 'Evde olmayacağım, boşuna zahmet etmeyin,' dedi. Bunun üzerine ben de 'İşimizi kolaylaştırdığınız için teşekkür ederim' dedim. İyi geceler, Wyncoop." Lippenholtz çıkıp gitti.

Greg, Nickie'nin dışarıda onu sorduğunu, görüşmek istediğini, ama izin alamadığını gözünün önüne getirip öfkeyle dişlerini sıktı. Sabahın altısına, yedisine, sekizine kadar ya da Greg'in babası kefaleti ödeyene kadar beklemek zorunda kalacaktı. Ancak o zaman kimse rahatsız etmeden konuşabileceklerdi. Karakolda, düzineyle meraklı polis memurunun arasında kesinlikle konuşmak istemiyordu Nickie'yle. Kravatını çözüp yere attıktan sonra biraz gevşemeye çalıştı. O anda Forester'ın düşüncesi beyninde bomba gibi patladı. Otobüs garında yakalandığı sırada da önce Forester'ı düşünmüştü, ama bu düşünceden şimdi daha çok rahatsız olmuştu; sert kerevetin üzerinde sağa sola dönüp duruyordu. Forester bu arada onun Rittersville'de nezarete alındığını öğrenmişti herhalde. Keyfinden kıs kıs gülüyor olmalıydı.

Ne olursa olsun, Greg Nickie'yle iki kere yatmıştı işte. Evet, iki kere, kimse bunun tartışmasını yapamazdı. Ralph bile olanları bi-

liyor, hiç değilse tahmin ediyordu. İki kere. New York'ta kalabilseydi Nickie mutlaka sık sık ziyaretine gelirdi. Bu düşünceyle bir anlık zafer duygusuna kapıldıysa da sevinci uzun sürmedi. Savunmasını hazırlaması gerekiyordu. Bir iki gün süreyle aklını kaybettiğini söyleyecekti. Kendine gelip de ne yaptığının, Forester'ı cinayet zanlısı durumuna düşürdüğünün farkına varınca geri dönmeye korktuğunu anlatacaktı. Bu rolü sonuna kadar oynamaya karar verdi. Nickie ona destek olmak zorundaydı. Greg'e yardım etmeye çalıştığını, bir ölçüde de ettiğini söylemesi gerekecekti. Forester, cinayetle suçlanmayı hak etmekle kalmamış, Nickie'nin dediğine göre bir av gezintisi sırasında gerçekten de birini öldürmüştü. Kamplarına gelen bir yabancı, çok sayıda geyik vurdukları için polise haber vereceğini söyleyince Forester tüfeğinin kabzasıyla adamın kafasını paramparça etmiş, cesedini ormanda gizlemişti. Nickie bu hikâyeyi anlatırken heyecandan ağlamaya başlamış, çenesini tutmazsa Forester'ın onu da öldüreceğini söylemesi üzerine o güne kadar bu olaydan kimseye söz etmediğini de eklemişti. Greg, polise bu cinayeti anlatıp anlatmamaya karar veremiyordu. İşin kötüsü, Nickie'nin gerçeği söylediğinden pek emin değildi; Forester'ı yalan yere suçlamak kendisine yarardan çok zarar getirecekti.

25

Nickie gelmedi. Sabah altı buçukta Greg'in babası yirmi bin dolarlık kefalet çekini teslim etti. Greg'in yeşil-siyah yün gömleğiyle birkaç beden büyük, eski, temiz bir tulum getirmişti. Annesinin, gömleği evde bıraktığı giyecekler arasından seçtiğini söyledi. Greg pek sevinmişti, üstünü değiştirmek üzere hücresine gitti. Lippenholtz ortalarda görünmüyordu. İşler Greg'in tahmin ettiğinden daha kolay yürüyecekti.

Greg'in babasının ağzını bıçak açmıyordu; birlikte karakoldan dışarı çıkıp kaldırımda durduklarında da bir şey söylemedi. Pazar sabahı sokaklar bomboştu, dünya -karakoldaki polislerin dışında- durmuş gibiydi. Babası arabayı nereye park ettiğini birden hatırlayamadı. Sonunda eski, siyah, iki kapılı Chevy'ye binip yola

çıktıktan sonra sordu: "Seni nereye götüreyim, Greg?"

"Eve," dedi Greg. "Eve tabii."

"Bize mi?"

"*Eve* gitmek istiyorum, Humbert Corners'a, baba. Ah, affedersin," diye ekledi sabırsızlıkla. "Nerede oturduğumu biliyorsun sanıyordum. Tabii ki eve gitmek istiyorum." Birkaç saniye süren bir sessizlik oldu. Ardından babası, "Son on beş gündür evinin yolunu unutmuştun," dedi. ""Ne istediğini nereden bileyim?"

"Aman baba, hemen takaza etmeye başlama, anlaştık mı?"

"Dün gece kefaleti toparlamak için nelere katlanmış olduğumun farkında mısın" diye sordu babası, yan gözle Greg'e bakarak. "Rastlantı sonucu yargıcı tanıyan avukat arkadaşımın yardımı olmasa halledemeyecektim, biliyor musun? Yargıç, bunun yönetmeliğe tümüyle aykırı olduğunu söyledi. Aslında beş kişinin hazır bulunması gerekirmiş, bölge savcısı, eyalet savcısı ..."

"Aman Tanrım! Halletmişsin ya, baba! Gerisini duymak bile istemiyorum."

"Olabilir, ama yine de dinlemende yarar var. Dün, senin bir gece bile hapiste kalmaman için nasıl varımı yoğumu bir araya getirmek için çabaladığımı bilmelisin!"

Greg, babasının sesinin titrediğini fark edince sustu. Hapiste bir gece geçirmek, ailenin tarihine kara bir leke olarak geçecekti, bunu biliyordu. Greg'in ağabeyi Bernie, hiçbir işte dikiş tutturamamış, kimseyi beğenip evlenmemiş, sonunda alkolik olup aileyi hüsrana uğratmıştı. San Diego'da yaşıyordu, ama kimse ne yaptığını bilmiyordu. Ölmüştü sanki. Annesiyle babası Bernie'yle ilişkilerini kesmişler, bütün umutlarını ona, Greg'e bağlamışlardı. İnsana ne büyük sorumluluk yüklüyorlar, diye düşündü Greg. Ailesi, onun ilk defa işlediği bir hatayı bile hoşgörüyle karşılayamamıştı.

"Doktor ölseydi kefalet beş katına çıkacaktı," dedi babası. "Duyduğuma göre adam ölümle pençeleşiyormuş."

"Tamam baba, ama ..."

"Seni anlamıyorum, Greg. Annen de anlamıyor, hiçbirimiz anlayamıyoruz."

"İyi ya, anlatayım öyleyse!" diye bağırdı Greg. "Sevgilimi öldürdü, anladın mı? Beni de öldürmeye kalkıştı. Delinin biri. Üstelik ..."

"Kim?"

"*Kim olacak?* Forester. Robert Forester! Allah kahretsin! Yoksa kafayı üşüttüğümü mü sanıyorsun, baba?"

"Tamam oğlum, tamam. Forester'dan söz ettiğini anlamıştım zaten," dedi babası sinirli bir tavırla. Greg ona baktı.

Babası Greg'den on beş santim kadar daha kısa boyluydu; elli beş yaşlarında olduğu halde on yaş daha fazla gösteriyordu. Son saatlerin gerginliği asık yüzünden, otomobil kullanırken öne düşen omuzlarından anlaşılıyordu. Son zamanlarda böbreklerinden ve devamlı bel ağrısından yakınıyordu. Greg, belinin nasıl olduğunu sormak üzereyken vazgeçti. Şakakları daha da kırlaşmış gibiydi. Bir market zincirinin bölge müfettişiydi, ama artık yarım gün çalışıyordu. Her geçen gün biraz daha çöktüğünü ister istemez kabullenmişti sanki.

"Kavşaktan sola," dedi Greg. Humbert Corners'a kestirmeden giden yola saptılar.

"Demek Forester seni öldürmeye kalktı, öyle mi" diye sordu babası. "Şu ırmak kıyısındaki kavgada mı?"

"Aynen öyle!" dedi Greg, cebindeki Lucky Strike paketinden son sigarasını çıkarıp yaktı. "Beni suya itip kaçtı. Güçlükle kıyıya çıkabildim. Öf, bütün bunları polise anlattım zaten." Greg bu hikâyeden usanmıştı, ama anlattıklarına yavaş yavaş kendisi de inanıyordu. Herhangi bir sorguda hiç şaşırmadan aynı şeyleri tekrarlayabileceğine aklı yatmıştı.

"Seni sudan çıkardığı doğru değil mi? Gazetelerde öyle yazıyordu."

Greg güldü. "Ne gazetesi? Forester'ın iddiası bu. Tabii ki çıkarmadı, baba. Bu arada New York'ta herifin eski karısıyla tanıştım."

Babasına, Forester'ın eski karısının ne kadar sevimli, akıllı ve güzel bir kadın olduğunu, Forester konusunda kendisini nasıl uyardığını anlattı. Saklanabilmesi için para da vermişti kadın; "kamuoyunun dikkatini Forester'ın üzerine çekme"nin *tek yolu* buydu; çünkü Forester, Nickie'nin dediği gibi, belli bir suç işleyip de yakalanan psikopatlardan değildi, anlatılanlara göre başkalarına hayatı zehir ediyordu. "Jenny'nin intiharından da belli değil mi, baba? Aman Tanrım!"

"Bana kalırsa," dedi babası, "seni kasten suya atarak ..."

"Evet, öyle."

"... öldürmek istediyse, kıyıya çıktığın zaman polise haber verip zabıt tutturman gerekirdi."

"Polis kimseye inanmıyor ki baba. Hem ben ... Evet, o gece yolunu kestim, polise de söyledim zaten. Bir temiz dövmek istiyordum. Erkek erkeğe, sıkı bir boks maçı yani. Ama Forester eline bir sopa geçirip başıma indirdi. Durmadan beni suya itmeye çabalıyordu. Sonunda başardı, boğulduğumu sanınca da kaçıp gitti."

"Ne kadar kaldın suda?"

"Bilmiyorum. Belki beş dakika. Kıyıya tırmanıp yola çıktığımda uyurgezer gibiydim. Bu yüzden arabamı orada bıraktım. Arabayı görüp görmediğimi bile hatırlamıyorum." Greg, hafıza kaybını, New York'a gidip Forester'ın eski karısıyla görüşme planını, daha önce kadına telefon edip Forester'ın Jenny'yi elinden aldığını anlattığını, kadının kendisine çok iyi davrandığını sıralamaya başladı. Ardından babasına Jenny'nin röntgenci hikâyesini, Forester'ın evin çevresinde dolaştığını itiraf edişini anlattı. Jenny bunu Susie Esham'a da anlatmıştı.

Babası inanamamış gibi bir iki kere dilini damağında şaklatarak başını iki yana salladı. "Forester'ın haklı olduğunu söyleyecek değilim." Greg, babasının sözünü kesmek zorunda kaldı, Humbert Corners'a gelmişlerdi, sapmaları gerekiyordu. Babası daha önce bir iki kere Greg'in evine gelmişti, ama yolu bilmiyor, en azından o anda nasıl gideceğini hatırlamıyordu.

"Sigara alacaktım, ama bu kahrolasıca dükkânların hepsi kapalı," diye söylendi Greg.

Altın rengi, ılık güneş ışığı, ağaçların tepelerinden süzülüp Greg'in sokağını aydınlatıyordu. Alışık olduğu, iyi bildiği sokağı görmek hoşuna gitmişti. Evindeydi artık! Koltuğunda iyice arkaya yaslanmış oturuyordu.

"Soldaki ikinci ev, beyaz cumbalı. Yan bahçeye girip sonuna kadar ilerle." Araba kaldırımın kenarında sarsılarak bahçeye saptı. Bayan Van Vleet'in eviyle üzerinde kendisinin oturduğu garajın arasındaki çakıllı yolda ilerlerken Greg birden kötü bir önseziye, güçlü bir korkuya kapıldı. Bayan Van Vleet'le yapması gereken ka-

çınılmaz görüşmeden ürküyordu.

"Annem ne dedi, baba?"

"Ne desin, sağlığının yerinde olduğuna sevindi," dedi babası el frenini çekerken.

Greg arabadan indiği sırada Bayan Van Vleet'in arka sokak kapısı gıcırdayarak açıldı, kadın üzerinde sabahlığı, başında saç filesiyle arka verandaya çıktı. "Kim geldi? *Greg*, siz misiniz?" diye seslendi korkulu bir sesle.

"Merhaba, Bayan Van Vleet!" dedi Greg, hiçbir şey olmamış gibi.

Bayan Van Vleet, "Aman Tanrım!" diyerek geleni daha iyi görebilmek için verandanın kapısını açtı. Merdivenin birinci basamağına adımını atıp gözlerine inanamıyormuş gibi olduğu yerde kalakaldı. "Greg, iyi misiniz?"

"Merak etmeyin, bomba gibiyim. Size babamı tanıştırayım, sanırım daha önce görüşmüştünüz."

"Günaydın," dedi Bayan Van Vleet Greg'in babasının bulunduğu yöne doğru.

"Günaydın, hanımefendi."

"Nerelerdeydiniz, Greg" diye sordu Bayan Van Vleet.

"Şey ..." Greg, verandaya doğru birkaç adım ilerleyip durdu. "Hafızamı kaybetmiştim, iki hafta kadar sürdü. Size sonra anlatırım, olur mu? Evime kavuştuğuma çok seviniyorum." Greg el sallayıp gitmeye davrandı.

"Suya mı düştünüz, Greg" diye sordu kadın. Bir ayağı hâlâ merdivenin üst basamağındaydı.

"Evet, ama fazla uzun süre kalmadım. Irmağa itildim. Sonra hepsini anlatırım, Bayan Van Vleet." Greg anahtarlığını açtı. Cüzdanında Jenny'nin iki fotoğrafından başka bir de bu anahtarlığı saklıyordu. "Kira gününün geçtiğinin farkındayım, Bayan Van Vleet," diye seslendi omzunun üzerinden. "Gel, baba," diyerek kapıyı açtı, babasıyla birlikte merdivenlerden yukarıya çıktı. Odası üst katta, merdivenin solundaydı. İçeri girer girmez pencerelerden birini açtı. "Otursana, baba."

Çaydanlık hâlâ ocağın üzerinde duruyordu, sallayınca içinde kahve olduğunu fark etti Greg. Taze kahve yapmak için çaydanlığı boşaltıp çalkalarken kahve kavanozunun yanında açılmamış bir

paket Kent sigarası gördü. Gülümsedi. Bir zamanlar -aradan o kadar çok zaman geçmişti ki doğru dürüst hatırlayamıyordu bileyedek sigara bulundurmak için paketi oraya kendisi koymuştu. Keşke aynı önlemi bir şişe viski için de alsaydım, diye düşündü, ama evde viski olmadığını biliyordu. Üstelik şimdi içki içmeye kalksa, babası mutlaka iğneleyici bir şeyler söylerdi.

"Kahve birazdan hazır olur baba, ama evde yiyecek bir şey yok. Buzdolabındakiler bozulmuştur herhalde."

"Hm, hm. Zararı yok, Greg." Babası yatağın kenarına oturup öne eğilmiş, ellerini dizlerinin arasına sıkıştırmıştı.

"Biraz uzanmak ister misin, baba?"

"Dinlenmek iyi gelecek sanırım."

Greg ufacık, penceresiz banyoya girip elektriği yaktı, yüzünü yıkadı, dişlerini fırçaladı. Gömleğini çıkardıktan sonra neredeyse üç günlük sakalına tıraş köpüğü sürüp tıraş oldu.

Kahvelerini içmeye başladıklarında babası hâlâ susuyordu.

"Benim yüzümden bu yolculuğu yapmak zorunda kalmana üzüldüm, baba," dedi Greg.

"Ziyanı yok. Saat altıdan önce polise telefon edeceksin, unutma. Nerede olduğunu bilmek istiyorlar."

Greg başını eğdi. "Olur, baba."

Telefon çaldı. Zil sesi Greg'in kulağında bomba gibi patlamıştı. Kimin aradığı konusunda en ufak bir fikri olmadığı halde ahizeyi eline aldığında korkudan soğuk terler dökmeye başladı.

"Alo?"

"Alo, Greg," dedi telefondaki ses. Patronu Alex'in sesiydi. "Az önce ev sahibeniz arayıp evinize döndüğünüzü haber verdi."

"Evet, ben ..."

"Bunun üzerine ben de Rittersville karakoluna telefon ettim. Haberleri olup olmadığını bilmiyordum. Ev sahibeniz fazla bir şey söylemedi." Alex'in sesi soğuk ve kuruydu, sinirlendiği zaman böyle konuşurdu. "Anlattıklarına göre sizi Langley'de yakalamışlar."

"Evet, burası doğru, ama ben uzunca bir süre hafızamı kaybetmiştim, Alex."

"Yok canım, sahi mi? Polislerin söylediklerine bakılırsa başınız iyice belada, Greg."

"Dinleyin, Alex ..."

"Ben de bir şeyler biliyorum, çok değil ama. Hayatta olduğunuza sevindim, Greg, ama bu süre içinde New York'a âlem yapmaya gittiğinizi bilseydim ..."

"Âlem mi? Bu da nereden çıktı?"

"Polisten New York'taki o kadın hakkında epeyce bilgi aldım. Önceleri sizin öldüğünüzü ya da Jenny'nin derdinden kendinizden geçtiğinizi düşünmüştüm, oysa sonunda ne çıktı ..."

"Alex, bunları sizinle karşı karşıya konuşsak daha iyi olmaz mı?"

"Ölmüş olmanızdan korkmuştum Greg. Tanrı biliyor ya, Jenny'yi sevdiğinizden de adım gibi emindim. Derken şu ateş etme olayı çıktı ortaya. Greg, ne yaptığınızın farkında mısınız?"

"Ne oldu size, ahlâk dersi mi veriyorsunuz? Siz yirmi sekiz yaşındayken bir aziz miydiniz?"

"Greg, patronunla konuşuyorsan diye araya girdi babası. Yerinden kalkmış, kuşkulu gözlerle oğluna bakıyordu.

"Size iyi şanslar dilerim, Greg ama söylemek istediğim bir şey daha var: Bugünden başlamak üzere işinize son verdim. Yersiz umutlara kapılmayın sakın."

"Ama Alex, bir dakika ..."

"Şirketimde böyle bir skandala yer yok," dedi Alex. "Çevremizde hem sizi hem de beni tanıyan bunca genç insan var Artık bu konuyu tartışmanın anlamı yok!"

Greg, Alex evinin, mutfağında duvara asılı telefonda konuşurken, karısının da bir fincan kahve alıp, bir sigara yakarak mutfak masasının başına oturduğunu, konuşmayı dikkatle dinleyip arada bir başını sallayarak kocasını onayladığını görür gibi oldu. "Nasıl isterseniz, ben de sizinle tartışmak istemiyorum Alex, ama bunları bir kere daha baş başa konuşsak iyi olmaz mı?"

"Olmaz. Gereği kalmadı Greg. Beni birçok açıdan büyük bir düş kırıklığına uğrattınız. Oldum olası sizi dürüst bir genç olarak görmüştüm. Sezonun en önemli iki işini aldığımız sırada beni yaya bıraktınız. Hatırlıyor musunuz? Güneşyağı işi. Üstelik Ne yapsaydım yani? Başkasını bulmadan, lütfedip bir haber vermenizi mi bekleseydim?"

"Tamam, Alex. Sanırım bunları şimdi konuşmamız iyi ol-

mayacak."

"Çok doğru, Greg. Hoşça kalın." Telefon kapandı.

Greg, ahizeyi yerine bırakıp babasına döndü. Adamın asık yüzünde acımadan çok kızgınlık okunuyordu. "Evet, işten attı beni," dedi Greg. "Ne yapalım, dünyada başka işler de var."

Bir süre ikisi birlikte sustular. Greg, babasının konuşmamasına sinirleniyordu; düşündükleri sanki sözlerle anlatılamayacak kadar utandırıcı şeylerdi. Saatine baktı, daha sekiz bile olmamıştı. Günün bir bölümünü uyuyarak geçirmediği takdirde akşam olmak bilmeyecekti. Babasının gitmesini diledi içinden.

Saat sekizde yine telefon çaldı. Nickie'ydi arayan. Greg o kadar şaşırmıştı ki bir an ne diyeceğini şaşırdı.

"Gelip seninle konuşmak istiyordum," dedi Nickie. Sesi kızgın değildi, ama dostça da sayılmazdı. Kısa ve öz konuşuyordu sadece.

"Tabii, Nickie. Neredesin şu anda?"

"Humbert Corners'da bir telefon kulübesinde. Sana nasıl gelirim?"

Greg, kekeleyerek yolu tarif etti. Babası yerinden doğrulmuş, kuşkulu gözlerle ona bakıyordu. "Burada olduğumu nereden biliyordun" diye sordu Greg.

"Çok basit, polise telefon ettim," dedi Nickie. Sesinden birkaç kadeh içtiği anlaşılıyordu. "Birazdan görüşmek üzere," diyerek telefonu kapadı.

"Kimmiş gelen" diye sordu babası.

"Nickie Jurgen," dedi Greg. "Az önce sana sözünü ettiğim hanım. Forester'ın eski eşi. Humbert Corners'daymış."

Babası, "Ben artık kalksam iyi olacak," deyip iskemlenin arkalığına astığı ceketine davrandı.

"Yapma baba, nereye gidiyorsun? Tatlı bir insan. Onu tanımanı istiyorum. Tanırsan belki daha iyi anlarsın ..."

"Hayır, Greg."

"Ama sana ihtiyacım var, baba. Gerçekten. Kalırsan çok iyi olur."

"Annenin de bana ihtiyacı var."

Fikrini değiştirmeye çalışmanın yararı olmayacaktı, Greg üstelemekten vargeçti. Belki gitmesi daha hayırlı, dedi kendi kendine, Nickie'nin beraberinde neler getireceği belli değildi. Babası,

polisi aramayı unutmamasını bir daha tembih etti. Greg annesine selam gönderirken babası merdivenlerden iniyordu, az sonra aşağıda arabasını çalıştırdığı duyuldu. Çok geçmeden başka bir araba hızla yan bahçeye girip çakılları sıçratan ani bir frenle durdu. Greg pencereden baktı; Nickie, siyah, spor bir Thunderbird'den inip kapıyı kapattı. Yukarı bakınca pencerede Greg'i gördü, ne güldü, ne de selam verdi, kapıya doğru ilerledi. Greg, kapıyı açmak için merdivenlerden aşağıya koştu.

"Merhaba," dedi Nickie. "Umarım yalnızsındır."

"Tabii, Nickie. Yukarı gel."

Nickie, Greg'in önüsıra merdivenlerden çıkıp odaya girdi, çevresine bakındıktan sonra gözlerini Greg'e dikti. "Yine bir çuval inciri berbat ettin, değil mi?"

"Dinle, Nickie, polise ne diyeceğimizi kararlaştırmak üzere konuyu gözden geçireceksek ..."

Nickie güldü. "Söyleyeceğini söylemişsin zaten. Yoksa daha da anlatacak mısın? Kocam bunlara ne diyecek sanıyorsun? Önüne çıkıp sana yan bakan her budalaya, New York'ta sana yardım ettiğimi anlatmak da neyin nesi oluyor? Pek güzel bir teşekkür doğrusu, öyle değil mi?"

Greg'in bakışları pencereye ilişti. Yerinden kalkıp az önce açtığı camı kapadı. Nickie çok yüksek sesle konuşuyor, kısa sürede susacağa da benzemiyordu. Greg ağzını bile açamamıştı. Gerçi canının sıkılacağını, hatta öfkeleneceğini tahmin etmişti, ama bu kadarını beklemiyordu. Nickie canavar kesilmişti. Bu durumda onu yatıştıramayacak, bir daha asla kendi tarafına çekemeyecekti.

Greg söze girmeye çalışınca Nickie, sesini büsbütün yükseltti. Bir sonraki denemesinde, Nickie, Greg'in sözlerini bastırmak için, gerçekten aklını kaçırmışçasına çığlık çığlığa bir ağız dolusu laf etti; *"Dır dır dır da dır dır dır!"* Greg'in iyilik bilmezliğinden, aptallığından, kendisine karşı saygısızlığından dem vuruyordu. Greg, hem öfkeden hem de korkudan titremeye başlamıştı. Nickie'yle başı iyice derde girecekti. Anlaşılan Nickie, polise bir alay bilgi vermişti, dahasını da anlatacağını söylüyordu.

"Kocamın bu yüzden benden boşanmaya kalkabileceği aklına bile gelmedi, değil mi?" diye haykırıyordu Nickie. Konuşurken manikürlü elleri açılıp kapanıyor, ani hareketlerle birbirlerinden

uzaklaşıyor, sonra yeniden yumruk haline gelip kalçalarına yaslanıyordu. Sussex Arms otelinde ikinci ve son karşılaşmalarında, seviştikleri gün giymiş olduğu siyah, uzun pantolonu vardı üzerinde. Greg, Nickie'nin o gün nasıl gülümsediğini, yumuşacık bir sesle nasıl akıl verdiğini hatırladı. Oysa şimdi gözleri kan çanağına dönmüş, ruju iyice silinip sadece dudaklarının köşelerinde kalmıştı.

Greg sonunda dayanamadı, "Hay Allah kahretsin! Neymiş benim korkunç suçum?" diye bağırarak Nickie'nin sözünü kesti.

"Bunu bilmeyecek kadar kötü bir insan mısın gerçekten? Hayatımı mahvettin, serseri herif! Ben de seninkini mahvedeceğim, bundan kuşkun olmasın!" Nickie, bir sigara yakıp çakmağını şakırdatarak kapadı. "Öç almasını iyi bilirim, bunu unutma, it herif!" diye tısladı. Ayaklarının üzerinde durmadan ileri geri sallanarak kendini kontrol altına almaya çalışıyordu. Çok geçmeden yeniden parladı. "Bütün gece Ralph'la ettiğimiz kavgayı duysaydın! Beni zina suçuyla mahkemeye verip boşanmak istiyor, anlıyor musun? Ne yaparım o zaman? Ralph, olayı gazetelere de verecek. *Rüşvetle* halletmek istemiyor. Ne kadar zengin olduğunu biliyor musun?"

"Taman, tamam," diye bağırdı Greg. "Benden ne istiyorsun?"

"Önce polise gidip ifadeni geri alacaksın; benim hakkımda söylediklerini. Üstüne ne giyeceksen giy, hemen gidiyoruz!" deyip arkasını döndü Nickie.

Greg, Nickie'nin öfkeli gözlerle odayı taradığını fark etti. "Dinle Nickie, nasıl olur da durup dururken ..."

"Nasıl olacağını bir yana bırak. Haydi bakalım, Rittersville'e gidiyoruz, hangi cehennemde olursa olsun."

"Nickie, işimden atıldım. Daha ne istiyorsun?"

"İşinden mi atıldın? O berbat işinden mi? Kaybedecek başka bir şeyin olmadığını sanıyorsan yanılıyorsun. Yürü bakalım!" Kapıya doğru ilerledi.

Greg şaşkınlıktan donakalmıştı. Nickie'nin kapıyı açtığını, kapı tokmağını elinden bırakmadan arkasına döndüğünü gördü. "Ben gelmiyorum," dedi çabucak.

"Ya, gelmiyorsun demek," diye başını sallayarak alay etti Nickie. "İyi ya, otur yerinde. Senin yerine ben gider söylerim." Tekrar kapıya döndü.

Greg, *"Sen de gitmeyeceksin!"* diyerek Nickie'nin koluna yapışıp geriye çekti.

Nickie, o hızla sırtını mutfak lavabosuna çarptı, bir an korkudan iyice açılmış gözlerle Greg'e baktı, arkasından çabucak kapıya doğru seğirtti.

Greg, elini uzatıp Nickie'yi tekrar yakaladı. Güçlü kollarıyla Nickie'yi belinden kavrayıp geri çekerek kadının sırtına abandı. Nickie, yumruklarıyla karşı koymaya çalıştı, ancak fazla dayanamadı. Greg, bileğine yapışıp bükünce hareketsiz kaldı.

"Tamam," dedi soluk soluğa. "Yaz o halde. Otur da yazmaya başla." Greg'in kollarından sıyrıldı. "Kâğıt kalem nerede?"

Greg boyun eğip bir bloknot getirdi, pencere pervazındaki bardakta duran kalemler arasından tükenmezini buldu. "Ne yazayım?" Yatağına oturup sehpayı önüne çekti.

"New York'ta seninle yattığımın doğru olmadığını, sana sadece Pennsylvania'ya dönebilmen için para verdiğimi yaz."

"Bugün ayın kaçı?"

"31 Mayıs."

Greg kâğıda tarih attı, birkaç kelime yazdıktan sonra durdu. "Ellerim titriyor, biraz beklemem gerekecek," diye mırıldandı. "Tanrım, keşke bir yudum içki olsaydı!"

"Arabada var, getireyim. Belki işe yarar," diyerek dışarı çıktı Nickie.

Greg bahçeden Nickie'nin arabasının kornasının uzun uzun çaldığını, ardından Nickie'nin küfrettiğini duydu. Şişe bir yere çarptı, arabanın kapısı öfkeyle kapatıldı. Ardından Bayan Van Vleet'in tiz, ağlamaklı sesi yükseldi. Greg, pencereye yanaştı.

"Olur, söylerim." dedi Nickie, Bayan Van Vleet'e.

Bayan Van Vleet, arka verandanın sinek telli kapısının ardında duruyordu.

Nickie, bir şişe viskiyle içeri girdi. "Ev sahiben seninle konuşmak istiyor."

Greg, elleriyle saçını sıvazlayıp aşağıya indi. Bayan Van Vleet, içeri girmek üzereyken Greg'in ayak sesini duyunca durdu.

"Benimle konuşmak istemişsiniz, Bayan Van Vleet."

"Evet, Greg." Kadın hafifçe öksürdü. Kapalı tel kapının ardından "Sizden ... sizden kendinize yeni bir ev aramanızı rica ede-

cektim, Greg. Aybaşında taşınmanızı istiyorum," dedi.

"Tamam, Bayan Van Vleet, anlıyorum." Greg, kirasını her ayın on beşinde veriyordu, ancak son ayınkini iki hafta geciktiği halde hâlâ ödememişti. Kendine yeni bir ev bulmak için on beş günü kalıyordu.

"Üzgünüm Greg, ama böylesi daha iyi," dedi Bayan Van Vleet. Dostça bir tavırla konuşmuştu, ama çenesi titriyordu. Dudaklarını büzüp anlamlı bir bakışla Nickie'nin arabasına, ardından Greg'in penceresine baktı.

"Kirayı hemen öderim, Bayan Van Vleet, ayın on beşine kalmadan da taşınmaya çalışacağım," dedi Greg. Kadına karşı son derece dürüst davrandığını, fazlasıyla anlayış gösterdiğini düşünüyordu, oysa Bayan Van Vleet sadece buz gibi bir sesle, "Olur," deyip evine doğru yürüdü.

Greg koşarak odasına çıktı. "Aman Tanrım!" dedi, "Ev sahibem çıkmamı istiyor!"

"Buna şaşırdın mı?" diye sordu Nickie, elinde bir bardakla Greg'in koltuğunda oturuyordu.

Greg, mutfak lavabosunun yanında duran şişeden bir bardak viski doldurdu. Bir iki yudum içtikten sonra odaya döndü. Sehpanın başına oturdu. Ne yazmak istediğini biliyordu, ama kâğıda dökmesi uzun sürdü. Bir sayfayı arkalı önlü doldurduktan sonra altına Gregory Parcher Wyncoop imzasını attı. Nickie bu arada iki sefer yerinden kalkıp içkisini tazelemişti, keyfi yerine gelmiş gibi hafifçe bir şarkı mırıldanıyordu.

"Bitti mi" diye sordu. "Oku bakalım!"

Greg yazdıklarını okudu, bitirdiğinde Nickie, "Fazla akıcı değil, ama senin ifaden olduğu belli, tamam," dedi.

Greg bardağını doldurdu, Nickie'nin dışarıda bıraktığı buz kabından bir parça buz alıp viskisine koydu. Artık kendini daha iyi hissediyordu. Bir iki kadeh daha içerse her şeye boş verecekti.

"Ya Bay Forester ne yapıyor bugün" diye sordu Nickie.

"Ben ne bileyim?" Greg, yatağına oturup sırtını yastıklara dayadı. "Herhalde yakalanmamı kutluyordur."

Nickie, kahkahayla homurtu arası bir ses çıkardı.

"Doktor Şu Rittersville'li doktor can çekişiyor," dedi Greg. "Ne korkunç!"

"Hm-hm. Bobbie'nin arkadaşı mı?"

"Öyle görünüyor."

"Bobbie'nin işi zor, değil mi?"

"Neden?"

"Baksana, herkes ölüyor. Durmadan ölümden söz ederdi, sonunda bir ruh doktoruna görünüp çenesini tutmasını söyledim. Ölmek. Ölüm."

Greg doğruldu. "Konuyu değiştirsek olmaz mı? Forester ölmedi. *Keyfi yerinde.*"

"Öyledir herhalde." Nickie'nin uykusu gelmiş, rahat koltukta iyice geriye kaymıştı. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

"Doktor ölürse beni cinayetle suçlayacaklarmış, öyle dediler."

"Cinayet mi?" Nickie'nin gözleri açıldı. "Ölüme neden olmak değil mi?"

"Hayır, cinayet." Greg, içkisini bir dikişte bitirip dalgın gözlerle boş bardağına baktı. Belli belirsiz, ürkek bir gülümsemeyle yerinden kalkıp viski şişesine doğru ilerledi. Geri döndüğünde Nickie'yle göz göze geldi. "Cinayet," diye tekrarladı.

"Evet, evet. Anladım."

Greg, ifadesini yazdığı kâğıda baktı, bunu polise vermek zorunda kalmamak için ne yapması gerektiğini düşündü. Nickie, kâğıdı karakola Greg'le gönderecek kadar güveniyor muydu ona? Sanmıyordu. Üstelik cinayetle suçlanacak olduktan sonra bunun ne yararı olabilirdi?

"Birazdan seni karakola götürürüm, yazılı ifadeni verirsin," dedi Nickie, başıyla sehpanın üzerindeki kâğıdı göstererek. "Zaten bugün karakolu araman gerekmiyor muydu?"

"Sadece ... telefon edecektim."

"İyi ya, kendin görünmüş olursun. Birlikte gideriz, ama önce Bay Forester'a telefon edip ne halt karıştırdığını öğrenelim." Hafifçe sallanarak yerinden kalktı, keyifle gülümsüyordu.

"Telefon mu edeceğiz? Neden?"

"Canım öyle istiyor da ondan. Buradan uzakta mı oturuyor?"

"Eh ... Yirmi kilometre kadar."

"Uzak sayılmaz. Telefon numarası kaç?"

Greg bir an düşünüp numarayı hatırladı. "Milton 6-9491."

"Santral üzerinden mi aramak gerekiyor?"

"Evet ... öyle." Greg kuşkulu gözlerle Nickie'yi süzdü. Buraya gelmeden bütün gece içmiş olmalı, diye düşünüyordu.

"Milton, *Mil-ton,*" dedi Nickie santral memuresine. "Bilmiyor musunuz? Milton 6 ... Gerisi nasıldı, Greg?"

Greg numarayı söyledi, Nickie tekrarladı, gözlerini Greg'den ayırmadan: "Alo, Bobbie?" dedi. "Sevgili karın arıyor ... Humbert Corners'dayım, ne tesadüf, değil mi? Greg'le beraberiz Evet. Seni kuşluk kahvaltısına davet edelim diye düşündük." Nickie güldü.

Greg odada tur atmaya başlamıştı. Mutfağa gelince elindeki bardağa viski doldurdu.

"Ya, demek işin var. Umarım *önemli değildir*, ha? Seninle görüşmeye can atıyoruz, öyle değil mi, Greg?"

Greg, üzgün bir tavırla ağır ağır başını salladı.

"Greg hayır diyor, ben evet diyorum Şimdi neden kaçıyorsun, Bobbie" diye sordu Nickie gülerek. Ardından ahizeyi kulağından uzaklaştırdı, eliyle birkaç kere telefon düğmesini bastırdıktan sonra telefonu kapadı. "Kesildi. Bir daha deneyeyim," diyerek Greg'e göz kırptı. "Ama önce sevgili kocamı arayıp değişiklikleri haber vereyim." Greg'in yazılı ifadesini işaret etti.

Ralph evde değildi. Nickie, Ralph'ı bulabileceğini sandığı ikinci bir numarayı denedi, ama yine cevap alamadı. Bu onu sinirlendirdi.

26 Nickie saat onda aramıştı. Robert telefonu kapadıktan sonra yukarı çıkıp asma katı süpürmeye devam etti. Evden çıkmadan yapması gereken son işlerden biriydi bu. Kolu ağrıdığı için süpürgeyi yavaş hareket ettiriyordu. Bir gece önce hastanede yarayı muayene edip pansumanını değiştirirken doktorun ektiği penisilin tozunun fazlasını da kazımış olacaklardı, o zamandan beri kolu ağrıyordu. Arada bir başı dönüyor, nöbet geçiriyordu. Nickie'nin telefonu gerçek değildi sanki. Nickie'nin Humbert Corners'da, Greg'in yanında bulunduğuna, sabahın onunda sarhoş ol-

duğuna, Greg'in de onunla birlikte içip neşelendiğine bir türlü inanamıyordu.

Yukarıda işini bitirdikten sonra bir fincan kahve alıp kanepeye oturdu. Telefon tekrar çaldı, ama Robert yerinden kıpırdamadı. Onuncu zil sesinden sonra, Nickie'den başka birinin de arayabileceğini düşünerek ahizeye uzandı.

"Bobbie, sevgilim, haydi gel," dedi Nickie. "Yumurta getirirsen omlet de yaparız." Robert, arka planda Greg'in kahkahasını duydu. "Beni rahat bırak," dedi. "Bensiz de eğlendiğinizden eminim. Zaten evden çıkmak üzereydim, kapıdan döndüm."

"Bir yere gidemezsin," dedi Nickie alaylı bir sesle. "Greg'i görmek istemiyor musun? Bozguna uğrattığın adamı?"

"Hayır, teşekkür ederim. Son günlerde yeteri kadar gördüm." Robert öfkeyle ahizeyi yerine koydu. Saat onu on yedi geçiyordu. Nielson'lar, fazla eşyasını evlerinde depolamayı önermişler, Robert da iki valizle birkaç karton kutu bırakmak üzere saat on birde uğrayacağını söylemişti, ama hemen yola çıkmaya karar verdi. Evden ne kadar erken çıkarsa o kadar iyi olacaktı. Nickie, yarım saat boyunca arayıp cevap alamazsa belki vazgeçerdi.

Robert, valizlerle kutuları arabaya yerleştirip yola çıktı. Greg evine dönmüş, Nickie'yle içiyor, dedi kendi kendine. Buna bir türlü anlam verememişti. Zaten artık hiçbir şeye anlam veremiyordu. Greg'in kefaletle tahliye edilmiş olabileceğini düşündü. Kefaleti Nickie mi ödemişti acaba? Onların işleri nasıl da tıkırındaydı; polis, komşular, herkes Nickie'yle Greg'e hayatı kolaylaştırmak için söz birliği etmişti sanki. Örneğin polis, Greg'in bir gün önce yakalandığını Robert'a bildirmek zahmetine bile katlanmamıştı. Robert, gece saat on bire doğru hastaneye gidip doktorun yanında kalmış, on ikiyi geçerken çıkmıştı. Eve geldiğinde telefonda olayı haber veren polis değil, radyoda gece yarısı haberlerinden durumu öğrendiklerini söyleyen Nielson'lar olmuştu.

Robert geldiğinde, Betty Nielson kek pişiriyordu. Küçük, güneşli oturma odasının görüntüsü, mutfaktan gelen kek kokusu sanki Robert'ın yüzüne sihirli değnekle bir gülücük konduruvermişti, bu gülüşle yüzünün yırtılacağı duygusuna kapıldı birden.

"Kathy nerede" diye sordu Robert. Kathy, Nielson'ların küçük kızıydı.

"Pazar okulunda. Sonra da bir arkadaşına yemeğe davetli," dedi Jack sevimli bir tavırla. "Hâlâ bugün yola çıkmakta kararlı mısın?"

"Sadece Rittersville'e gideceğim. Bir otele yerleşip doktorun ..."

"Durumu nasıl?"

"Hep aynı," dedi Robert.

"Hm, hm. Solgun görünüyorsun, Bob. Otur, otur!" Jack, Robert'ın kolundan tutup sakat birine yardım eder gibi kanepeye yerleştirdi.

"Dün akşam öyle şaşırdık ki, sorma gitsin! Betty'yle ışığı söndürüp uyumak üzereydik, 'On iki haberlerini dinleyelim, bakalım yarın hava nasıl olacak?' dedi." Jack güldü.

Mutfak tarafındaki kapıda, bir elinde fırın eldiveniyle Betty göründü. "Bob, nasıl heyecanlandık, anlatamam! Sanki *biz* de olayın içindeymişiz gibi. Tahmin edebiliyor musun?"

Öyle zaten, diye düşündü Robert. Greg'in yeniden ortaya çıkmasıyla Nielson'ların, Robert'ın suçluluğu hakkındaki bütün kuşkuları silinivermişti en azından Greg cinayeti konusunda. Röntgencilik hikâyesi başkaydı tabii. Bu konunun Betty'yle, hatta Jack'le kendisi arasında engel oluşturduğunun farkındaydı. Betty kahve servisi yaptı.

"Dr. Knott nasıl" diye sordu Betty. "Az önce Jack'e ne dediğini duyamadım."

"Eskisi gibi," dedi Robert. "Saat onda telefon ettim."

"Hâlâ komada mı?"

"Evet, o " Robert birden kendini bayılacak gibi güçsüz hissetti. Doktorun sabit, mavi gözlerini, oksijen çadırında olduğu halde hafif morarmış dudaklarını görür gibi oldu. Oysa önceki gece, bu bakışların artık ürkek, suçlayıcı değil, hüzünlü ve dostça olduğunu düşünmüştü. Doktorun, komada olduğu halde çevresindeki her şeyi duyup gördüğü, yaklaşmakta olan ölümün bedeninin yüzde doksanını ele geçirdiğini anladığı gibi garip bir duyguya kapılmıştı. Doktor, sanki öbür dünyaya geçmiş de gittikçe kapanan, küçük bir pencereden yaşama bakıyordu.

"Al şunu, iyi gelir," diyerek bir bardak viski uzattı Jack.

Robert bardağı alıp bir yudum içti.

"Eşya toplamak yormuş seni," dedi Jack. "Bugün uzak yola gitmeyeceğine çok sevindim. Rittersville'de nerede kalacaksın?"

"Otelde, Buckler Inn'de."

"Tamam, bildim." Jack, kanepenin yanındaki koltuğa oturdu. "Doktora gelince ... herhalde önümüzdeki yirmi dört saatte durumu belli olur, değil mi?"

"Sanırım doktorlar şimdiden biliyorlar," dedi Robert. "Atlatamayacak."

"Ne de olsa yaşlı bir adam, Bob," dedi Betty. "Ayrıca olanlar senin suçun da değildi. Ölürse sakın bundan sorumlu olduğunu düşünmeye kalkma."

Robert sustu. Betty'yle aynı fikirde değildi.

"Biri mi söyledi, yoksa gazete de mi okudum, hatırlamıyorum, birkaç hafta önce de karısı ölmüş, doğru mu" diye sordu Jack.

"Evet," dedi Robert.

"Biliyor musun, bazen insanın yaşama gücü kırılır. Doktorun hayatta kalmak istediğini sanmıyorum. Ölüme karşı savaşmıyor."

Ya ben, diye sordu Robert kendi kendine, ben nasıl öleceğim. Komada, ihtiyar bir adam olarak mı, yoksa gençken birdenbire, yol ortasında mı? Beni ya da başkasını hedef alan bir kurşunla mı? Ya da yıldırım mı çarpacaktı? Alev alev yanarak düşen bir uçaktan yere mi çakılacaktı? Son saniyelerinde yapması gerekip de yapmadığı, yapmamayı istediği halde yaptığı şeyleri düşünmeye vakti olacak mıydı? Cesaret bulmak, yaşadığı otuz, kırk yıla anlam verebilmek için başkalarına yaptığı her iyiliği hatırlayabilecek miydi? Bu dünyada iyilikten başka hiçbir şeyin değeri olmadığını düşündü. Geçen cuma günü, doktorun hayatındaki bütün iyilikler bir araya gelip yirmi dört saate toplanarak doktorun ona gösterdiği yakınlığa dönüşmüş, ardından da öldürücü bir kurşunla son bulmuştu.

"Bob?" dedi Jack.

Betty bir tabak uzatıyordu. Sehpanın ortasına, üzeri şeker ekilmiş yarım eriklerle kaplı, kocaman, sarı bir kek konmuştu. Betty'nin kestiği yerden duman çıkıyordu. Jack, 'o Kolbe denen it'ten söz ederken Betty kesin bir tavırla sözlerine dikkat etmesini söyledi. Dün geceki olay -Kolbe'nin zoruyla Greg'e silahını geri verdiğini telefonda Jack'e anlatmıştı- şimdi Robert'a da Betty'ye olduğu kadar gerçekdışı görünüyordu, televizyondaki vurdulu kırdılı filmlerden biri gibiydi. Gerçekten başrollerden birini *kendisi* mi

oynamıştı? Robert gülümsemeye çalıştı.

Betty'yle Jack, tabaklarındaki keki bitirmeden Robert, arabadaki eşyaları getireceğini söyleyerek ayağa kalktı. Nielson'lar fazlalıkları bodrumda alıkoymayı önermişlerdi.

"Bir dakika bekle, yardım edeyim," dedi Jack, lokmasını yutmadan.

"Gerek yok, sağol."

"Yaralı kolunla ağır kaldırmamalısın," diye çıkıştı Betty.

Robert oralı olmadı. Kabalık ettiğinin farkındaydı, ama bir an önce işini halletmek, eve dönüp kalanları alarak hemen yola çıkmak istiyordu; Greg'le Nickie'nin eve gelebilecekleri gibi bir duyguya kapılmıştı. Pek kötü bir duyguydu bu. Yerinde duramıyordu.

Jack'le birlikte arabadaki beş altı parçayı bodruma taşıdılar.

"Evden alacakların ne olacak" diye sordu Jack. "İstersen gelip yüklemene yardım edeyim."

"Hayır, Jack. Sağol."

"Haydi, inat etme. Kendi arabamla gelirim, beni eve getirmen gerekmez."

"Yalnız gitmek istiyorum, gerçekten." Robert öyle kesin konuşmuştu ki Jack şaşkınlıkla bakakaldı. "Zaten fazla bir şey yok," diye ekledi Robert.

"Sen bilirsin," dedi Jack, omuz silkerek.

Robert teşekkür etti, New Mexico'ya gitmeden önce mutlaka görüşeceklerine söz verip arabasına bindi. Hızlı gidiyordu. Evi pek uzak sayılmazdı, beş dakikaya kalmadan sokağın köşesini dönmüştü. Yan bahçede araba olmadığını görünce rahatladı. Mutfakta bir bardak su içti, bir zamanlar Jenny'nin saksısının durduğu pencere pervazına uzun uzun baktı. Kendi çiçeklerini kutuya yerleştirip Nielson'lara götürmüştü, sokak kapısının hemen yanına, hole bıraktığı kutuyu Betty'nin boşalttığını görür gibi oldu. Saat on biri çeyrek geçiyordu. Annesini arayacağına söz vermişti, ama telefonla vakit kaybetmek istemiyordu. Rittersville'den de arayabilirdi. Postaneye haber verip evdeki telefonu kapattırmayı unutmamalıydı.

Robert, valizlerden biriyle kapıdan çıkarken yoldan bir arabanın yaklaştığını duydu. Verandada durup sokağa baktı. Siyah bir Thunderbird'dü bu; geçip gideceğini düşünürken spor araba hızla yan

bahçeye saptı. Direksiyonda Nickie, yanında da Greg oturuyordu.

Nickie indi. "Bak şu işe, Bobbie, gidiyordun galiba. Tam vaktinde geldik, desene!" Arabaya tutunarak dengesini bulduktan sonra kapıyı hızla çarptı.

Greg, yüzünde sarhoş, aptalca bir gülümsemeyle kendi tarafından ağır hareketlerle indi.

Ya aldırmadan arabayı yükleyip hemen gitmeli, diye düşündü Robert ya da saygılı davranmaya çalışıp bunlardan bir an önce kurtulmaya bakmalı. Ya da her ikisi. "Hayır, geç kaldınız," dedi Robert. "Yola çıkmak üzereyim."

"Bir saat önce de aynı şeyi söylemiştin. Bizi içeri alıp bir içki ikram etmeyecek misin? Biz biraz damağımızı ıslatalım, değil mi, Greg?"

"Gerçekten de öyle, Bay Forester." Greg dengesiz, ama kararlı adımlarla Robert'a doğru ilerledi.

"Doğrusunu isterseniz ... ben de öyle. Neden Jersey'e gidip oradan almıyorsunuz" diye sordu Robert, elindeki valizle arabasına doğru giderken. Bile bile yolunu kesen Greg'in çevresinden dolaşmak zorunda kalmıştı. Yüreği göğsünü delecek gibi atıyordu. Boğazını can acıtacak kadar büyük bir yumru tıkamıştı. Bagajı açıp tek koluyla valizini yerleştirmeye çalışırken omuzundan hızla geri çekildi, Greg'in yumruğu yüzünde patladı.

Robert, arabanın biraz ilerisinde hızla yere çarptı. Greg sol kolundan tutup kaldırırken can acısıyla çığlık attı.

"Onu yere serme *sakın*!" diye güldü Nickie. "Onunla *konuşmak* istiyorum!"

Robert güçlükle ayağa kalktı. Çenesindeki ağrı giderek artıyor, yediği yumruktan sol kulağı çınlıyordu. Greg'e bir daha hedef olmamaya yemin etti kendi kendine. Dikkatsiz davranıp arkasını döndüğü için yakalanmıştı. Greg öylesine sarhoştu ki yığılıp kalmamak için sürekli hareket etmek zorundaydı. Robert, içeriden ikinci valizi getirmeye davrandı.

"Bir dakika," dedi Nickie.

Robert, valizi alıp tekrar dışarı çıktı. Greg, verandada durmuş, el yordamıyla kapı tokmağını yakalamaya çalışıyordu. Girerlerse girsinler, diye düşündü Robert, içeride kendisine ait bir şey kalmamıştı. Nickie peşinden geliyordu. Robert arabanın kapısını açıp

valizi arka kanepenin önüne yerleştirirken evden bir gürültü koptu. Robert, merdivenlere koştuğu sırada kırılan camın şangırtısı duyuldu.

"Aman Tanrım, yapmayın!" diye bağırdı Robert, içeri girerken.

Greg mutfaktaydı. Şöminenin önünde devrilmiş bir iskemle duruyordu. Robert eğilip Greg'in mutfaktan attığı bir tabaktan son anda kurtuldu.

"Uçan daireler!" diye bağırdı Nickie, kahkahadan iki büklüm olmuştu.

Greg bir an durakladı, ya bir şeye şaşırmıştı ya da atacak bir cisim arıyordu. "Ne olacak şimdi?" dedi Nickie, ellerini beline dayayıp Robert'a bakarak. Durduğu yerde belinden yukarısı hafifçe sallanıyordu, sarhoş haliyle cimnastik yapar gibiydi. "Bugüne kadar hakkımda ne söylediğini biliyorsun, değil mi, Bobbie? Şişeyi bitirince yüzüstü kapaklanırmışım. Madem ben böyle içermişim, yapayım o halde."

Robert mutfağa yaklaşırken, "Boşuna çaba harcıyorsunuz, Greg," dedi. "Mutfaktakiler benim değil."

Greg, durduğu yerde dönüp sırtını lavaboya dayadı. Çevresinde atacak bir şey kalmadığı için hareket etmiyordu. Robert'ın lavaboda bıraktığı birkaç parça tabak çanağın tümü kırılmıştı.

Telefon çaldı.

"Boş ver," dedi Robert, Nickie'ye bakarak.

Nickie, düşünceli bir tavırla başını önüne eğmiş, ağır adımlarla şömineye doğru ilerledi.

Robert, kırılan tabakların irice parçalarının tehlike yaratabileceklerini düşünerek toplayıp şömineye attı. Telefon çalmaya devam ediyordu.

"Açsana, Bobbie."

"Boş ver, kimin aradığını biliyorum," dedi Robert. Arayan Nielson'larsa daha sonra da konuşabilirdi, hastaneyse ne diyeceklerini tahmin edebiliyordu.

"Benim!" dedi Nickie, titrek bir gülümsemeyle ahizeye uzandı. "Alo? Kim?... Ta-tabii. Bobbie? Bir *hanım* arıyor."

Robert telefona geldi.

Hastaneden arıyorlardı. Doktor Knott, on beş dakika önce, acı çekmeden ölmüştü.

"Herhalde akrabası değilsiniz, Bay Forester?"

"Hayır, değilim, ama bildiğim kadarıyla dün gece yanında yaşlı bir bey vardı, kuzeniymiş galiba. Birisi, kuzeni olduğunu söylediydi. Adını bilmiyorum." Doktorun hastanedeki ziyaretçileri arasında kapı komşuları George'la İrma da vardı, ama kimse akrabası olduğunu söylememişti.

"Anlıyorum. En sık ziyaretine gelen siz olduğunuz için size sormayı uygun gördük."

"Haber verdiğiniz için teşekkür ederim," dedi Robert. Telefonu kapadı.

"Ne oldu? Haberler kötü mü" diye sordu Nickie.

Greg sallanarak mutfaktan geldi, suratında yine o aptalca gülümseme vardı. Robert toparlanmaya çalıştı, gözlerini kısıp Greg'e baktı, hayalet gördüğüne kendini inandırmaya çalışır gibiydi. Greg'in ne yapmak istediğini bilmiyordu, acaba saldıracak mı, yoksa yanımdan geçip gidecek mi diye düşünürken Greg'in sağ elindeki bıçağı gördü; ufak, ama keskin bir mutfak bıçağıydı bu.

"Kötü haber mi var, Bobbie" diye sordu Nickie yeniden.

"Doktor ölmüş," dedi Robert.

Greg durdu, bıçağı tutan elini hafifçe kaldırdı. Robert'ın sadece bir metre ilerisindeydi.

"Aman Greg, bıçak da nereden çıktı? Bırak lütfen şunu," diye güldü Nickie. "Ben gerçek bir dövüş izlemek istiyorum."

"Ölmüş mü?" dedi Greg. "Yalan söylüyorsunuz!"

"İstersen telefon edip sor," diye çıkıştı Robert ve yaralı koluyla telefonu işaret etti.

"*Sizin* suçunuz!" dedi Greg dişlerini göstererek. Bıçağı havaya kaldırdı.

Robert eğildi, Greg'in saldırısından kaçıp beline sarıldı. Greg sırt üstü yere düştü. Robert, bir an için Nickie'nin elini omzunda hissetti, "Yaşasın galip! Haydi, yeter artık!" dediğini duydu, ama Greg'i fena kıstırmıştı; karnına diz çöküp çenesine iki yumruk savurdu. Greg silkinip Robert'ı üzerinden attı. Robert düşerken yüzünü döşemeye çarptı, aynı anda böğründe keskin bir acı duydu. Greg, sağ elini kurtarmış, bıçağı havada rastgele sallıyordu. Robert son bir sağ yumruk daha salladıktan sonra bitkin bir halde yerinden kalktı.

"Tamam, kes artık, Greggie! Yeter!" diye bağırdı Nickie, Greg'in üzerine eğildi. *"Ay!... Greg!"*

Robert, yerdekilere baktı. Greg'in gözleri kapalıydı, gittikçe yavaşlayan hareketlerle bıçağı sallamaya devam ediyordu; Nickie, Greg'in bacaklarına ata biner gibi oturmuş, bir eliyle boğazını tutmaktaydı.

"Bobbie!" dedi şaşkın bir halde, başını çevirip Robert'a baktı.

Robert o anda, Nickie'nin parmaklarının arasından kan fışkırdığını gördü. Greg'in kolu yere indi, bıçak elinden fırladı.

"Nickie, yaraladı mı seni?" Robert, yere diz çöküp Nickie'nin elini boynundan çekti. Kulağının hemen altındaki yaradan nabzının ritminde kan fışkırıyordu.

"Aman Tanrım!" dedi Nickie. "Aman Tanrım! Tanrım!"

Robert, Nickie'yi omzundan tutup köprücük kemiğinin üzerinde bir noktaya parmağını bastırdı. Kanayan yara daha yukarılardaydı, basınç fayda etmemişti. Şah damarına rastlamış, diye düşündü. Kesiği görebiliyordu, durmadan kan püskürten küçücük bir ağız gibiydi. Kravatını koparırcasına çözdü, ancak kanı durdurmak için nasıl bağlamak gerektiğini bilemedi. Mendilini çıkarıp top yaparak Nickie'nin boynuna bastırdı, kravatı da mendilin üzerine becerebildiğince sıkı bağladı. Kan akmaya devam ediyordu.

"Bobbie ... Bo-b-bie, yardım et!" dedi Nickie.

Robert, kalkmaya davranırken yerdeki kan gölünde ayağı kaydı. Telefona sarıldı. Santral memuresinin sesini duyar duymaz, "Derhal bir doktor gönderin," dedi. "Gursetter sokağı, Forester, adım posta kutusunda yazılı ..." Telefonu kapamadan evin rengi, en yakın otoyol çıkışına göre konumu gibi birtakım ayrıntılarla birkaç saniye daha geçti.

Nickie yerde yatıyordu. Ağzı açılmıştı. Tamponun yararlı olduğunu düşündü Robert, yaradan eskisi kadar çok kan fışkırmıyordu. Yoksa akacak kanı kalmamış mıydı? Robert, eliyle mendile bastırıp kravatın düğümünü gevşetti. Nickie'nin bayıldığını sanıyordu. Yaradan akan kan yerde iğrenç bir göl oluşturmuş, halının bir ucunu kırmızıya boyamıştı. Nickie'nin sol bileğini tutup nabzına baktı, bulamayınca kalbinin durduğunu sandı, ardından pek zayıf nabız atışını hissetti.

"Nickie?" diye seslendi.

Karşılık alamadı. Nickie'nin boynunda, yaranın çevresindeki bazı noktalara parmağını bastırdı. Kanama daha da azalmıştı. Yaranın iki ucunu parmaklarıyla kapamaya çalıştı, başaramadı.

"Nickie?"

Nickie'nin dudakları aralık, gözleri cam gibi donuktu. Robert, başparmağıyla Nickie'nin yanağına, göz kapaklarına dokundu, dehşet ve korkuyla elini geri çekti. Yerinden fırlayıp ceketini yırtarcasına çıkardı, gömleğinin sol yanının baştan aşağıya kana bulandığını fark etti. Nickie'yi çekerek yarı oturtup omuzlarını kırmızı kanepenin kenarına yasladı. Başı yana düşüvermişti.

"Nickie?" Yine bileğine sarıldı. Nabzı atmıyordu artık, gerçekten durmuştu. Öteki bileği denedi. Nickie'nin göğsündeki kan izi, beyaz ipek bluzunda açmış, ortası inci düğmeli bir çiçeğe benziyordu. Ölmüştü. Robert, gözlerini Nickie'den ayırmadan ayağa kalktı. Nickie, elleri yerde, avuçları dışarıya dönük, bir şeyler bekler gibiydi, teslim olmuştu.

Robert bir an paniğe kapıldı, içinden kaçmak, avaz avaz bağırmak geliyordu. Sonra gözleri Greg'e ilişti, nedenini bilmeden durup, Greg'in soluğunu duyana kadar dikkatle kulak kabarttı. Yerinden doğruldu, telefona koşup aceleyle bir numara çevirdi.

"*Jack*! Jack, hemen buraya gel, olur mu? Sağol ... Şimdi anlatamam." Ahizeyi yerine koydu, ellerini yüzüne kapadı. Sesi çok tiz gelmişti kulağına. Yakında olduğu için Jack'e telefon ettiğini düşündü, sadece bu yüzden. Jack gelince Robert, bir an Jack'i kapıda görür gibi oldu. Dehşetten donakalacak, Nickie'ye, Greg'e, sonra da Robert'a bakacak, bunu Robert'ın yaptığını, yine Robert'ın suçlu olduğunu sanacaktı. Robert, Jack'in yüzünden düşüncelerini okuyacaktı yine.

Ellerini yüzünden çekti, dışarıya çıkmak üzere kapıya doğru giderken güneş ışığı gözünü kamaştırınca durdu. Dönüp Nickie'ye bakmadığı halde onun bluzunun beyazıyla pantolonunun siyahı gözlerinin önünden gitmiyordu. Bıçak yerde, ayaklarının dibinde duruyordu; üstünde hiç kan izi yoktu. Robert, tam bıçağı almak üzere eğilecekken vazgeçti. Elini sürme, dedi kendi kendine. Sakın elini sürme!

İnsanın kaçamadığı talihsizlikler vardır... Maruz kaldığımız, hatta mahkûm olduğumuz tuhaflıklardır bunlar...

Baykuş Çığlığı, böylesi tuhaf talihsizliklerin, uzaklarda değil, hemen yanıbaşımızda yaşandığını gösteren, hatta fark etmeden bu talihsizliklerin aktörleri arasına girdiğimize dikkat çeken bir Highsmith şöleni...

Robert, New York'un gürültüsünden, boşanmak istediği karısının şirretliğinden uzaklaşmak için küçük bir kasabaya gelir. Basit ve sakin bir hayat istemektedir. Bir gün Jenny'yi görür; dinginliğinden, evcimenliğinden etkilenir. Geceleri, sanki bir röntgenci gibi, yalnızlığının ve mutsuzluğunun sıkıntısını hafifletmek için kızı penceresinden seyretmeye başlar: Yemek yapışını, perde dikişini, çiçek sulayışını, toz alışını...

Bir gece kız, adamı görür ve sakin bir hayatın mekânı sanılan kasaba, kendi "kara ayrıntılar"ını yaşamaya başlar...

Sakin kasabalarda "masum günahlarla" yaşamanın zorluklarını anlatan buruk, ama aynı zamanda heyecanlı bir roman...

KARA AYRINTI
ISBN 975-539-102-9
9 789755 391021